

MART 1997 SOSYALİST SİYASİ DERGİ FİYATI: 750.000-TL (KDV dahil)

28

**KOMÜNİST PARTİ VE PARTİ KOMİTELERİ
ÜZERİNE**

SINIF SENDİKACILIĞINDAN NE ANLIYORUZ?

DÜNYADA VE ÜLKEMİZDE 1996

**İKTİDARA EL KOYUŞU HALK SAVAŞI'NIN
ORTASINDA İNŞA ET?**

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜRDEN GERİCİLİĞE KARŞI

PARTİZAN

İÇİNDEKİLER

Komünist Parti ve Parti Komiteleri Üzerine	3
Sınıf Sendikacılığında Ne Anlıyoruz?	32
Dünyada ve Ülkemizde 1996	40
İktidara Elkoyuşu Halk Savaşı'nın Ortasında İnşa Et!	51

UMUT YAYIMCILIK ve Basım Sanayi Limited Şirketi adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Sakine Dönmez

Yönetim Yeri: Küçükayasofya Cad. Gelinlik Sok. No:13/2 Sultanahmet-İstanbul
Tel: (0212) 638 48 41

Baskıya hazırlayan: Nehirler Ajans,
Küçükayasofya Cad. Oğul Sok. No:16 Sultanahmet/İstanbul
Tel: (0212)516 60 20, 516 25 38, 518 84 29 Faks: (0212) 518 23 23

Baskı:Ceylan Matbaacılık

BÜROLAR

KARTAL : Hamam Sok. Demirli işhanı No: 57/14 Kartal/İstanbul
Telefaks: (0216) 306 16 02

ANKARA : Necatibey Cad. No:66/4 Maltepe
Telefaks:(0312) 230 16 33

İZMİR : Gaziosmanpaşa Bulvarı, Koçaş İşhanı No:87 D. 318 Konak
Telefaks: (0232) 441 93 09

MALATYA : Nasuhi Cad. Derme İlkokulu Karşısı, Derya Apt. No: 22/6
Telefaks: (0422) 322 08 04

AVRUPA MERKEZ BÜRO : Hagedorn Str: 35, 47169 Duisburg/Deutschland
Tel: 0049 203 40 30 79 Faks: 0049 203 40 60 924

Komünist parti ve parti komiteleri üzerine

Örgütlü olmak parti komitelerinde örgütlenmek ve çalışmaktır

Parti, sınıf savaşımında proletaryanın bilimsel ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm'in, burjuva ideolojisine ve onun toplumsal sistemine karşı proletaryanın ve emekçi halkların kuruluşunun garantisidir. Sınıf savaşımında burjuvaziye ve tüm gerici sınıfların iktidarını yıkmanın ve proletaryanın önderliğinde yeni bir iktidar kurmanın giderek sınıfsız sömürsüz bir dünya olan komünizme varmasının temel aygıtıdır. Burjuvaziye karşı savaşımında proletaryanın bilimsel ideolojisinin yol göstericiliği olmaksızın nasıl ki bir adım ileri gidilemezse, proletaryanın burjuvaziye karşı savaşımında ve zafer kazanmasında parti olmaksızın bir adım ileri gidilemez.

Örgütlü olmaktan ne anlamalıyız? Bu soruya doğru bir yanıt vermek için yeni bir soru sormalı; Niçin örgütlenmek? sorusuna doğru yanıt aramalı ve bunu tüm niteliğiyle ortaya koymalıyız.

Öncelikle partinin sınıf savaşımının bir ürünü ve aynı zamanda da bir aracı olduğunu belirlemeliyiz. Proletaryanın burjuvaziye birlikte tarih sahnesine çıkışı ve giderek iki temel toplumsal sınıf olarak şekillenmesiyle birlikte çelişkiler şiddetlenmiş ve giderek tamamen antagonist bir hal almıştır. Proletarya ile burjuvazi arasındaki bu çelişkiden kaynaklı her sorun iki sınıfın güçleri tarafından kendi lehlerine çözülmek istenmiştir. Ancak bu süreç proletarya açısından başından itibaren esasta kendiliğinden ve bilinçsizce olmuştur. Proletarya burjuvazi karşısında dağınıktır. Bilimden, ideolojiden, örgütten yoksundur. Ki bilimsel bir ideolojiden ve örgütten yoksun olan proletarya tarihsel sürecinde burjuvaziye karşı bir varlık gösterememiştir. Kendiliğinden gelişen sürecin ortaya çıkarttığı deneyimler ve bilimsel ideolojik hesaplaşmalar Marks ve Engels tarafından sistemleştirilerek proletaryanın bilimsel ideolojisi Marksizmin ortaya çıkmasıyla sınıf savaşımında yeni bir tarihsel aşamaya geçilmiştir. Proletaryanın tarihsel ve toplumsal haklılığı, bilimsel ideolojik gücü Komünist Parti Manifestosuyla örgütsel güce dönüştürmenin temel ilkeleri belirlenmiştir. Artık proletarya kendiliğinden bir sınıf değil, kendisi için bir sınıf olarak tarihteki yerini almıştır.

Proletaryanın burjuvaziye karşı savaşımının aldığı boyut yeni zorunluluklar ortaya çıkarmıştır. Kendisi için sınıf bilinciyle hareket eden proletarya, burjuvazinin günlük sömürü ve zulmüne karşı sürdürdüğü savaşımında da ileri çıkmış ve iktidar

savaşımına dönüştürmüştür. Sistem savaşımına dönüştürmüştür.

Bir yanda kapitalist emperyalist sistemin sömürü ve zulmü, öbür tarafta proletaryanın ve emekçi halkların sömürsüz, zulümsüz bir dünya mücadelesi... Bir yanda kapitalist-emperyalist sistemin iktidar aygıtı olan devlet ve onun kurumları, öbür tarafta proletarya ve emekçi halklar...

İktidar ve sistem savaşı; proletaryanın daha üst biçimde örgütlenmesine, burjuvazinin sömürü ve zulüm aygıtı olan devlet mekanizmasını yıkacak ve onun yerine yeni bir sistem ve devlet aygıtı kurabilecek güçlü bir örgüte sahip olmasını tarihsel zorunluluk olarak ortaya çıkarmıştır.

Parti, sınıf savaşımında proletaryanın bilimsel ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm'in, burjuva ideolojisine ve onun toplumsal sistemine karşı proletaryanın ve emekçi halkların kurtuluşunun garantisidir. Sınıf savaşımında burjuvaziye ve tüm gerici sınıfların iktidarını yıkmanın ve proletaryanın önderliğinde yeni bir iktidar kurmanın giderek sınıfsız sömürsüz bir dünya olan komünizme varmasının temel aygıtıdır. Burjuvaziye karşı savaşımında proletaryanın bilimsel ideolojisinin yol göstericiliği olmaksızın nasıl ki bir adım ileri gidilemezse, proletaryanın burjuvaziye karşı savaşımında ve zafer kazanmasında parti olmaksızın bir adım ileri gidilemez. Düşünceler ancak parti önderliğinde sistemleştirilir, parti önderliğinde kitlelere taşınır, parti önderliğinde kitleler örgütlenir, parti önderliğinde kitleler savaşırılır. Parti yoksa proletaryanın ve emekçi halkın hiçbir şeyi yok demektir.

Parti sınıf savaşımının olmazsa olmaz temel bileşenidir. Partinin önemini Lenin yoldaş şöyle ifade etmektedir;

“Proletaryanın iktidar mücadelesinde örgütten başka hiçbir silahı yoktur. Burjuva dünyasındaki anarşik rekabet yönetimi altında dağılan, sermaye için zorla çalıştırılarak ezilen, durmadan yoksulluğun vahşetin ve yozlaşmanın “derinliklerine” itilen proletarya ancak, Marksizmin ilkelerine dayanan ideolojik birlik, ezilen milyonları işçi sınıfının ordusuna dönüştürecek olan bir örgütün maddi birliğiyle sağlamlaştırıldığı zaman yenilmez bir güç olabilir ve mutlaka olacaktır da. Bu ordunun karşısında ne Rus çarlığının eli ayağı tutmaz yönetimi ne de uluslararası sermayenin kof yönetimi durabilecektir.”
(“Bir Adım İleri İki Adım Geri” adlı eserinden)

Sınıf savaşımının önemini kavramak, sınıf savaşımının gerekliliğine inanmak aynı zamanda partinin de önemini ve gerekliliğini de kavramak demektir. Sınıf savaşımının kanunları kavrandığı an, onun için gerekli tüm temel ve tali mekanizmaların önemi de kavranmış olur. Böylelikle sınıf savaşımın temel ve tali aygıtları ve yöntemleri de birbirine karıştırılmamış olur. Ancak sınıf savaşımının kanunları kavranmadığı zaman gerek proletaryanın bilimsel ideolojisi, gerek onun partisi, ordusu ve diğer kurumlarının önemi gerçek anlamıyla kavranmamış olur. Alabildiğine yüzeysel ve söylem düzeyindeki yaklaşımlar ise sadece

dejenere etmeye neden olur. Bu dejenerasyon gerek uluslararası komünist harekette, gerekse de ülkemizde küçümsenemeyecek boyuttadır. Bugün sorunu ele alırken bu önemli derecedeki dejenerasyonun boyutunu hesaba katarak sorunu ele almalı ve tüm çürük yanlarından arındırarak Partiyi olması gereken yere oturtmalıyız. Gerek teorik düzeyde gerekse pratik düzeyde işlevini yerine getiren bir parti olmaksızın sınıf savaşımının gereklerini yerine getirmek mümkün olmaz.

Parti sınıfın öncü müfrezesidir. Teorik, politik ve stratejik anlamda doğru olan bu belirleme örgütsel ve taktik yanıyla eksik kalmaktadır. O halde parti sadece işçi sınıfının öncü müfrezesi değil, aynı zamanda işçi sınıfının örgütlü müfrezesidir de. Sınıf savaşımında parti, öncü görevini yerine getirebilmesi için en yüksek derecede örgütlü olmak zorundadır. Eğer parti "öncü müfreze" konumunu "örgütlü müfreze" konumuyla birleştirip bütünlüklü bir niteliğe büründüremiyorsa sınıf savaşımını yönetemez, politik iktidarı ele geçiremez. Partinin gerçekten bir öncü müfreze olabilmesi için devrimci teoriyle, hareketin bilgisiyle, devrimin yasalarının bilgisiyle silahlanmış olması gerekir. Yoksa parti işçi sınıfı kitlesinin duyduklarını ve düşündüklerini genel anlamıyla bilmekle yetinirse, kendiliğinden hareketin kuyruğunda sürüklenirse, kendiliğinden hareketin günlük gidişatının ve siyasete karşı ilgisizliğin üstesinden gelmezse ve eğer parti emekçi yığınların ve proletaryanın gününbirlik çıkarlarının üstüne çıkmazsa, kitleleri proleter bilinçle donatmazsa gerçek bir parti olamaz. Proletaryanın öncü örgütlü müfrezesi niteliğine kavuşmayan partinin reformist-oportunist küçük burjuva parti ve örgütlerden bir farkı yoktur. Sınıf savaşımında diğerleriyle ve kitlelerle ayırım çizgisi giderek ortadan kalkar, sıradanlaşır. Stalin yoldaştan aktaralım:

"Parti sadece işçi sınıfının öncü müfrezesi değildir. Eğer bu sınıfın mücadelesini gerçekten yönetmek istiyorsa, sınıfın örgütlü müfrezesi de olmalıdır. Kapitalizm koşullarında partinin görevleri son derece büyük ve çeşitlidir. Parti iç ve dış gelişmenin son derece çetin koşulları altında proletaryanın mücadelesini yönetmeli, durum saldırıyı gerektiriyorsa proletaryayı saldırıya geçirmeli, durum geri çekilmeyi gerektiriyorsa, proletaryanın güçlü hasmının darbelerinden sakınmasını sağlamalı, parti örgütünün işçi kitlesinin milyonlarına disiplin ruhunu ve sistemli mücadeleyi, örgüt ruhunu ve metaneti kazandırmalıdır. Ama parti ancak kendisi de disiplin ve örgüt ruhunun somut örneği ise, ancak kendisi proletaryanın örgütlü müfrezesi ise bu görevleri başarabilir. Bu koşullar olmadan partinin proletaryanın muazzam kitlelerine önderlik etmesi söz konusu olamaz.

Parti işçi sınıfının örgütlü müfrezesidir." (Stalin Leninizmin Temelleri)

Partiyi örgütlü öncü müfreze olarak kavradığımızda onun kitlelerle sıkı bağlarını kuran yüzlerce-binlerce hücrelerin kurulması (ihtiyaca bağlı olarak) aynı bi-

çimde yeni bir “olmazsa olmaz” olarak karşımıza çıkmaktadır. Zira kitlelerle bağları olmazsa ve olanlar çözülürse parti gerçek bir parti olmaktan çıkar. **Parti kitlelerle sıkı bağlara sahip değilse, kendisiyle kitleler arasında bağ kuracak hücreler-komiteler yoksa ve kitleler bu hücreler aracılığıyla partinin önderliğini kabul etmiyorsa, hücreler aracılığıyla politik ve ideolojik saygınlığını, otoritesini tanıımıyorsa partinin sınıfa ve emekçi kitlelere önderlik etmesi düşünülemez.** Dolayısıyla sınıf savaşımının kurmay heyeti olamaz. Sınıf savaşımını yığınlara mal edemez. Mao'nun dediği gibi **“Savaş ancak yığınlar seferber edilerek ve ancak yığınlara dayanılarak yapılabilir.”**

Partiyi sadece öncü müfreze olarak algılamak onu sınıftan ve emekçi yığınlardan koparır. Sınıf ve kitleler partinin varoluş koşuludur. Sınıf savaşımı gibi bir olgu, bilinç ve düşünce yoksa parti gibi bir düşüncenin olması düşünülemez. O halde parti aynı zamanda sınıfın bir parçasıdır. Parti bütün kökleriyle sınıfa ve kitlelere bağlı olmak durumundadır. Kitlelerle sağlam köklere sahip olmayan partinin, sınıf savaşımında uzun süre yaşaması mümkün olmaz.

Oysa parti proletarya ve emekçiler için sadece örgütlenme, hak alma, hak korumaya örgütü değildir. Esas olarak mevcut faşist devlet iktidarını yıkmak, Demokratik Halk İktidarı'nı kurarak proletaryanın kesin önderliği altında sosyalizmin tam zaferini sağlamak ve sağlamlaştırarak sınıfsız sömürsüz bir dünya kurmaktır. Proletarya ideolojisiyle donanmış bir partinin tüm bunları yerine getirebilmesi için buna uygun kurumlaşması gerekir. Sınıf savaşımının içinde kurumlaşmayı yatay ve dikey olarak geliştirmek ve yetkinleştirmekle hem politik iktidar mücadelesinde, hem de sınıfın ve emekçilerin kısa vadeli taleplerinde zaferler kazanabilir. Unutmamak gerekir ki Marksizm-Leninizm-Maoizm düşüncesi sınıf savaşımının bilinci böyle güçlü ve kurumlaşmış, merkezi düzeyde örgütlenmiş, öncü müfrezenin kalıcı ve sürekliliği sağlanmadan başarıya ulaşmaz.

Bugün sorunumuz, herhangi bir örgüt içinde yer alıp almamak sorunu değildir. Mevcut örgüte göre kendimizi şekillendirmek ve oluşan bu statüyü korumak değildir. Mevcut örgüt ve örgütlü olma anlayışı, mevcut çalışma ve yaşam tarzı, mevcut politika üretme, mevcut silahlı mücadele pratiğinin şekillenmesine bağlanmak değildir. Teorik ve ideolojik planda yaşam tarafından doğrulanan Marksizm-Leninizm-Maoizm'in ışıklı yolunda yürüyerek buna denk düşen bir örgütsel şekillenişin yaratılması ve her şeyin bu çerçevede ele alınmasıyla parti gerçek niteliğine kavuşabilir. Gününde ve geleceğinde sınıf savaşımında görevlerini yerine getirebilir.

“PARTİ İŞÇİ SINIFININ ÖRGÜTLÜ MÜFREZESİDİR”

Parti, ne tek tek bireylerin toplamıdır, ne de örgütlerin şekilsiz birliğidir. Parti örgütlerin ve hücrelerin toplamıdır. Ancak bu matematiksel bir sonuçlama değildir. Toplamıdır derken organik ve hiyerarşik bir toplam olduğu anlaşılmalıdır.

Yoksa yeni bir şekilsizlik çıkar ortaya. Bölgeler, komiteler çeşitli yan ve direkt örgütler parti adına hareket eder, onun kendince yetkilerini kullanır. Ancak partinin yüklendiği görev ve sorumluluklara uygun davranmaz. Parçayı özerkleştirir ve giderek parçayla bütün arasında şiddetli bir çelişki oluşur. Bu tür çelişkiler partinin niteliğini zayıflatır. Her komite her çalışma örgütü kendini biçimsel olarak parti olarak ilan edebilir. Dolayısıyla bu komitelere bağlı olarak çalışan her militan kendisini partili ilan edebilir. Ancak biçimsel olarak örgütlülük aslında daha kötü biçimde örgütsüzlüktür. Yozlaşmadır. Proletaryanın parti ve örgüt anlayışından sapmadır. Bu anlayışlara sapsın ve şekilsizliğe bürünmüş örgütlenmelerin ve komitelerin üreteceği bir şey vardır. O da reformizmdir ve giderek revizyonizmdir. Çünkü parti, komiteler, örgütler nasıl çalışırsa öyle düşünür ve giderek onu teorileştirir. Sağlam ve örgütlü öncü müfreze olmasının bilinci ve sorumluluğuyla çalışan örgüt ve komitelerin ürettikleri ürünler sınıf savaşımında partiyi ve örgütleri yetkinleştirir, kitlelerle güçlü bağlarını kurar, düşmanın korkulu rüyası haline gelir. Aksi durum ise laçkalığın, yozluğun, kendiliğinden-ciliğin bataklığında menşevizmi üretir. Menşevizm ise küçük-burjuva politik ideolojik hattan gidasını alan, parti ve devrim düşmanlığında somutlanan bir burjuva çizgidir. Bu çizgi parti önderliği ile parti örgütleri arasındaki ilişkiyi koparır ve hiyerarşik şekillenışı şekilsizliğe götürür. Örgütlülük ve örgütsüzlüğün karışımı ucube bir şey yaratır. Sınıf savaşımı için zorunlu olan parti ve gerekli olan parti işleyişi bir yana bırakıldı mı, örgütlenme ilkeleri bir yana bırakıldı mı sınıf savaşımı adına ne yapılırsa yapılsın bunun fazlaca bir anlamı yoktur. Sorun bir şeylerin sade yapılması sorunu değildir. Esas olarak nasıl ve hangi yöntemlerle yapıldığı sorunudur. Yapılanların proletarya partisinin örgütlenme ilkelerine, ideolojik politik hattına denk olup olmadığı sorunun hayati yanıdır. Bu hayati yan (ideolojik-politik, örgütsel ilkeler) gözardı edilerek yapılan herşey küçük-burjuva ideolojisinin etkisinde kalacaktır. Zira yapılan bir şey proletarya ideolojisinin damgasını taşıyorsa başka bir ideolojinin (burjuva ideolojisi) damgası taşıyor demektir. Proletarya partisinin örgütlenme ilkeleri, çalışma tarzı uygulanmıyorsa, küçük burjuva örgütlenmelerin çalışma tarzı ve menşevizm uygulanıyor demektir.

Bir çalışma alanında ya da partinin bütününde partinin ve sınıf savaşımının tüm sorunları ve görevleri merkezileşmiş sağlam parti komiteleri tarafından yerine getirilmiyorsa orada gerçek anlamda bir parti çalışmasından bahsetmek doğru değildir. Partinin ideolojik etkilenmelerinin şekillendirdiği bir çevreden bahsedilir. Bu “çevre örgütlenmeleri” parti örgütlenmelerinin düşmanıdır. Partinin örgütlenme anlayışını yozlaştırır. Partiyeye ve sınıf savaşımının ihtiyaçlarına göre değil, küçük-burjuva yaşam tarzı ve özelemlerinin ihtiyaçlarına göre bir şekillenme olabilir. Bu ise özünde sistemin bir başka tarzda güçlendirilmesidir. Sistemin insanlık dışı değer yargılarının “devrimcilik”, “komünistlik” kamufla-

jiyla korunması ve yaşatılmasıdır. Böyle bir “örgüt” anlayışıyla sınıf savaşımının görevleri yerine getirilebilir mi? Böyle bir “örgüt” anlayışıyla geliştirilen pratik ne başarılı olur, ne partinin hizmetinde olabilir ne de proletarya ideolojisini kitlelere taşıyabilir. Kitleler böyle bir örgütü ne tanır, ne de ona güvenir. Böyle bir örgüt kitlelerin umudu olamaz. Düşmana korku salamaz. Politik örgütsel ve ideolojik otoriteye kavuşamaz. Böyle bir örgüt kitleler üzerinde otorite kuramayınca, örgütleyip savaştıramayınca, örgütte kitlelere güvensizlik başlar ve onları dıştalar. Onların ilgisizliğinden, duyarsız ve geriliğinden yakınmaya başlar ve giderek marjinalleşir. Sorunu böyle ele alarak sağlıklı bir çözümleme yoluna gidemezsek marjinalleşmeyi ve kitlelerden kopmayı, bunalımlı küçük-burjuva ruh halini açıklayamayız.

Komünist partisinin temel özelliklerine ilişkin Lenin yoldaştan bir aktarma;

“Marksist parti işçi sınıfının bir parçası bir müfrezesidir. İşçi sınıfının birçok müfrezesi vardır. Bu yüzden işçi sınıfının her müfrezesine işçi sınıfının partisi adı verilmez. Parti işçi sınıfının diğer müfrezelerinden özellikle sıradan bir müfreme olmamasıyla, öncü bir müfreme, bilinçli bir müfreme, işçi sınıfının Marksist bir müfrezesi olmasıyla toplumun yaşayışının, toplumun gelişmesinin ve sınıf mücadelesinin yasalarına ilişkin bilgiyle donatılmış olmasıyla ve bu yüzden de işçi sınıfına önderlik edebilmesi ve onun mücadelesini yönetebilmesiyle ayrılır. Dolayısıyla bir parçanın nasıl bütünlüğe karıştırılmaması gerekir ise partinin de işçi sınıfı ile karıştırılmaması gerekir.”

“Parti örgütlerin bir toplamı (ama yalnız aritmetik bir toplamı değil, aynı zamanda organik bir toplam) olmalıdır. Sınıf öncüsü olarak partinin mümkün olduğu kadar örgütlü olması saflarında sadece en azından asgari bir örgütlenmeyi kabul eden unsurları alması gerektiği yönündeki dileğimi, isteğimi açık ve kesin bir şekilde dile getiriyorum.” (Lenin’in “Bir Adım İleri İki Adım Geri” adlı eserinden.)

Partinin yalnızca örgütlerin toplamı olmalarını vurguladık. Parti aynı zamanda tüm örgütlerin biricik sistemi, alt ve üst yönetim organlarıyla bu organlar ve üyeler için pratik kararlarıyla bir bütündür. Bu bütünlük gerçekleşmeden parti işçi sınıfının ve emekçilerin örgütlü savaşımının yönetimini, yol göstericiliğini sağlayan yetenekli bir örgüt bütünü olamaz. Partinin proletaryanın sınıfsal örgütünün en yüksel biçimi olduğunu belirlerken, sınıfın tek bir örgütü olmadığını da bilince çıkarmak durumundayız. Örgütlerin sistemli hiyerarşik-organik toplamı olduğunu özellikle vurgu yapmalıyız. Zira proletarya ve emekçiler, sendikalar, kooperatifler, fabrika örgütleri, gençlik örgütleri, kültür-sanat örgütleri, özel görev hücreleri, yurtdışı örgütlerinin yanı sıra askeri örgütler (şehir ve kır) basınyayın (legal-illegal) ve çeşitli mesleki kitle örgütleri vb.’nin gösterdiği gibi parti onlarca örgütün toplamıdır. Bunların esası illegal biçimde örgütlenmekle beraber legal biçimde örgütlenen parti örgütlenmeleriyle bir bütünü oluşturur. Bu ör-

gütlenmelerin hepsinin ortak ve temel özelliği proletarya partisinin teorik-politik-ideolojik ve örgütsel hattının üzerinde yürümesidir. Sınıf savaşımının ihtiyaçlarına göre şekillenmeleridir. Partinin merkezi politikalarının yönlendiriciliğinde hareket etme durumunda olmalarıdır. Bu örgütlerin bazıları legal, bazıları illeğaldır. Legallik ve illeğallik ise politikalarının uygulama biçimindeki farklılıklardır. İlleğal alanlarda daha direkt bir politik hat izlenirken, legal alanlarda endirekt (dolaylı) bir pratik hat izlenecektir. Parti örgütlerin (direkt-endirekt) yanında sınıf savaşımında parti dışı çeşitli örgütlenmeler vardır. Bunlar direkt parti disiplini ve hiyerarşisi içinde olmazlar. Ancak parti bunları komiteleri aracılığıyla sınıf savaşımının seyrine göre harekete geçirmeyi hedefler. Bu örgütlenmeler (sendikalar vb. kitle örgütleri) partiye bağlı olmayabilir. Ancak bu alanlarda çalışan parti hücreleri, parti temsilcileri direkt partinin ideolojik-politik-örgütsel hattının içinde ve denetiminde olmak durumundadır. Aksi durumda bu hücrelerin, komitelerin her biri yozlaşır ve giderek partinin sınıf savaşımının çizgisinden uzaklaşır. Partinin politik-ideolojik hattını buralarda hakim hale getireceklerine, oradaki politik ideolojik (reformist-revizyonist) atmosferinin etkisi altına girerler. Aradaki fark kapanmış olur. Bunun olmaması için partinin tüm bu alanlara açık ve berrak perspektif sunması bir yan iken, öbür taraftan da nasıl bir örgütsel konumlanışa kavuşturulacağı belirlenmeli ve bu sistemli bir tarzda desteklenmeli, denetlenmelidir. Politik-ideolojik olarak beslenirken, örgütsel olarak da yönlendirilmesi durumunda yozlaşma ve sıradanlaşma oranı azalır. Böylelikle partinin sınıf savaşımına ilişkin belirlediği politikaları yaşama geçirmenin önü açılmış olur.

Parti örgütleri komiteleri -partinin merkezi politikasını temelden kavrayarak tüm mücadele alanlarında buna göre şekillenmeleriyle, tüm üyeler ve militanlar, tüm savaşım alanlarında bu temel örgütlenme perspektifiyle hareket ettikleri, parti komitelerini oluşturarak ve ilkeler ışığında çalıştırarak, ancak parti saflarında örgütlülük yaratabilir. Parti gerçek anlamda onlarca örgütten oluşturulmuş öncü, örgütlü müfreze haline getirilebilir. Bu tarzı kavramayan, savaşım alanında uygulamayan anlayış gerçekte örgütlü mücadeleyi pratikte yadsıyan anlayıştır. Bu anlamda **kendini örgütlemeyen parti, kitleleri örgütleyemez** demek yanlış olmayacaktır. Kendini politik-örgütsel-ideolojik olarak yeniden üretmeyen, yönetmeyen parti ne kitlelere bilinç taşıyabilir, ne de sınıf savaşımına önderlik edebilir. Ancak tüm parti örgütlerini -komitelerini, bürokratik ve şematik tarzda ele alarak ve böyle davranarak giderek onları amaç haline getirmek parti için yararlı değil, aksine zararlı olur. Bu tehlikeli bir durumdur. Giderek parti için yıkım yaratır.

Genel olarak devrimci olmak veya çeşitli kitle örgütlerinde, çevresel örgütlenmelerde örgütlü olmak, partili olmak anlamına gelmiyor. Burada önemli bir noktayı gözden kaçırmamalı, partiyi bütünlüklü düşünmeliyiz. *“İktidarı ele ge-*

çirme mücadelesinde proletaryanın örgütten başka hiçbir silahı yoktur!”

“Parti işçi sınıfının öncüsünün milyonlarca işçiyle olan birliğinin bir ifadesidir. Parti ne kadar sağlam bir öncü olursa, ne kadar iyi örgütlenirse örgütlenir, partili olmayan kitlelerle bağ kurmaksızın ve bu bağları arttırıp kuvvetlendirmeksizin ne varlığını sürdürebilir ne de gelişebilir. Kendi kabuğuna çekilir, kendini kitlelerden tecrit eden kendi sınıfıyla olan bağlarını koparan, hatta gevşeten bir parti kitlelerin güvenini ve desteğini kaybetmeye ve bunun sonucunda da tamamen ortadan kalkmaya mahkumdur. Parti sonuna kadar yaşayabilmek ve gelişmek için kitlelerle olan bağlarını artırmalı ve kendi sınıfının milyonlarca üyesinin güvenini kazanmalıdır.” (Örgütlenme Üzerine Tezler sf.146)

Bu belirlemeler ışığında partinin iç örgütlenmesiyle kitleleri örgütleyip savaştırma gücüne kavuşturmalıyız. Aynı zamanda karşı karşıya koymalıyız. Zira partinin varlık koşulu proletarya ve emekçi halklardır. Tüm bunların örgütlenmesi ve savaştırılması için parti ve partinin bolşevik tarzda örgütlenmesi için sistemli ve sıkı bir hiyerarşik örgütlenme olmalıdır.

Örgütlü olmak genel anlamda partinin temel teorik düşüncelerini savunmakla sınırlandırılmaz. Örgütlü olmak sadece partinin dolaylı örgütlenmesinin (legal alanlarının bazıları) en gevşek en kendiliğindenci bölümlerinde kurulan bir takım ilişkiler içinde olmak, orada bazı demokratik faaliyetlere katılmak ve tüm hareket alanını bununla sınırlayıp kurulan statükoları korumak çabası değildir. Örgütlü olmak onlarca insanın bir arada oluşu değildir. Hatta bu şekilsizlikle gerilla faaliyeti alanlarında olursa bile bunun gerçek anlamda bir parti örgütlenmesi, kızıl ordu örgütlenmesi olmadığı kabul edilmelidir. Grupsal ve çevresel bir düşünüşün ve ruhi şekillenişin dışına çıkıp gerçek anlamda proleter ideolojinin, siyasetin ve bolşevik örgüt anlayışının hakim kılınarak ele alınmayan hiçbir örgütlenme gerçek anlamda parti örgütlenmesi olamaz. Bu tür çevresel, grupsal vb. ortamlarda mevcut durumu parçalamak ve orada bolşevik tarzda bir örgüt ve işleyiş yaratmak yönünde ileri adım atmayan her düşünce sahibi özünde bu örgütlü olmayan durumdan memnundur. Objektif olarak örgütsüzlüğün veya menşevizmin savunusudur. Bu biçimdeki örgütsüzlüğün ve menşevizmin mekanı yoktur. Mekanlar sadece menşevizmin biçim değiştirmesinde bir etken olabilir. Özü itibarıyla o proletaryanın iktidar silahı olan partiyi laçkalaştıran, yozlaştıran ve hedeflerinden saptıran bir niteliğe sahiptir. İdeolojik gıdası ve temeli ise burjuva ideolojisidir.

Örgütlü olmak sadece “kendisi”, “kendi bölgesi”, “kendi komitesi” vb. ile sınırlı bir faaliyet değildir. Kendi örgütünün çalışma alanının örgütlülüğünden kaynaklı görev ve sorumluluklar varken, daha da önemlisi partinin ve sınıf savaşımının bütününe karşı görev ve sorumluluk bilinciyle hareket etmek demektir. Aksi durum “ben” ekseninde şekillenen proleter ideolojinin düşmanı burjuva

ideolojinin temeli olan bireyciliğin damgasını taşır. Bencilliğin ve bireyciliğin kaynaklık ettiği bu durum sınıf savaşımının ve partinin bütünü hakkındaki duygu ve düşüncelerin parçalanmasına ve giderek yitirilmesine hizmet eder. Sadece “ben”iyle sınırlanmış küçücük dünyalar kolektivizmin dolayısıyla partinin ve sınıf savaşımının düşmanıdır. Sınıf savaşımında “ben” ile yaratılan geliştirilen dünyalara yer yoktur, buna izin verilmez. İzin verilmesi demek, burjuvaziyi (kapitalizmi) kendi olanaklarımızla yeniden parti içinde yaratmak ve yaşatmak demektir.

Proletarya partisine ve sınıf savaşımına karşı görevlerin yerine getirilmesi, esasta sınıf savaşımının kanunlarını kavramak, partinin önemini ve niteliğini kavramak, buna uygun davranmaktır. Bununla birlikte örgütlü dolayısıyla partili olmanın yanısıra doğru bir çalışma tarzına sahip olmak gerekir.

Parti Komitelerinin Bileşimi Nasıl Olmalıdır!

Başta parti komiteleri olmak üzere tüm hücrelerin oluşumu belirlenen ideolojik- politik hedeflere uygun olmak durumundadır. Politik- ideolojik-örgütsel görevlerin yerine getirilmesi için belirlenen her türlü hedefe varmak için her çalışma alanında P. siyasetinin, ideolojisinin kitlelere mal edilerek egemen duruma getirilmesi için parti komiteleri oluşturulmalı ve bu komiteler partinin o alandaki iktidar organları işlevini yüklenmelidir.

Bir çalışma alanında partinin ideolojik- politik- örgütsel egemenliği, güçlü, nitelikli parti komiteleri ile sağlanabilir. Proleter ideoloji ile donanmış, teorik birikime sahip, pratik sürecin örgütsel deneyimlerini güçlü bir yönetme, önderlik etme üstünlüğüne dönüştürmüş parti üyeleri ve kadroların bileşiminden oluşan parti komiteleri gerçek anlamda sınıf savaşımının görevlerini yerine getirebilir. Komite bileşeni somut çalışma alanının ihtiyaçlarına, hedeflenen siyasal görevlerin yerine getirilmesi için gerekli özelliklere sahip, atılgan, disiplinli, proleter devrimci yaşamı içselleştirmiş nitelikli kadrolardan oluşturulduğu takdirde gerçek misyonunu oynayabilir. **Bu niteliklere sahip olmayan P. komiteleri, P.nin belirlediği görevleri yerine getirmediği gibi somut çalışma alanında bırakılmı bir politik iktidar gücü olmayı, kendini bile koruyamaz. Çürür, yozlaşır ve giderek sıradanlaşır. Bu P. nin bir yanının çökmesi, çökerken de beraberinde P.nin diğer yanlarının çürümesi ve çökmesine neden olacaktır.**

Sınıf savaşımı tarihi, P.mizin tarihi incelendiğinde bunun örneklerini fazlasıyla görebiliriz. Çok uzağa gitmeye gerek yok. Bugün örgütlenme ve çalışma tarzımıza, kadro niteliğine, komite anlayışı ve bunun ürünü olarak komite bileşenlerine baktığımızda ciddi problemler ve hastalıklar görmekteyiz. Bugün ilkeli, sistemli, kolektif çalışan, kendi görev ve çalışma alanlarında P.ye layık olarak çalışan, kendi alanının sorunlarına hakim olan, bu alanda P.nin politik- ideolojik ve pratik hattını Bolşevik tarzda yaşama geçiren komiteler-

den yoksunuz. Böyle olunca P. siyaseti kitlelere götürülememekte, P. kitlelerden kopmakta, P. darlaşmakta, P.de yozlaşmanın zemini oluşmaktadır.

P. tek tek kişilerin toplamı değildir. P. örgütsel olarak ciddi ve güçlü bir işleyişle birbirine organik olarak bağlanmış ve bir merkezi politika etrafında bütünleşmiş komitelerin toplamıdır. Kurulan komitelerin bileşeninde problem varsa, **komite oluştururken çalışma alanının tüm özelliklerinin iyi hesaplanıp, bu özelliklere uygun görevler belirlenmezse, sürece ilişkin somut politik hedefler gösterilmezse komiteler nitelikli hale getirilemez.**

P. komitelerinin kolektif faaliyeti ustaca sürdürebilmeleri için uyumlu ve tek tek üyelerin eksikliklerini tamamlayıcı nitelikte olmaları zorunludur. **Çeşitli konularda genel bir donanıma sahip üyelerin tek tek konularda uzmanlığı şarttır.** Komite, faaliyetin bütününe üstlendiği için çok yönlü bir donanıma kavuşturulmalıdır. Komite bileşenini oluşturan tek tek kadroların her biri MLM bilimi ile donanırken, aynı zamanda tek tek alanlarda yetkinleşmiş olmaları gerekir. Tek.tek yetkinlik komitenin bütünlüklü yetkinliğini ortaya çıkarır. Önderlik kapasitesini, yönetme gücünü meydana getirir. Eğer P. komiteleri her biri ayrı ayrı alanlarda - konularda- uzmanlaşmış üyelerin bileşeninden oluşmuyorsa orada P. nin bütünlüklü görevlerinin yerine getirilmesi düşünülemez.

Sözgelimi bir işçi komitesi oluşturulurken,

- a) Teorik birikime ve politik yetkinliğe,
- b) Bu alanda taktik ustalığa ve örgütsel deneyime
- c) Askeri konularda ve pratikte yetkinliğe,

d) Legal ve yarı- legal (sendika, demek vb.) çalışmada deneyimli komünist üyelerin bileşininden oluşturmayı hedeflemeliyiz. Bugün asgari özelliklerin bileşinini sağlarken, gelecek açısından olması gerekeni yakalamalıyız. Bu donanıma ve özelliklere sahip olmayan herhangi bir komitenin işçi sınıfını örgütlemesinin, savaşmasının mümkün olmayacağına bilinciyile hareket etmek durumundayız. Elimizdeki kadrolardan P. komiteleri oluştururken değişik alanlarda uzmanlaşmış üyelerin gücünü birleştirmek ve tek bir noktadan (komiteden) harekete geçirmeyi temel bir politika olarak belirlemeliyiz. Gelişigüzel oluşturulan komiteleri hedefsizliğin, programsızlığın bir sonucudur. Böyle bir anlayışla oluşturulan P. komiteleri sınıf adına, P. adına hiçbir şeyi çözemez. Kendi varlığını bile sürdüremez. Bu tür bir anlayış altında sınıf savaşımının kanunlarını bilmemenin, P.nin sınıf savaşımındaki rolünü bilmemenin özellikle de Bolşevik parti örgütlenmesini bilmemenin sonucudur. Partiyi ve örgütlenmeyi sıradanlaştıran, menşevikleştiren bir anlayışa tekabül ettiğinin altını çizmemiz gerekiyor.

Parti ve dolayısıyla komite'leri sınıfın en ileri ve donanımlı, en sağlam, en nitelikli unsurlarının temel bir program ve strateji etrafında birleşmelerinden oluşur. Bu bileşen belirlenen hedeflere ve amaçlara uygun hale getirildiği, tümüyle buna göre şekillendirildiği sürece güçlenir ve zafere yaklaşır.

Sınıf savaşımının önemli temel noktalarından biri parti ve örgüt sorunudur. Teori-program belirlendikten sonra buna denk düşen nitelikte bir parti örgütüne ihtiyaç vardır.

Teori- program- örgüt politik iktidar mücadelesinin üç temel ayağıdır. Bunlardan birinin olmaması demek sınıf savaşımının sürdürülmemesi, bir adım dahi iler gidilememesi demektir. Ya da bunları yarım yamalak bir biçimde ele alır ve böyle var etmeye çalışırsak, bu durumda sınıf savaşımının ilk dönemlerinde ağır aksak varolabilir ancak sınıf savaşımın daha da ilerleyip şiddetlendiği dönemlerde kör topal varlık bile korunamaz.

Bu anlamda P. komitelerinin oluşumunda- bileşeninde, kadroları doğru değerlendirmek, yerinde görevlendirmek Parti Merkez Komitesi'nin önemli görevlerinden biridir.

Ancak bu nitelikte kadrolar kendiliğinden var olmazlar. P. doğru bir kadro yetiştirme politikasına ve pratiğine de sahip olmalıdır. Parti ne yapılması gerektiğini açık ve net olarak belirledikten sonra tüm çabayı buna yöneltmeli plan ve programı buna göre yapmalıdır. Lenin'in deyimiyle **"İnsan plansız çalışmaz!"** Planlı çalışmayan, çalıştırılmayan insandan devrimin kadrosu olmaz. Yığınlarca plansız-programsız- şekilsiz insanın varlığını düşünelim. Bu şekilsizliklerin parti komitelerinde örgütlendiğini düşünelim. Sonuçta ne çıkar? Sadece çürüme ve yıkım...

Bugün partimizde kendiliğenciliğin önemli tahribatları mevcut. Ancak bu bir sonuçtur. Nedenlerine baktığımızda çok daha ciddi ideolojik sorunlarla karşı karşıya olduğumuzu görüp bunun üzerinde önemle durmalıyız. Yakın dönemde mevcut örgütsel bileşeni, parti- örgüt anlayışını değiştirmek ve yeniden inşa etmek için ciddi ve radikal adımlar atmazsak ileriye gidemeyiz. Parti çalışmasında ciddi bir dönüşüm elde etmek istiyorsak yeniden inşayı ele almalı, kadrolarımızı tazelemeliyiz. Sınıf savaşımının çeşitli alanlarında pişerek gelmeyen, özel birikim ve yeteneklere sahip olmayan, yaratıcı, geliştirici, atılım ruhuna sahip olmayan kadroları partinin temel komitelerinden çekip almalı ve bunların yerine cesur, yetenekli, politik, ideolojik olarak sağlam, örgütsel olarak yetenekli örgütçüler, grev, direniş, askeri eylem örgütlemiş ve kendilerini buralarda kanıtlamış genç yoldaşlardan komiteler oluşturulmalı ve bu komiteler aracılığıyla partiyi yeni bir sürece sokmalıyız. Bunun ilk adımlarından biri genel anlamda örgütlenme, özel anlamda da parti komitelerinin örgütlenmesi sorunudur. Bu sorunun çözülmesinde zeminin merkezi halkası, merkezi ve yerel parti komitelerinin tamamen Bolşevik parti normlarına uygun ele alınması ve buna uygun oluşturularak işlevli kılınmasıdır. Bu anlamda partinin merkezi ve yerel komitelerinin mevcut kendiliğinden, gevşek, yozlaşmış biçiminden kurtararak bolşevik tarzda yeniden yeniden inşa edilmesi zorunludur. Tüm parti komitelerini Merkez Komitesi'nin belirlediği komite bileşeni, çalışma tarzı, eylem çizgisi, kitle çizgisi, önderlik anlayışı, yayın politikası, kadro politikası, ideolojik hesaplaşma yöntemleri, mali politika vb. vb. konuları yeniden ele alınarak düzenlenmelidir. Tüm komiteler MK'nın öngördüğü bileşen ve çalışma tarzına uygun şekillendiği takdirde mevcut örgütsüzlüğe bir yanıyla son verebiliriz.

Parti komitelerinin çeşitli alanlarda yetkinleşmiş kadrolarının bileşiminden olması kadar kadroların uyumlu olması da önemlidir. Politik- ideolojik- örgütsel ve kişilik özellikleri bakımından uyumlu olmayan veya bu uyumu yaratmayan kadrolardan oluşan komitelerin verimli olması beklenmemelidir. Bu anlamda tüm komiteler denetlenirken ve değerlendiril-

lirken sorunun bu yanının bileşenin önemli bir kesitini oluşturduğunun bilinciyle hareket etmek gerekir.

Parti komitesinin bileşeninde sözünü ettiğimiz yetkinliğin yanısıra tüm bu özelliklere sahip yoldaşlardan birinin komiteler içinde ön plana çıkarılarak komite sekreteri olarak belirlenmesi gerekir. Sekreterle uyumlu çalışacak ve faaliyeti geliştirici nitelikteki yoldaşlardan biri de sekreter yardımcısı olarak belirlenmelidir. Sekreter ve yardımcısı hem partinin siyasetinin uygulanmasında, politikaların yeniden üretilmesinde, hem de komiteyi yönetme konusunda birinci- ikinci derecede sorumlu konumlardır. Bu anlamda bu konumlara seçilecek yoldaşların bu niteliğe sahip olması zorunludur. Yönetme bilinci olmayan, yaşamı boyunca bir hücre kuramamış, daha alt komite ve hücrelere önderlik edememiş- etmemiş yoldaşları yönetici komitelerin sorumluluğuna getirmek doğru değildir. (İstisnalar ve bazı zorunluluklar bunun dışında tutulabilir) Bu tür durumların yaşandığı komite bileşeninde ise yoğun bir denetim ve güçlü bir kolektif faaliyetle bu geçici durumun aşılması hedeflenmelidir. Komite sekreteri ve komite sistemli bir şekilde gıdasını parti önderliği aracılığıyla proletarya ideolojisinden almazsa orada her türlü yozlaşma başgösterir. Bunların başında da bürokratism ve kariyerizm eğilimleri gelişir. Parti önderliği komitelerin bileşenine muazzam derecede önem verirken bu bileşeni harekete geçirmek, en üst düzeyde verimli kılmak için sürekli ve sistemli olarak- teorik- politik gelişimine, ideolojik şekillenmesine ve örgütsel hattına yön vermelidir. Parti komiteleri de P. önderliğinin belirlediği politikalara, aldığı kararlara, önüne koyduğu somut görevlere sıkı bir tarzda sahip çıkmalı ve bunları zenginleştirerek yaşama geçirmelidir.

a) Parti Komiteleri Doğru Bir İşleyişe Kavuşturulmadan

Güçlü Bir Komite Bileşeni Yaratılamaz

Parti komitelerinin bileşeni kadar doğru bir işleyiş tarzına kavuşturulması da önemlidir. Komiteler tüm görevlerini yerine getirirken gerek komite olarak partinin diğer komiteleriyle (alt-üst-yan) sürdüreceği ilişkiler bakımından ve komite üyelerinin kendi iç ilişkilerini düzenleme ve sürdürme bakımından parti tüzüğüne emrettiği biçime kavuşturulması zorunludur. Her türlü keyfi ve bireysel davranışın önlenmesi, kolektif ve disiplinli bir çalışmanın sürdürülebilmesi için parti komiteleri parti tüzüğüne öngördüğü bir işleyiş tarzına kavuşturulmaları zorunludur.

Parti komiteleri, çalışma alanlarının tüm sorunlarını en kapsamlı ve detaylı bir biçimde ele alıp kolektif bir tarzda değerlendirip politika üretmekle yükümlüdür. Faaliyetin bireyler üzerinden değil de komite üzerinden yürütülmesi ise önemli bir işleyiş sorunudur. İşleyişin doğru tarzda oturtulmaması kolektivizmi parçalar. Bireyciliği- ben merkezliği geliştirir. Komite üyeleri her sorunu komite aracılığıyla çözüme yerine kendi başına çözüme hatasına düşerler. Bu hata disiplini, politikayı, örgütü yıkacak ve giderek tasfiye edecek tehlikeli bir boyuta kadar varabilir.

Sınıf savaşımını layıkıyla sürdürebilmenin ve bunun içinde parti aygıtını sürekli yetkinleştirerek inşa edebilmenin yolu aynı zamanda P. komitelerinin, parti hukukunun bütünlüklü kavranmasına paralel olarak kendi iç hukukunun kavranması ve faaliyetin bu ek-

sene oturtulmasıdır.

Parti tüzüğü sadece tek tek komite üyelerini partiye bağlayan bir gereklilik değil, esasta ideolojik- politik- örgütsel olarak tüm parti komite ve üyelerini partinin merkezi önderlik sistemine bağlayan bir zorunluluktur. Bu anlamda birey komiteye, azınlık çoğunluğa, bütün komiteler parti merkez komitesine bütün yönüyle tabi olmak zorundadır. Tüm işleyiş bu temel zemin üzerine kurulmalı ve sürdürülmelidir. Parti işleyişini basit bir tüzük sorunu olarak ele almamak gerekir. İşleyiş, ideolojinin- siyasetin örgütsel bütünde cisimleşmesinin çimentosudur.

Komite işleyişine göre çalışma alanının tüm sorunları öncelikle komitenin kolektif üretkenliğiyle çözülmesi gerekir. Komitenin iç sorunlarının komite tarafından çözülmesi, çözülmediği takdirde örgütsel işleyiş gereği bir üst organla komite sekreteri aracılığıyla, komite raporları aracılığıyla çözmek parti komitelerinde oturtulması gereken işleyişin en basit biçimidir. Komiteler ve komite üyeleri hiçbir konuda sorunlarını (özellikle örgütsel) yatay komiteler, kişiler tarafından çözmeye girişiminde bulunmamalıdır. Bu tür anlayış ve davranışlar komünist partisini laçkalaştırır ve niteliğini düşürür. Giderek disiplinsizliği, yozlaşmayı getirir. Ve partinin irade birliğini parçalar, hizipleşmenin, klikleşmenin koşullarını yaratır. Tek bir merkezi disiplinin yön verdiği çelikleşmiş bir komite yapısı, parti yapısı olmaksızın parti ileri gidemez, sınıf savaşının sorunlarına yanıt veremez.

Parti ve komite işleyişi konusunda partinin yaşadığı olumlu- olumsuz çarpıcı örnek olaylar vardır. Sözelimi bunların en başlıcası Darbecilik ve daha sonraki Sağ Tasfiyecilik sürecidir.

Darbeci hizibin politik- ideolojik- örgütsel yozlaşmanın ve çürümenin sonucu olarak parti işleyişini. komite işleyişini ayaklar altına alarak partiyi nasıl yıkıma götürdüklerini, kişilerin egemenliğinin partiye, kolektivizme nasıl ciddi bir darbe olduğunu incelemeli ve üzerinde düşünmeliyiz. İdeolojik- politik hat örgütsel hattan kopuk değildir. Belirleyici olan ideolojidir- politikadır. Ancak örgütün, işleyişinin de bu hattın geliştirilmesi, ilerletilmesi üzerinde ciddi bir etkisi vardır. Hatta bazen bu bir dönem oluşundan bazı koşullarda belirleyici bile olabilir.

"Her davranış bir ideolojiye tekabül eder" diyen Başkan Mao'nun bu belirlemesini derinlikli kavramalıyız. Her örgütsel biçimin ve işleyişin de bir ideolojiye tekabül ettiğini, aynı zamanda bir ideolojiyi- siyaseti büyüttiğini, yaşanılır hale getirdiğini önemle derinlikli kavramak durumundayız. Darbeci- tasfiyeci mantığın sözde parti programını savunurken, onun yaşama geçirilmesinin önemli bir parçası ve aracı olan partinin nasıl işleyişi parçalayarak kişilerin denetimine soktuğunu ve bunun programı- ideolojiyi giderek daha üst boyutta yozlaştırdığını görmemiz gerekir. Özellikle de bu anlayışın mimarlarının son durumunu gördüğümüzde böylesine yozlaşan bir hattın düşmanı parti içinde nasıl koruduğunu, nasıl büyüttiğini rahatlıkla ve daha çarpıcı biçimde görebiliriz. Parti işleyişinin ayaklar altına alındığı dönemler partinin bunalımlı dönemleri olmuştur. Keza parti işleyişinin ayaklar altına alındığı dönemlerde partideki çürüme ve bunalımlar derinleştirilmiştir. Bu çoğunlukla sınıf savaşımında sağa- sola savruluların yaşandığı dönemlerde olmuştur. Ya

da sınıf savaşımına, partiye karşı duygularını yitirmeye başlayan kişilerde; yozlaşan, üretmeyen, çürüten, görevlerini yerine getirmeyen komitelerde yaşanmıştır. Gerek Darbeci-Tasfiyecilerin gerekse de kaçkın tasfiyecilerin partide yarattığı en önemli tahribatlardan biri de partinin işleyişi sorunudur. Yıkıma uğramış bir işleyişi hem teorik bakımından hem de pratik bakımdan yeniden inşa etme göreviyle karşı karşıya olduğumuzun bilinciyle bu sorunu daha detaylı ele almalı ve acilen ısrarla bu olumsuz pratikten koparak MLM işleyişi partinin ve tüm komitelerin bütününde hakim hale getirmeliyiz. Darbeci ve kaçkın tasfiyecilerin yarattığı tahribatları gidermek kendiliğinden ve hastalıklı sürecin parti komitelerinin niteliğini düşürdüğünü, menşevik bir işleyiş ve örgüte dönüştürdüğünü belirlerken sadece belirlemekle kalmamalı, radikal bir tarzda müdahale etmek, değiştirmek için hızla sorunun üzerine gitmeliyiz. Sorunun çözümü için sadece teorik belirlemeler değil, o süreçte nasıl uygulayacağını da belirlemeli ve belirlenen düşünceleri mutlaka tavizsiz bir biçimde yaşama geçirmeli ve bu anlamda da teori ile pratiğin diyalektik birliğini ve uyumunu yakalamalıyız. Tüm diğer sorunlarda olduğu gibi bu konuda da düşünce ile davranış arasındaki uçurumu ortadan kaldırmak temel görevimiz olmalı. Bunu yakaladığımız an pek çok sorunun çözümü ve ileriye gidişin önemli ve mükemmel adımlarından birini atmış olacağız. Bu adımları, partinin Leninist- Maoist tarzda yeniden inşasının önemli adımları olarak belirlemeli ve sürecimiz açısından olmazsa olmaz olarak kabul edilmelidir.

b) Parti Komiteleri Niçin Toplanırlar ve Toplantılar Nasıl Ele Alınmalıdır?

Komite toplantıları kolektif faaliyetin değerlendirildiği, teorik- politik ve örgütsel olarak ele alınıp analiz edildiği ve yeniden üretilerek sentez- berraklaştırıldığı bir faaliyetlerdir. Her türlü toplumsal olayın ele alındığı ekonomik- politik- ideolojik- örgütsel- askeri-kültürel sorunların ele alınarak tahlil edildiği, alternatifinin üretildiği ve üretilen alternatif politikaların hangi örgütsel mekanizmalarla, hangi yan- destek- güçlerle, nasıl yaşama geçirileceğini, yaşama geçirilirken ve geçirildikten sonra ne tür sonuçlar doğuracağını hesaplayan ve ortaya çıkacak sonuçları yeniden nasıl ele alacağını, nasıl işleyeceğini, tüm bunları düşmana karşı nasıl kullanacağını ve parti inşasında nereye oturtacağını belirleyen organlardır. Parti Komiteleri, P. Merkez önderliğinin ve üst komitelerinin belirlediği politikaları, çıkardığı raporları yayınladığı genelgeleri, kampanya bültenlerini, örgüt içi eğitim programlarını ele alarak, bunları kavramak ve uygulamak için toplantılar yaparlar. Merkezi önderliğin veya üst komitelerin belirlediği her politika yaşama geçirilmek üzere tartışılır. "Bunu kendi alanımızda nasıl ele alır, nasıl yaşama geçiririz" bakış açısından yoksun, belirlenen politikaları yaşama geçirmek için değil de, doğru mu- yanlış mı ikileminde ele alıp tartışan ve bunu tartışmakla sınırlı tutan her mantık idealist- metafizik, aynı zamanda da burjuvaca bir mantıktır. Bu burjuva mantık, olguları tartışmak veya belirlemekle yetinen bir mantıktır. Asla devrimci değildir. Değiştirmeyi, dönüştürmeyi, yeniden üretmeyi bir yana bırakmıştır. Sadece teorik gevezeliklerle "alternatif" üretmektedir. Bu tarz burjuva partiyi- sınıf savaşımını ileri taşımayı, var olanı da asalakça tüketecek ve çürütecektir. Buna izin verilemez. Komite toplantılarının bu kadar yozlaştırılmasına, bu kadar burjuva aydın platformuna dönüştürülmesine izin vermek, partiyi tartışma kulübüne, burjuva kulübü-

ne çevirmeye izin vermektir. Sorunu böyle ortaya koyduğumuzda liberaller ve demokratistler- burjuva kulüpçüler hemen "tartışma hakkı kısıtlanıyor, tartışma olmadan gelişme olmaz, bu tartışmayı ortadan kaldırır" vb. vb. biçiminde bağıraraklardır. Evet onlar bağırabilirler. Bunu engelleyemeyiz. Ancak şunu ısrarla ve kararlılıkla ifade etmeliyiz. Hayır arkadaşlar! Bu tarz, tartışmayı ortadan kaldırmaz, hakkınızı da elinizden almaz. Tartışma ortamını burjuva- liberal bir tarzdan kurtarıp proleter devrimci bir tarza kavuşturur. Keza tartışma hakkınızı elinizden almaz, ancak gevezelik hakkını da kimseye tanımaz. Üretime, müdahaleye, yeniden inşaya hizmet eden bir tartışma ortamı yaratır. Komite toplantıları böyle ele alınmadığı takdirde ve her toplantı sorunların teorik- politik ve örgütsel çözümüne hizmet eder hale getirilmedikçe gelişimin dinamikleri harekete geçirilemez, sürecin öni de açılmaz.

Komite somut gündemlerle toplanmalıdır. Toplantıların verimli ve sorunları çözebilmesi için her üye somut gündemler hakkında mutlaka araştırmalar yaparak sorunların nasıl ele alınacağı, nasıl çözüleceğini kapsamlı biçimde hazırlamalıdır. Komite toplantılarında sorunlar öncelikle önemine göre belirlenmelidir. Kısa zamanda çözülecek sorunlarla uzun vadede çözülecek sorunları ayırma yoluna gidildiği oranda sorunların net çözümlerine ulaşmamızı kolaylaştırır. Komiteler sık sık toplanmalıdır. Gelişen her güncel soruna doğru ve etkili yöntemlerle müdahale etmek için bu gereklidir. Sık sık toplanmanın koşulları yaratılmadığı zaman sorunlar birikir. Sorunlara yerinde ve zamanında müdahale edilip çözümediği zaman, en basit sorunları bile büyük sorunlar halinde bitmez tükenmez uzun toplantılarda ele almak zorunda kalırsınız. Ki bu hem hantallığı ve bürokratzmi doğuracak, hem de sınıf savaşımının sorunlarının zamanında çözülmesini engelleyecektir. Her toplantının niteliği çözülecek, çözülmesi gereken/hedeflenen sorunun niteliği tarafından belirlenir. Sorunun niteliği kısa ve uzun vadeli oluşu, genişliği, önemi vb. yanlar önceden belirlenerek toplantı için buna uygun tüm koşullar hazırlanmalıdır. Teknik, zaman, güvenlik, verimlilik, ortam vb. vb. tüm yanlar için sürekli sistemli bir hazırlık olmalıdır. Zira komite toplantıları, komite faaliyetinin önemli bir parçasıdır. Politika üretmenin, ideolojik donanımın örgütsel gelişiminin ve pekişiminin önemli bir yanındır. Ancak politik- ideolojik- örgütsel gelişim ve tüm sorunlar mutlaka komite toplantılarında çözülecektir biçiminde mekanik- bürokratik bir anlayışa düşmek yeni hastalıkların gelişmesine neden olur. En basit bir soruna bile müdahale edilmez ve komite toplantılarının olması beklenir. Hali hazırda bu tarz egegendir ve kendiliğindenciliğin ürünü olarak bürokratik ekserite oturmuştur... Oysa komite toplantılarında sorunlar ele alınır, bazıları için somut çözümler üretilirken, bazıları için de temel bir perspektif sunulur. Ancak belirlenen politikaların, alınan kararların yaşama geçirilmesi için mutlaka yaşamda herşeye müdahale etmek, olumsuzları sahiplenip büyütme, olumsuzlukları ise adım adım yıkmak gerekir ki düşünce yaşamda cisimleşsinsin. Alınan kararlar yaşamda uygulanabildiği oranda komite oluşmana darbeler indirebilir, halka güven verebilir ve politik- örgütsel bir güç- otorite haline gelebilir. Parti inşasında fonksiyonel hale gelebilir.

Parti komite toplantılarının verimliliği esas olarak sorunlara zamanında ve yerinde

doğru tarzda müdahale etmek, kararları geniş bir teorik zemine oturtmak, değişimi ve dönüşümü temel almak, daha önce alınan kararların belirlenen politikaların uygulanmasının tüm koşullarını yaratmakla ortaya çıkar. Belirlenen politikaları; yaşamda büyüyen yanıyla, kitleler tarafından kabul gören, düşmana korku salan yanıyla alıp bunları toplantılarda daha da rafine hale getirirken; uygulanmayan, geri tepen yanıyla da sorgulanmalı ve yanlışları da aynı biçimde rafine etmeli ki toplantılar her yönüyle kolektif üretkenliği ve ürünlerinin kalcılığını sağlayabilsin ve bu politikaları parti inşasında kullanabilsin.

Parti komiteleri bir çalışma alanının yönetici organları oldukları için alanın ve partinin tüm sorunlarını bu perspektifle ele almalıdır. Basit bir faaliyet yürütücü, pratiki değil, aynı zamanda yönetici, önderlik edici misyonunu kavrayarak, tüm toplantılarını da bu sorunların her birini ayrı ayrı ancak diyalektik bütünlüğü içinde ele alarak incelemeli ve czmelidir. Tüm komite toplantıları bu ciddiyet ve sorumluluk bilinciyle organize edilmeli- başarıyla tamamlanmalıdır.

Komite toplantılarında sorunları ele alırken, yüzeysellik, subjektivizm mutlaka aşılmalıdır. Sorunların kişiselleştirilmesine izin verilmemelidir. Hiçbir komite yesi böyle bir sorumsuzluk yapmamalıdır. İdeolojik kirlenmenin ürünü olan bu tür sorumsuzluklara ise komite tarafından müdahale edilmeli ve mahkm edilmelidir. Parti komitelerinde ve bütününde Başkan Mao'nun deyimiyle "znel, keyfi yargılama ve eleştirilerin her çeşit adileştirilmesi önlenmelidir, konuşmalar delillere dayanmalı ve eleştirilerin de siyasi bir anlamı olmalıdır." Siyasi anlamı olmayan, keyfi gevezelikler, gelişigüzel keyfi konuşmalar, yargılar, kolektif üretim düşmanıdır. Toplantıları sıradanlaştırmanın ve verimsiz kılmanın başlıca nedenleri arasındadır. Bu tür davranışlar, anlayışlar proleter ideolojisinden değil, küçük-burjuva ideolojisinden gıdasını alan, dejenere olmuş kişiliklerin bir yansımasıdır. Yapıcı değil, yıkıcıdır. Yıkıcılığın egemen olduğu toplantılardan verim ve ileri gidiş beklemek mümkün olamaz. Bu ise objektif olarak kolektif rimi, ileriye gidişi engellemekte bu yönüyle de proletarya davasına, öncü kurmayı partisine değil, burjuvaziye hizmet eder. Toplantıları anlamsızlaştırır. Politik- ideolojik hesaplaşmaları ortadan kaldırır. İdeolojik hesaplaşmaların ortadan kaldırılması ise niyet ne olursa olsun partinin dinamiklerini öldürmektir. İki izgi mücadelesini ortadan kaldırmak veya hedefini darlaştırmak, içeriğini ise kısırlaştırmaktır. Bu da sonuç olarak tasfiyeciliğin bir biçimidir.

Komite toplantıları çalışma alanlarına, partinin sınıf savaşının bütününe ilişkin aldığı kararları açık, net, anlaşılır bir biçimde formüle ederken bunları en kısa zamanda birrapor haline getirmeyi hedeflemeli ve bunun için somut görevlendirmeler yapmalıdır. Konuşulan hiçbirşey ortada bırakılmamalıdır. Ya konuşulmamalı veya konuşuluyorsa mutlaka ele alınmalı ve bir czme bağlanmalıdır. Hiçbir sorun basit diye es geçilmemelidir. Zira her küçük sorun daha büyük sorunların hem nvesidir, hem de parçasıdır. Zamanında czlmeyen her sorun mutlaka büyümüş olarak karşımıza çıkacaktır. Biz de sınıf savaşının içinde olduğumuz sürece bu büyük sorunla uğraşmak zorunda kalacağız...

Komite toplantıları çoğunlukla biriken bazı sorunları kavramaya, tartışmaya indirgenmektedir. Oysa komiteler sınıf savaşının sorunlarını sistemli biçimde izlemek ve c-

zümleler üretmek amaçlı olmalıdır. Biriken bazı sorunları çözmek için de elbette toplantılar yapılacaktır. Ancak bununla sınırlı toplantılar elbetteki verimsiz olacaktır. Amacına ulaşmayacaktır. Ya da sadece örgütsel sorunların gözden geçirilmesi, örgütsel düzenlemelerle sınırlanan toplantılar sonuç olarak tek yanlılığı, kısırlılığı ve tükenişi beraberinde getirecektir. Sürecimizdeki dejenerasyonun bir ürünü olan bu tür hastalıklar hala devam etmektedir.

Komite toplantılarını aynı zamanda ideolojik- politik- örgütsel eğitimin önemli bir parçası olarak ele almalı ve bu işleve kavuşturmalıyız. Bu yanı düşünülüp planlanmayan bir toplantı daha baştan eksik kalmış demektir. Her toplantıdan sonra eğer komite üyeleri gerek parti sorunları, gerekse sınıf savaşımının sorunları hakkında daha ileri bir donanıma kavuşturulamamış, çalışma alanlarında mücadeleyi daha ileriye taşımak için kafası açılmamış, ileriye atılma ruhuna kavuşturulmamışsa o toplantı başarıya ulaşmamış demektir. Bu temel perspektifle ele alınmayan her toplantı öylesine yapılmış bir toplantıdır.

Bazen sık sık toplantıların hantallığa neden olduğu söylenir. Bu doğru değildir. Toplantının niçin ve nasıl yapıldığı, hangi plan program ve amaçla yapıldığı önemlidir. Yoksa toplantıların sık sık yapılması kendi başına hantal olmaz. Üç-beş ayda bir yapılsa da hedefsiz, şekilsiz olursa ve günlerce bu kavrayışsızlık içinde bitmez tükenmez sıradan, verimsiz tartışmalar hantallığa neden olur. Sık sık toplanmaların şöyle bir sakıncası olabilir. İlegalite bakımından zorluklar ve örgütsel gizlilik bakımından yaşanacak problemler olacaktır. Ancak sınıf savaşımında görevini layıkıyla yerine getirebilen bir komite bu tür sorunları daha az yaşar. Kitleler içinde derinliklere kök saldıkça bugün sorun gibi görünen- gösterilen pek çok gerekeç sorun olmaktan çıkarılacaktır. Bu, çalışma tarzındaki yanlışlardan, kitlelerden kopuktan ve ideolojik dejenerasyondan kaynaklıdır.

Düzenli- planlı komite toplantıları Leninist partinin çalışma metodunun temel gereklidir. Kolektif işleyiş ve çalışmanın garantisidir. Bireyselliğin ve yozlaşmanın engellenmesinin zemini. Aynı zamanda komite üyesi yoldaşlar arasındaki ilişkilerin açıklığa, yoldaşça güvene, örgüt içi yaşamın devrimcileşmesinde bu düzenli- planlı komite toplantıları özel bir misyon üstlenir.

c) Komite Raporlarının Önemi ve Denetim Sorunu

Komünist partide rapor sistemi, partinin tüm komiteleri (Merkez, Bölge, İl, İlçe, Alan komiteleri) ve hücreleri arasında kan dolaşımı işlevine sahip yaşamsal bir role sahiptir. Beyin ve diğer organlar arasında, beyin ve kalp arasında kan dolaşımının önemi neyse, bir Komünist Parti'nin rapor sisteminin önemi de odur. Bir vücutta kan dolaşımının olmadığını düşünelim. Bu durumda o bünye ya ölü bir bünyedir ya da yeterince beslenmeyen beyin hücrelerinden ötürü bünyenin önemli bir bölümü felç olmuştur. Bu anlamda rapor sistemi komünist partisinin merkez ve yerel komiteleri için yaşamsal derecede önemlidir. Zira bu direk sınıf savaşımının önemini ve bunda Komünist Partinin rolünün kavranıp kavranmamasıyla doğrudan ilintili bir sorundur. Partinin yaşadığı dejenerasyon, darbe ve sonrası süreci bütünlüklü olarak incelediğimizde bu sorun partimizin komitelerinde ve kadrolarında hangi boyutta yaşandığını, keza bugün onun etkilerinin hala ortadan kaldırılmamış olduğunu rahatlıkla görebiliriz.

Bugün sorunumuz sadece bu durumu görmek, belirlemek değildir. Bolşevik örgüt modeline ve örgüt işleyişine göre her şeyi yeniden ele alarak gerçek niteliğine kavuşturmaktır. Bugün MLM olmanın temel kriterlerinden biri, dejenere edilmiş çalışma tarzını, disiplin, denetim anlayışını ele almak, çürüyen eskiyeni yadsımak, ama dinamik, atılgan, üretken olanı büyütmek olmalıdır.

Tüm sorunlarda olduğu gibi parti komiteleri ve kadrolarının çalışma alanında her türlü faaliyetini partiye rapor etmek konusunda da eskimiş tarzı yıkmaları ve bolşevik tarzı ege-men hale getirmeleri zorunludur.

Partimizin kan dolaşımını engelleyen, çürütmesine neden olan; bazı bölgelerimizin ve organlarımızın felç olmasına, politik- ideolojik önderlikten yoksun kalmasına, önderliğin mücadele alanından, sınıf savaşımının sorunlarından kopmasına, giderek denetimsiz kalmasına, giderek yozlaşmasına neden olan mevcut durumun hemen yıkılması ve buna kaynaklık eden politik yaklaşımların, ideolojik hastalıkların hemen ortadan kaldırılması, bu ortadan kaldırılırken parti bilinci ve sorumluluğuyla çalışma alanlarının tüm sorunlarını ve çözüm önerilerini ya da alternatiflerini içeren, bu anlamda da hem partinin bütününe hem de merkezi önderliğe kan aktaran rapor sisteminin hemen doğru bir tarzda inşa edilmesi zorunludur. Bunun bütünlüklü olarak inşa edilmesi elbette parti inşasının bütünlüklü olarak kavranmasıyla ilintilidir. Çalışma ve Komünist Parti'nin sınıf savaşımındaki rolünün kavranmasıyla ilgilidir. Ancak rapor sistemi bu bütünlüklü sürecin ve niteliğin çok önemli bir bileşenidir.

Rapor sistemi sadece alt komiteler için gerekli değildir. Tüm komiteler için zorunludur. Partinin merkezi önderliği ve komiteleri rapor sistemini faaliyetlerinin önemli parçalarından biri olarak görmelidir. Gerek alttan üste, gerek üstten alta, gerekse de merkez komite aracılığıyla tüm komitelere ulaştırılan komite raporları partideki kan dolaşımının düzenlenmesini sağlayacaktır. Rapor sistemi sadece alt komitelerin üst komitelere faaliyetleriyle ilgili hesap vermeye indirgenirse bu çok darlaştırılmış bir yaklaşım olur. Elbette komite raporlarının bir yanı budur. Ancak esas yanı, gerek tek tek alanlara, gerekse partinin bütününe ilişkin ideolojik- politik- örgütsel üretimin yeniden yaratılması ve daha üst biçimde uygulanmasına hizmet etmesidir. Yani politikanın kolektif biçimde yeniden üretilmesinin, yaşanılır kılınmasının dinamiklerini partide hakim hale getirmenin; her türlü ideolojik zaaf ve sapmanın partinin bütünü tarafından zamanında görülmesi ve müdahale etmesinin ön koşulunu oluşturur. Partinin merkezi önderliğindeki gelişimin parti bütünü tarafından rahatlıkla izlenmesi ve böylelikle partinin bütün kadro ve komitelerinin merkezi önderliğe müdahale etmesini, öz denetim kurmasını sağlayacaktır. Bir anlamda parti içinde devrimci demokrasinin aracıdır rapor sistemi. Öbür taraftan da partinin tüm alanlarını her boyutuyla bir ayna gibi partinin merkezi önderliğinin önüne serer rapor sistemi. Böylelikle partinin merkezi önderliğinin parti bütününde politik- ideolojik- örgütsel hakimiyetinin kurulmasının ön koşulunu oluşturur. Elbette sadece merkezi önderliğin hakimiyetinin aracı (ön koşulu anlamında) olarak görülmesi yanlış olur. Diğer yanıyla da partinin merkezi önderlik tarafından en ince detaydaki özelliğine göre tanınmasını, objektif durumun öğrenilmesini ve

buna uygun merkezi müdahalelerin yapılmasını sağlayacaktır. Bu müdahaleleri sadece parti içi sorunlara indirgemek hiç şüphesiz ki yanlıştır. Parti sınıf savaşımının tüm sorunlarını ele almak ve bunları çözümlenmekle görevlidir. İşte tam da bu noktada rapor sisteminin en önemli misyonu ön plana çıkıyor, yani partinin kitleler içindeki komite ve hücrelerinin, kitlelerin ekonomik- sosyal- siyasal, demokratik vb. vb. durumlarının, keza parti hücreleriyle kitleler arasındaki ilişki, kitlelerle düşman arasındaki ilişki, düşmanın saldırı ve savunma politikaları (bölgesel- alansal) hakkında partiye düzenli sunulan nitelikli raporlar, partinin sınıf savaşımında yetkinleşmesine hizmet edecektir. Olguların oluşumu, gelişimi ve niteliği hakkında yetkinleşen parti, sınıf savaşımına önderlik etmede kolay kolay inisiyatifi kaçırmaz. Toplumsal gelişmeleri, ekonomik- politik olayları önceden görebilme ve zamanında müdahale edebilme ve bunları devrim lehine geliştirmenin olanaklarına kavuşacaktır.

Rapor sisteminin kendi başına bir amaç haline getirilmesi ve sorunun böyle algılanması yanlıştır. Sınıf savaşımının ihtiyaçlarına yanıt olabilecek rapor sisteminin ortaya çıkması özellikle, partinin ve sınıf savaşımının ihtiyacına denk düşen nitelikte bir örgütlenme çalışma tarzının oturtulması gerekir. Bununla birlikte sınıf savaşımının düşünce ve yaşam tarzına sahip olmak gerekir. Parti komitelerini buna göre kurmak, buna göre çalıştırmak gerekir. Çalışma alanının sınıf savaşımındaki ve parti içindeki yerinin önemini kavramak gerekir. Planlı- programlı faaliyetin sürdürülmesi ve faaliyet alanlarının sorunlarına hükmedemeyen, bunları incelemeyen, tahlil etmeyen ve çözümlenmeler sunmayan herhangi bir komitenin veya kadronun nitelikli bir rapor düzenlemesi ya da rapor sisteminin önemini kavraması da beklenemez. Peki rapor sistemi demek sadece zamanında bir rapor yazıp vermek demek olarak kabul edilebilir mi? Ya da gelişigüzel, plansız, hedefsiz yapılan bir komite toplantısının sorunlarını formüle etmek ve üst organlara sunmak anladığımız anlamda rapor sistemi olarak kabul edilebilir mi? Keza söz konusu bu niteliği düşük toplantılarda sadece örgütsel bazı durumları ele alıp (kaç kişinin komitede olduğu veya kaç eylemin yapıldığı vs. vs.) bilgi vermekle sınırlarsak bunun adı ne parti işleyişi olur ne de Komünist Partinin çalışma tarzıyla, niteliğiyle bağdaşır. Bu kendiliğindenci ve menşevik tarz bütün konularda sürekli hesaplaşılması gereken tarzdır. Bir yanı diğer yanlardan, bir parçayı bütünden kopardığımız zaman her birinin kendi başına bir anlamı olmaz. Bunun içindir ki rapor sistemini de partinin niteliğinden, komite bileşeninden, toplantılarının ele alış tarzından, çalışma ve savaşma tarzından kopuk olarak ele alamayız.

Komite raporları, gerek parti komitelerinin gerekse kadrolarının hangi anlayışla ele aldıkları ve bunlara hangi misyonu yükledikleri, bunun gereklerini ne oranda yerine getirdikleri sorunu partimiz açısından sorundur ve bu sorun parti inşasının kavranışı ile ilgili bir sorundur.

Raporlar nasıl ele alınmalı, nasıl düzenlenmeli ve nasıl okunmalıdır?

Bu soruların bütünlüklü yanıtı bu bölümün içinde açıkça ortaya konulduğu gibi partinin ve sınıf savaşımının kavranmasına ilişkindir.

Sözgelimi parti merkezi önderliğinin raporları parti komiteleri tarafından nasıl ele alınmalıdır? Öncelikle şunu vurgulamak gerekir ki bugüne dek egemen olan tarz esas olarak kendiliğinden ve menşeviktir. Neden? Zira komiteler ve kadrolar partinin merkezi raporlarını **kavramak** ve **uygulamak** için değil, durumu öğrenmek ve "okeylemek" ve ya "red etmek" ekseninde ele alıyor. Böyle olunca partinin merkezi siyaseti komitelere ve kadrolara çarpıp duruyor. O siyaset örgütün en alt hücrelerine ve bunlar aracılığıyla halk yığınlarına taşınmıyor/ taşınmıyor. Kendini sınıf savaşımının neferleri, politika üreticileri, üretilen merkezi politikaların kayıtsız şartsız uygulayıcıları olarak görmeyen komite ve kadrolar elbette sadece raporlara değil, tüm politikalara böyle yaklaşacaklardır. Böylelikle partide uygulayıcı, üretken komite ve kadrolardan çok, kavram çöplüğüne dönüşmüş, sistemleşmiş düşünce yapısından uzak, düşünce ve davranışlar arasında derin uçurumlar yaşayan menşevik- oportünist kadro tipi egemen olur. Bu kadro tipinin ürettiği tek şey var: Bunalım. Bu kadro tipinin en uzman olduğu alan ise, dedikodu ve parti içinde yaşanan ve herkesçe bilinen sorunları basit bir masalçı gibi tekrar anlatıp durmak ve bununla da politika yaptığını, bilgili olduğunu sanarak partinin dikkatini buraya çekerek partiyi bununla meşgul etmektir. Sorunları böyle ele alan komite ve kadroların düzenleyeceği raporlar hiç şüphesiz ki "hikayeler"le dolu olacaktır. Nitekim bunun pratik örnekleri mevcuttur.

O halde parti merkezi önderliğinin raporları tüm komite ve kadrolar tarafından öncelikle şu biçimde el alınmalı: Raporlar önceden planlı hazırlanmış komite toplantılarında ele alınarak okunur ve tartışılır. Bu tartışma iki ana eksende sürdürülür. **Birincisi**, raporlardaki görüşlerin politik- ideolojik- örgütsel olarak doğruluğu- yanlışlığı üzerinde tartışılır ve bu konudaki farklı düşünceler netleştirilir. Bunlar raporu düzenleyen parti organıyla tartışmak, hesaplaşmak üzerine belirlenir. **İkincisi** ise, rapordaki düşünceler ve kararlar yanlış görülse bile her komite ve her kadro bu düşünceleri savunmak ve bunları mutlaka kendi çalışma alanında uygulamak zorundadır. Bunu uygulamak için de rapordaki düşünceler ve konuların alanın özgülüne nasıl uyarlanabileceği üzerine kapsamlı ama özlü bir tartışma sürdürdükten sonra bunları nasıl ve hangi örgütsel mekanizmalarla, hangi kadro ve militanlarla hangi toplumsal katmanlarla nasıl ve ne zaman yaşama geçireceği üzerine, çok net, çok somut kararlar alması zorunludur. Partinin merkezi raporlarını bu bakış açısıyla ele almayan ve uygulamayan komite ve kadroların hiçbiri Komünist Partinin niteliğiyle bağdaşmaz. Bunların hiçbiri sınıf savaşımının gereklerini layıkıyla yerine getiremez. Yukarıda anlatıldığı gibi bunlar dejenere olmuş ve menşevikleşmiş kadro ve komite tipidir. Bunlar, parti düşüncesini kavramak ve yaşama geçirmekle yükümlü değil de, muhalefet etmekle yükümlü sayarlar kendilerini. Sonuçta düşünce bir yanda, pratik bir yanda kalır. Hemen peşinden de bu kadro ve komite anlayışı "bu partide işler niye yolunda gitmiyor" diye yine sadece basit tarzda oluşturdukları derme çatma düşüncelerle partiye saldırmaya başlarlar. Hemde kendi sorumluluklarını hiç görmedenve kendini tamamen partinin ve sorunların dışında tutarak. Kendisini Partinin ve sınıf savaşımının dışında gören bu anlayış, benmerkezci bir tarzda (kendisini onama- okeyleme merkezi yapar) partinin kendisi dışındaki bunalımın teorisini yapar. Şöyle bir dönüp yakın geçmişimize baktığımızda ve bugün

partimize baktığımızda bu tarzın yıkıcı etkilerini rahatlıkla görebiliriz.

Komite ve kadrolar, merkezi önderliğin raporlarını politik yanıyla kavramak, ideolojik yanıyla donanmak ve örgütsel yanıyla da uygulamak amacıyla ele almak ve bu eksenle hareket etmek zorundadır. Bunun dışındaki her yaklaşım oportünizmi- Menşevizmi besler ve güçlendirir.

Komite ve kadroların, merkezi önderliğin raporlarını bu bilinç ve sorumlulukla ele alırken diğer tüm yan komite raporlarında parti ve sınıf savaşımına karşı sorumluluk ve sahiplenme bilinciyle ele almaları zorunludur. Sorun bir parçanın veya sadece ast- üst ilişkisinin sorunu değildir. Bütünü yakalamak, bütünü sahiplenmek önemlidir. Kanı tüm organlara ve hücrelere pompalamak gerekir. Bu nasıl olacaktır? Tüm komite ve kadrolar, diğer komitelerin raporlarını büyük bir özenle incelemeli, hem alanın pratik deneyimlerinden öğrenmeli, bunu geliştirmeli, partide kalıcılaştırmalı, hem de olası yanlış hastalıklı anlayış ve pratiklerine işeyiş çerçevesinde her türlü müdahaleyi yaparak ideolojik mücadele görevini yerine getirmelidir. Komitelerde ve partinin bütününde kolektif üretimin geliştirilmesini ve her türden politik- ideolojik sapmanın zamanında görülerek ve mücadelesinin verilmesini sağlayacaktır. Merkezi önderlik bunun bilinci ve sorumluluğuyla komite raporlarını politik- ideolojik bölümlerini ayrıştırarak ve merkezi önderliğin perspektifi ile (öneri- eleştiri vb.) düzenli periyotlarla düzenleyip partiye yayınlamalıdır. Bu politik önderliğin önemli görevleri arasında değerlendirilmeli ve böyle uygulanmalıdır. Bunu yapmayan merkezi önderlik, sadece görevini yerine getirmemekle sınırlı bir hata yapmakla değil, parti içinde kan dolaşımını engellemekle ve bunun kanallarını açmamakla suçlanmalıdır. Aynı biçimde komite ve kadrolar kendi faaliyet alanları ve üstün raporları dışında diğer alanların komite raporlarını doğru bir tarzda ele alıp değerlendirmiyor ve yukarıda ele aldığımız yaklaşımla ele almıyorlarsa, bir eksiklik olarak değerlendirmekten çok, dar bölgeci ve ben merkezci-likten kaynaklı bir sorumsuzluk olarak değerlendirilmelidir. Partinin ve sınıf savaşımının bütününe karşı görevlerini yerine getirmemekle suçlanmayı hak etmişlerdir.

Aslında sorun hata, suç ve eksiklik vb. adlandırmalardan da öte önemli bir sorundur. Zira sınıf savaşımına karşı görevlerinin yerine getirilip getirilmemesiyle ilgili ve aynı zamanda parti inşasının sınıf savaşımındaki önemini kavrayıp kavramamakla ilgili bir durumdur bu...

Rapor sisteminin en önemli yanı ise merkezi önderliğin alt komitelerinin raporlarını nasıl ele alacağı ve bunlardan neler öğrenildiği sorudur. Merkezi önderlik bir vücudun beyni ise, raporlarda komitelerin beyine kan pompalamasıdır demiştük. O halde beyin oksijensiz kalmak istemiyorsa çok sistemli bir kan dolaşımını sağlamalı, bunun tüm koşullarını yaratmalıdır. Düzenli rapor sistemi, sadece merkezi önderliği beslemez, aynı zamanda beslenen merkezi önderlik tüm komite kadro ve hücrelere müdahale etmenin de gücüne kavuşacaktır. Bu anlamda gerek merkezi önderlik, gerekse tüm üst komiteler alt komitelerin raporlarını Marksist analiz- sentez tarzıyla ele almalı ve gerekli tüm müdahalelerini bu eksenle yapmalıdır. Yanıtları göstermeli, pratikte değiştirmek için somut perspektif sunmalı, tıkanan her noktada önünü açarak ve teorik temellerini koyarak hem teorik olarak

hem de pratik olarak önderlik misyonunu yerine getirmelidir. Lenin'in yurtdışında iken ülkeden gelen raporlar hatta tek tek işçi raporları/mektuplarıyla sınıfın ve örgütün nabzını nasıl elinde tuttuğunu inceleyelim. Bu raporlar aracılığıyla partiye nasıl önderlik ettiğini mekanik biçimde değil ama diyalektik özüyle kavrayalım.

Merkezi önderlik açısından ve partinin bütünü açısından rapor sistemi denetimin başlıca aracıdır. Denetim esas olarak raporlarla yapılırken öbür taraftan direkt bilgilendirmelerle sözlü olarak olabilir. Ancak sözlü olanı zorunlu bazı durumlarda tercih etmek gerekir. Toplantı ve raporlar arası dönemlerde bu zaten olacaktır. Unutmamak gerekir ki sözlü ve yazılı raporlar denetimin araçlarıdır ve bunlar partinin örgütsel yaşamında belirleyici unsurlardır. Sağlıklı bir denetimin yerleştirilmesi sağlıklı bir örgüt modeli, sağlıklı bir işleyişin ve çalışma tarzının oturtulmasıdır. Bununla beraber sağlıklı bir rapor sisteminin yerleştirilmesidir. Faaliyeti bireyler üzerinden çıkarak komiteler ve raporlar üzerinden sürdürmek Bolşevizmin temel kuralıdır... Yazılı yada sözlü denetim koşullara göre değişebilir, değişmeyen bir şey vardır. O da merkezi denetimdir. Merkezi denetim; belirlenen politikaların nasıl kavrandığı, nasıl uygulandığı, hangi nitelikte ürünler elde edildiği, bu ürünlerin nasıl korunduğu, merkezi görev doğrultusunda nasıl seferber edildiği, devrimci yaşam, devrimci ahlak, devrimci eğitim, kitlelerin eğitilmesi- örgütlendirilmesi ve savaştırılması konusunda ne tür somut adımlar atıldığı, düşmana yönelik belirlenen politikalar nasıl uygulandığı ve düşmanın bu politikalara karşı refleksinin nasıl olduğu vb. vb. tüm noktalarda komitenin ve alanın icraatlarının gözden geçirilmesi demektir. Eksik ve yanlışların tespit edilerek, nedenleriyle birlikte nasıl ortadan kaldırılacağı yönünde alınan kararlar ise raporlar aracılığıyla partiye iletilmelidir. Gerek merkezi önderlik, gerekse üst komiteler altlarını bu perspektifle denetmelidir. Böyle bir denetim mekanizması örgütü disiplinli, çevik ve zamanında harekete geçirebilir, değişen koşullara göre bir örgüt durumuna getirebilir.

Tüm bunların yanında raporların zamanında hazırlanması, zamanında gerekli komitelere iletilmesi önemlidir. Keza illegal bir K. partinin komiteleri ve kadroları tarafından hazırlanan tüm raporlar sorunun bu yanına özenle dikkat etmelidir. Bu konudaki ilkesizlikler düşman tarafından kullanılarak komitelerin bileşeni, çalışma tarzı, ilişkileri, gizli bir çok yanı açığa çıkabiliyor.

Önemli bir nokta ise raporların biçimsel olarak da pratik ve kavratıcı olmasıdır. Gereksiz uzun anlatımlar yerine özlü ifadelerle sorunlar ortaya konulmalıdır. Gereksiz bürokrasi, hantallık yaratılmamalıdır. Raporlar, komitelerin resmi onayını mutlaka amalıdır. Resmi olarak komiteler tarafından onaylanmayan raporlar üst organca onaylanmamalıdır. Hiçbir komite resmi olarak komitece onaylanmış olsa da raporlarını yatay ilişkiler aracılığıyla diğer alanların komitelerine ve kadrolarına vermemelidir. Ancak üst komite veya merkezi önderlik onayladıktan sonra zaten diğer alanlara verilmesi gerekirse kendisi basıp dağıtacaktır. Bu partide tek disiplin, tek merkez açısından zorunludur. Aksi davranış ve anlayışlar menşevizmi büyüdür.

d) Parti Komitelerinde Doğru İşbölümünün Önemini Kavrayalım

Her faaliyet alanında parti komitesinin yapması gereken onlarca iş, yerine getirilmesi gereken bir dizi görev vardır. Bunların hepsini komitelerin tüm üyelerinin aynı biçimde, aynı yetkinlikte yerine getirmesi mümkün olmaz. Keza komite tüm bu görevleri bir anda yerine getiremez. O halde her parti komitesinin yakalaması gereken temel bir halka olmasıdır. Bu temel halkadan yürüyerek diğer görev ve sorumlulukların yerine getirilmesi gerekir. Bunu kolektif bir çalışmayla, sağlıklı bir işbölümüyle yapabilir komite.

İşbölümü yaparken çoğunlukla düştüğümüz bir yanlışlık var. Nedir bu? Önce komiteler belirlenir, komite üyeleri seçilir. Sonra bunların görevleri, işleri belirlenir. Yani önce kişiler belirlenmekte sonra da bu kişilerin “durumuna” göre işler verilir. Bu çok ciddi bir yanlışlıktır. Zira bu mantık bürokratik bir düşüncü ve pratiği ortaya çıkarmaktadır. Önce komite, komite üyeleri, sonra bunlara iş... Oysa olması gereken, önce sorunların tespiti ve bunu çözücü politika ve bu politikayı yaşama geçirecek nitelikte komite veya komite içinde belirlenen ideolojik- politik- örgütsel görevlerin yerine getirilmesinde bu niteliğe en yakın yoldaşları bu işlerde görevlendirmek yakalanması gereken temel halka olmalıdır.

Komitelerde işbölümü yaparken önce komitelerin bütünlüklü olarak hangi işleri yapacağını, **birincisi** genel perspektif anlamında, **ikincisi** ise somut görevlerin yerine getirilmesi anlamında net politik- örgütsel görevler belirlemek gerekir. Bu politik- örgütsel görevlere uygun kadrolar seçilerek bu görevlerin yerine getirilmesi için görevlendirilmelidir. Komitelerde işbölümüne giderken önce “iş”in belirlenmesi ve bu “iş”i layıkıyla yerine getirebilecek kadroların buna uygun konumlandırılması temel bir anlayış olarak yerleşmelidir. Komünist partinin bütününde ve tek tek komitelerde bu yerleşmezse, orada verimli bir politik faaliyet, etkili bir örgütsel faaliyet ve militan bir pratik faaliyet sürdürmek mümkün olmaz. Bürokratik, hantal, kısır ve giderek pek çok konuda yozlaşan bir komite çıkacaktır ortaya. Böyle bir komite bırakalım partiye, sınıf savaşımına karşı görevlerini yerine getirmesini kendi asgari işleyişini bile oturtamaz, koruyamaz.

Komitelerde iş bölümü, alanın önemine ve özelliklerine, yerine getirilmesi gereken bütün görevlerin layıkıyla üstesinden gelebilecek bir komite sekreterinin seçimiyle (üst organ tarafından atanmış da olabilir) başlanmalıdır. Komite sekreteri seçilirken **birinci** planda ideolojik donanım, sağlamlılık, parti ve sınıf savaşımına uygun yaşama sahip olup olmadığı, ideolojik hesaplaşma ve gelişim dinamiği taşıyıp taşımadığı, sekreterlik için asgari MLM teorik birikime sahip olup olmadığı sorgulanmalıdır. **İkinci** planda, politik gelişme ve uyanıklık bakımından mevcut olanın ihtiyaçlarına yanıt olup olmadığı, komite üyelerine taktik politikalarda yön verebilme yeteneği taşıyıp taşıyamadığı sorgulanmalıdır. Yani örgütsel deneyim ve birikim sorunudur. Parti hücrelerinde ve komitelerinde çalışmış, pratikte yetkinleşmiş, yoldaşların yöneticilik yapma vasıflarına sahip olup olmadıkları sorgulanmalıdır. Komite ve çalışma alanı üzerinde otorite (ideolojik- politik- örgütsel) kurabilme yeteneği olmalıdır. Elbette bu yetenek doğuştan kazanılamaz. Mücadele pratiğinde gelişmiştir. Sorunun daha önemli yanı ise şudur: Üretilen politikaların yaşama geçirilmesi sorunudur. Partinin politikalarını çalışma alanında yaşama geçirebilmek için tüm komiteyi

buna göre harekete geçirebilme kapasitesine sahip olup olmadığıdır.

Komite sekreterinin haefi olabilecek nitelik ve özelliklerine sahip bir sekreter yardımcısı seçilmelidir. Sekreterde aranan özellikler sekreter yardımcısında da aranmalıdır. Sekreter ve yardımcısı komite toplantılarında alınan kararların en kapsamlı, en verimli biçimde pratiğe geçirilmesinden, komitenin kolektif faaliyetinin oturtulmasından, komitenin partinin merkezi politikaları doğrultusunda eğitilmesi ve pratikte harekete geçirilmesinden vb. vb. birinci derecede sorumludur.

Komitelerin tüm faaliyetlerinde üste karşı öncelikle sekreter ve yardımcısı sorumlu iken faaliyetin bütününde ve alta karşı ise komitenin bütünü sorumludur.

Komitelerde işbölümünü doğru yapmak, politikaların doğru belirlenmesi kadar önemlidir. Zira belirlenen doğru politikaları yaşama geçirecek olan kadrodur. Doğru kadro seçimi olmazsa sözkonusu politikaların yaşama geçmesi mümkün olmaz.

Her komite iş bölümü (görev bölümü) yaparken belirlenen merkezi ve bölgesel politikaları kavrayarak, bu politikaları nasıl yaşama geçireceğini belirleyerek bu konularda yetkin, gelişmeye açık, parti çizgisini kişiliğinde cisimleştirmiş ve bu kişilikle sorunların çözümünde kısa ve uzun vadede kalıcı misyonlar yüklenebilecek yoldaşları görevlendirmelidir. Böyle bir görevlendirme anlayışı komiteleri fonksiyonel hale getirecek, partiyi sınıf savaşımında güçlendirecektir.

Komitelerde işbölümünü öylesine hassasiyetle ele almalıyız ki her kadro görevlendirildiği alanda "tam yerine düştüğünü" duyumsasın. Böylece tüm kapasitesini son sınırına kadar kullanabilme olanağına kavuşsun. Belli dönemlerde kadrolar bunu tam duyumsamayabilirler. Komitenin görevi kadroya bunu kavratmak iken, kadronun görevi de, en kısa zamanda, bu yeni görevinin partinin ve sınıf savaşımının çıkarlarının bir parçası olduğunu kavrayarak görevi benimseme noktasında olağanüstü çaba sarfetmektir. Bazen kadro görev konusunda çekimser davranabilir. Bu doğru değildir. Aynı zamanda ideolojik bir zaafıdır. Bu ideolojik zaaf giderilmedikçe kadro ile komite- parti- sınıf savaşımı arasında doğru ve bilimsel bir ilişki kurulamaz. Kadro ben merkezci tarzda sürekli parti ile sorunlar yaşamaya başlar. Burada her türlü burjuva ideolojisinin büyüme koşulları oluşur ve gelişir.

Komitelerde iş bölümü yapıldığı gibi, sözkonusu işlerde başarılı olmayan, bu görevleri içselleştirmeyen kadro ve militanlar öncelikle bu pratik içinde eğitilmelidir. Ancak komitenin bütünlüklü görevlerinin yerine getirilmesinde engel teşkil ediyorsa, komite mutlaka buna müdahale etmelidir. Ya görev değişikliğine gitmeli yada görevden alınarak daha alt görevlere verilmelidir. Bir alanda partinin ve sınıf savaşımının görevleri yerine getirilmeyorsa, bunu detaylı tahlil etmek ve nedenlerini öğrenmek gerekir. Bu görev komiteleridir. Komiteler kendi çalışma alanlarında başarılı olamamanın nedenlerini öncelikle ideolojik-politik olarak tespit etmeli, bununla savaşmalıdır. Aynı savaşı kadroların yetmezliği ve hastalıklarıyla da sürdürmeyi ihmal etmemelidir.

Komitelerin görev bölümünde ortaya çıkan kısmi yetersizliklerin giderilmesi, komitelerin ve kadroların yetkinleşmesi sorunu başlıca görevlerden biridir. Sorunun bu yanını daha iyi kavramak bakımından Dimitrov'dan bir aktarma yapalım.

“Yoldaşlar, biz komünistler eylem adamlarıyız. Bizimki sermayenin saldırılarına karşı, faşizme ve emperyalist savaş tehdidine karşı politik mücadele, kapitalizmin devrilmesi için mücadele sorunudur. Komünist kadroları kendilerini devrimci teori ile donatmaya zorlayan tam da bu politik görevdir. Çünkü, devrimci eylemin en büyük ustası Stalin’in bize öğrettiği gibi teori, pratik çalışma yapanlara yönelim gücü, görüş açıklığı, çalışmada güven, davanın zaferine inanç verir. Ama bu gerçek devrimci teori, bütün kısır teoriciğin soyut tanımlarla her türlü boş oyunun uzlaşmaz düşmanıdır. Lenin her zaman “Bizim teorimiz bir dogma değil, bir eylem kılavuzudur” derdi. Kadrolarımızın işte böyle bir teoriye ihtiyacı var. Hem de günlük ekmeklerine ve havaya ya da suya ne kadar ihtiyaçları varsa öylesine.”

Sınıf savaşımının ihtiyaçlarına yanıt olabilecek nitelikte kadrolar arasında yapılacak doğru işbölümü, sadece pratiğe yönelik, örgütsel görevlerin yerine getirilmesine yönelik yapmak yanlıştır. Sorunu tek yanlı kavramaktır. Teori ve partiğin diyalektik bütünlüğü kavrandıkça sınıf savaşımının sorunlarına hükmedilebilir.

Sınıf savaşımının sorunlarını ele alırken, çözümler sunarken herşeyi ince eleyip sık dokumalıyız. Kaba, genel yaklaşımlar oportünizmi büyütür, revizyonizmin zeminini hazırlar. Ayrıntılarla uğraşmalıyız. Ancak ayrıntılarda boğulmamalıyız. Komitelerde görevleri belirlerken, görev bölümü yaparken, yeni mekanizmalar oluştururken her şeyi ama her şeyi kapsamlı hesaplamalıyız. Hangi görev var? Hangi kadro bu görevin adamıdır? Sorularına doğru yanıt vermeli, pratikte de tamamen buna uygun davranmalıyız.

İşbölümü sınıf savaşımının bugünkü koşullarında gereklidir. Ancak bu kapitalizmin tektip insan yaratma, insanı robotlaştırma ve en verimli biçimde kullanma (sömürme) fetişinden tamamen ayrı ele alınmalıdır. Çok yönlü gelişim, donanım zorunludur. Ancak bugünkü koşullarda bunun bütünlüklü gerçekleşmesinin koşulları yoktur. Bu bir toplumsal sistem sorunudur. Çok yönlü gelişim içinde bazı konularda uzmanlaşmakla ve bu uzmanlaşmış kadroların en kapsamlı kolektif birliği ve üretimi yakalandığı takdirde bütünlük güçlü bir bünyeye döneşebilir. Sınıf düşmanlarının türlü saldırısı boşa çıkanlarak geniş emekçi yığınlarla güçlü ilişkiler kurulabilir ve politik iktidar mücadelesinde zafere yürünebilir.

e) Parti Komitelerinin Alt ve Üst Komitelere Karşı Görev ve Sorumlulukları

Komitelerin alt ve üst komitelere, kadrolara karşı görev ve sorumlulukları kesinlikle sadece örgütsel bazı görevlerin yerine getirilmesi olarak algılanmamalıdır. Pratikte çoğunlukla uygulanmakta olan bu yöntem, bir ideolojik dejenerasyon sonucudur. Komitelerin, dolayısıyla partinin ve sınıf savaşımının önemini kavramamanın sonucudur. Komiteler, kolektif parti mekanizmasının önemli bileşenleri oldukları için partinin sınıf savaşımındaki misyonunun daha daraltılmış bir biçimini, parçadaki görevini yerine getirme misyonu yüklendiği içindir ki kendi faaliyetini dolayısıyla alta ve üste karşı sorumluluğunu da “örgütsel işleyiş”le sınırlamaz. İdeolojik- politik- örgütsel görev ve sorumluluklar diyalektik bütünlük içinde ele alınarak, yerine getirilir. Komiteler kolektif iradenin bütün içindeki parçası iken, kendi faaliyet alanında da bir bütünün tüm özelliklerini taşır. Partinin bütünü

içinde merkezi organlara karşı alt iken kendi alanındaki tüm komite ve hücrelere göre üst bir konuma sahiptir. Bu durum komitenin hem yöneten hem yönetilen olma esprisidir.

Yönetmek ve yönetilmek komiteler açısından bir tezatlık gibi görünür. Ancak partinin bütünlüklü hedefleri, amacı ve buna uygun olarak kolektif örgüt modeli ve bunun işleyişinin diyalektiği kavrandığında bu tezatlık rahatlıkla anlaşılabilir.

Parti komitelerinin komünist tarzda kavranması, onun alt- üst ilişkilerinin de doğru tarzda kavranmasıdır. Parti- komite- kadro anlayışındaki her sakatlık her sapma hiç şüphesiz ki alt- üst ilişkilerine de yansımaktadır. Bu anlamda sorunun temeli tamamen ideolojiktir.

Parti komiteleri ve kadroları üste karşı derin bir sorumluluk ve sahiplenme bilinciyle hareket etmelidir. Üst kavramı komiteler ve kadrolar için önder- önderlik kavramıyla özdeş olarak kavranmalıdır. Zira buradaki üst (ister komite, ister kadro olsun) kendiliğinden veya kendi özel beceri ve olanaklarıyla üst- önder- olmamıştır. Üst, partinin sınıf savaşımı pratiğinde yarattığı kolektif bir değerdir. Bunu parti kolektifi yaratmıştır. Yaratılan her değer ise partinin kurumlaşmasına- hiyerarşisine uygun olarak konumlandırılır. Bu konumlandırma, tamamen proletarya partisinin kolektif iradesiyle gerçekleşmektedir. Partinin kolektif iradesinin ortaya çıkardığı üst (önderlik) kavramı niteliğine ve proletarya partisinin iradesine uygun bir misyon yüklenmediği takdirde orada bir Komünist partiden bahsedilemez. Zira her üst komite veya partinin merkez komitesi partinin ve sözkonusu alanın beynidir. Bir insan bünyesi açısından beynin önemi neyse önderliğin önemi de odur. Bu önemin politik, ideolojik olarak kavranması ve buna denk düşen nitelikte örgütsel konumlandırmanın yapılmasıyla ve bu niteliğin sürekli yükseltilmesi, mücadelesinin verilmesiyle gerçek anlamda bir önderlik- üst- yaratılabilir. Önderliğin- üst- yaratılması partinin sorunudur. Doğru tarzda bir önderlik anlayışı, buna uygun örgütlenme ve pratik tavır, güçlü bir önderlik yaratabilir. Unutulmamalıdır ki güçlü bir önderlik yaratmayan hiçbir toplumsal-siyasal hareket başıya ulaşamaz. Parti ve önderlik kavramı çoğunlukla (özellikle de pratikte) karşı karşıya getirilmekte, yerine göre önderlik fetişizmi, yerine göre ise parti (önderlikten koparılarak) fetişizmi yaşanmaktadır. Aynı anlayış aslında başka bir noktada her ikisinin de sıradanlaştırmaktadır. Zira parti kavramı önderlikten, önderlik partiden koparıldığı zaman her ikisinde sıradanlaşır, içi boşaltılır. Böyle bir durumda bolca önderlikten dem vurmaın pratik bir anlamı yoktur. Partiyi yaratan önderlik değil, önderliği yaratan partidir. Ancak yaratılan önderlik ise, parti ve kendi niteliğine uygun olarak partiyi savaştırır, şekillendirir ve belirlenen politikalara uygun olarak partiyi yeniden inşa eder. Özellikle günümüz açısından parti önderliğinin ve parti bütünüünün dejenerasyonun boyutu, partiyi ve önderlik sorununu daha hassas ve kapsamlı ele almamızı, eski tarzla (dejenere olmuş tarz) hesaplaşmamızı zorunlu kılmaktadır. Diğer bütün sorunlarda olduğu gibi bu sorunda da mevcut kendiliğindenci tarzı (Menşevizmin çeşitli boyuttaki etkilerini) hem ideolojik, politik planda hemde örgütsel - pratik planda mahkum etmek bugünün acil sorunudur. Örgüt sorunları bakımından yakaianması gereken esas halkadır.

Partinin tüm üst komitelerinin görevini yerine getirebilmeleri, birinci planda, o komite-

leri üst diyebilirleyen tüm "ast"ların sözkonusu bu komitelerin (üst) niteliğini doğru kavramaları ve bunların önderliklerini iradi olarak kabul etmelerinden ve pratikte tümüyle bunun önderliğini benimsemelerinden geçer. Açıktır ki gönüllü olarak bir yönetim- önderlik- sistemini benimsemeyen topluluğu dünyanın hiçbir kuvveti yönetemez. Yönetse bile bu diktatörlük olur. Komünist Parti ise böyle bir diktatörlüğe karşı savaştığı için bu yönetime başvurmaz. Komünist Parti bilimsel ideolojisinin gücüyle her şeye hükmetmeye çalışır. Keza bu bilimsel ideolojinin yoi göstericiliğinde oluşturduğu kolektif örgütlenmelerle kendini ve toplumu yönetmeye çalışır. Bu yönetme süreci esas olarak düşüncenin gönüllü kabullenilişidir. Proletarya Partisi'nin düşüncelerini gönüllü kabul etmeyenler elbette olacaktır. Ancak bunların parti içinde yerleri yoktur. Toplumda partinin yönetimini- önderliğini- kabul etmeyen kesimler olacaktır. Devrimden önce de sonrada olacaktır. Bunlara karşı partinin tavrını ise o kesimlerin niteliği belirleyecektir. Halk sınıf ve katmanları içinde değerlendirilen tüm kesimlere karşı esasta kazancı, dönüştürücü yaklaşılr. Diğerleri üzerinde ise (ki bunlar bugün de, yarın da azınlık egeyenler ve onların uzantılarıdır) proletaryanın diktatörlüğüyle yönetilir.

Partinin tüm üst komitelerinin görevlerini yerine getirebilmeleri ikinci planda sözkonusu üst komitelerin bileşeni ve kolektif çalışma tarzıyla, önderlik nitelikleriyle ilgilidir. Bu niteliğin öneminin kavranması ve buna uygun tüm sorumluluklarını pratikte yerine getirebilmesi, böylelikle yönetici olmanın tüm gereklerine uygun misyonunu oynamasıyla ilgilidir. Niteliğinin ve misyonunun gereklerini yerine getirebilen komiteler gerçek anlamda Komünist Partinin niteliğine uygun parti komiteleri haline gelebilir. Bunu yerine getirmeyen üst komiteler elbette bırakalım kendi alanlarındaki alt komite ve kadrolara önderlik etmeyi kendi varlıklarını dahi koruyamazlar. Bunların varlığı sadece bürokratik bir tarza bağlı değil, ayırı zamanda ismi olan ama işlevi olmayan bir tarza bağlıdır. Bu tarz parti tarafından mutlaka yerie bir edilmelidir. Zira bu tür komiteler hem pratikte hem de teoride proletarya davasına hizmet etmez. Aksine hem teorik hem de pratik olarak proletarya partisini dejenere ve giderek tasfiye eder. Sağlam ve güçlü bir parti anlayışı ve parti örgütü bu tür komitelerin oluşmasına izin vermez. Çeşitli biçimlerde oluşsalar bile bunlara doğru tarzda müdahale eder. Değiştirir- dönüştürür, yeniler. Komünist Partinin niteliğine uygun bir zeminde yeniden inşa eder.

Partinin üst komitelerinin yönetici ve önder kurumlarını kavramak ne kadar önemliyse alt komitelerin niteliğini ve önemini kavramak da o kadar önemlidir. Zira komiteler bir bütünün parçalarıdır. Hiçbir şekilde karşı karşıya konularak ele alınamaz.

Alt komiteler, partinin merkezi ve üst komiteleri tarafından belirlenen her türlü politikayı kavrayarak kayıtsız şartsız uygulamakla yükümlüdür. Uygulama içinde geliştirerek, yetkinleştirerek sözkonusu politikaların zengin ürünlerini partinin merkezi politikasına hizmet eder tarzda konumlandırmak zorundadır. Uygulamadan anlaşılması gereken kısır, dar-pratikçi, memur zihniyetli bir uygulama olmamalıdır. Belirlenen politikaların ideolojik temelini, ideolojik hedeflerini, politik amaçlarını kapsamlı kavramak ve bunu uygularken de böylesine çok yönlü- derinlikli bir örgüt- pratik- anlayışla ele almalıdır sorunu. Belirle-

nen ve komite alanında uygulanan hiçbir politika partinin politik iktidar mücadelesinden kopararak ele alınamaz. Her örgütlenmenin, her pratik adımın, her politik- teorik çalışmanın temeline parti, parti önderliği , devrim ve kitleler konulmalıdır. Partinin alt komiteleri ideolojik- politik ve örgütsel olarak kendilerini geleceğin direkt iktidar organlarının nüveleri görmezlerse, bu sorumluluk ve bilinçle donanmazlarsa bırakalım partiye, halka ve devrime karşı sorumluluklarını, varlıklarını bile koruyamazlar. Bu anlamıyla partinin her alt komitesi belirlenen merkezi politikaları uygularken aynı zamanda kendi alanında bir yönetici komite olduğunu, orada proletarya ideolojisini, siyasetini, kültürünü halka taşımak ve halkı bu doğrultuda eğiterek yönetmek, yöneterek eğitmek bilinciyle hareket etmelidir. Komiteler sorunu böyle ele alır ve kavarsa, parti önderliği de tüm komite ve kadrolarını bu bilinç ve sorumlulukla donatırsa, orada güçlü bir ideolojik- politik- örgütsel güç olan parti kavramı soyut bir olgu olmaktan çıkar, militanların, halkın yaşamında cisimleşir. Sınıf savaşımının militanlarında, kadrolarında ve halkın yaşamında vücut bulmayan bir düşünce, toplumsal yaşam ve sınıf savaşımı açısından bir anlam ifade etmez. Bu yanıyla her parti komitesinin ve kadrosunun temel görevi partinin düşüncelerini genişçe kavramak ve uygulamaktır. Uygularken belirlenen politikaların hangisinin doğru, hangisinin yanlış olduğunu sorgulamalı, doğru olanı büyütüp derinleştirirken, yanlış olanı ise mahkum etmek için parti içi hukuk çerçevesinde mücadele etmektir.

Parti içinde alt komitelerin merkez ve üst komitelerin politikalarını ve kararlarını ele alıştırma yanlıştır ve dejenere olmuş anlayışlar olduğunu belirlemeliyiz. Bugün bu yanlış ve dejenere olmuş, anlayışları belirleyip ortadan kaldırmak ve partiyi Marksist-Leninist-Maoist ilkeler üzerinde örgütlemek, doğru bir çalışma tarzına, doğru bir işleyişe kavuşturmak vazgeçilmez başlıca görevlerimiz arasındadır.

Sözgelimi alt komiteler, kadrolar ve militanlar partinin merkezi ve üst komiteinin belirlediği politikalar doğrultusunda tüm faaliyetini şekillendirmesi zorunlu iken esasta bu yapılmıyor. Bunun yerine belirlenen politikalar okunup geçiliyor. Okunurken de “bu doğru-bu yanlış” veya “bu iyi- bu kötü” biçiminde belirlemeler yapılıyor. Belirlenen politikalar ortaya konulan düşünceler yaşama geçirmek için değil, sadece burjuva aydın tarzda “öğrenmek” için ele alındığında orada zaten ilerleme olmaz. Hatta orada devrimciliğin temel özellikleri olan müdahale etmek, değiştirmek, dönüştürme ve yeniden yaratmak kavramları sadece soyut kalır. Böyle olunca komiteler hem parti içinde hemde toplumsal sistemin değiştirilmesinde devrimci bir misyon oynayamaz. Daha açık söylemek gerekirse burada proleter devrimci bir tarzda sorunların kavranışı yoktur. Burjuva tarzda bir ele alış ve kavrayış vardır

Parti alt komiteleri üst komitelere düzenli olarak tüm faaliyetlerini rapor etmek zorundadır. Bu raporlar sadece örgütsel yanları değil, esas olarak parti düşüncelerini ve parti merkezi önderliğin belirlediği politikaları nasıl kavradıkları, nasıl yaşama geçirdikleri, ne kadar toplumsal kesimlerini etkiledikleri, bu politikalar ekseninde bu kesimleri ne kadar savaşırıp örgütledikleri, burada parti inşasını hangi düzeyde sürdürdükleri, düşmanın durumu ve düşmanın politikaları, partinin düşmana karşı sürdürdüğü her türlü faaliyetin ken-

di alanında aldığı biçimi tüm detaylarıyla partinin üst ve merkezi komitelerine aktarmak durumundadırlar. “Benim bölgem” veya “benim alanım” gibi bireyci, dar bölgeci (özünde burjuva) anlayışları yıkıp, bunun yerine sınıf savaşımını ve Komünist Parti kavramını oturtmalı, tüm faaliyetlerinin değerlendirmesini de buna göre yapmalıdır.

Parti komitelerinde alt-üst ilişkilerine yön veren Marksist-Leninist-Maoist hattın doğru kavranması ve ortak bir şekillenişin yaratılması, partinin merkezi önderliğinin öneminin doğru kavranmasıyla ve uygulanmasıyla sözünü ettiğimiz tüm hastalıklar esasta çözülür. Alt-üst ilişkileri de komünist bir tarza oturtulmuş olur. Sınıf savaşımının gerekliliği, partinin bu savaştaki zorunluluğunun kavranması pek çok sorunun çözümünde kilit rol oynayacaktır. Bu da tamamen ideolojik bir sorundur. Yani proletarya ideolojisinden mi, burjuva ideolojisinden mi beslendiğimiz sorundur.

Sınıf sendikacılığında ne anlıyoruz?

Sınıf sendikacılığı deyince, aklımıza Marksist sendikal anlayış gelir. Marksist sendikal anlayışı, diğer anlayışlardan ayıran temel özellik, ekonomik mücadeleyle siyasala mücadele arasındaki ilişkiye bakışından kaynaklıdır. Uzlaşmacı sendikal anlayış, sendikalara burjuvazi ile uzlaşmanın ve giderek işbirliğinin en önemli platformlarından biri olarak bakarken, anarko sendikalistler ise sendikal mücadeleyi işçi sınıfını kurtuluşa götürecek yegane yol olarak benimsiyorlar. Taban tabana zıt gibi görünen bu iki anlayış işçi sınıfının nihai kurtuluşunu geciktirmek noktasında birleşiyorlar. Marksistler sendikal örgütlenmeleri işçi sınıfının asli siyasal mücadelesini yürüten partinin sınıfsal içeriği nedeniyle en vazgeçilmez kaynağı olarak değerlendirmektedirler. Bu anlamda sendikalar siyasal mücadelenin tek başına yürütücüsü olmadığı gibi; kendilerini salt ekonomik mücadele ile de sınırlamamalıdır. Ekonomik mücadele ile siyasal mücadeleyi birlikte yürütmek zorundadırlar.

**Marksistler, sendikaları işçilerin sosyalizm okulları olarak değerlendirmektedirler. İşçiler bu örgütlenmelerde kendisi için sınıf olma bilincini ve dayanışmanın bütün boyutlarını hergün yeniden yaşayarak geliştirirler. Sendikalar, sınıf savaşımında işçilerin vazgeçemeyeceği örgütlenmeler olduğuna göre, ekonomik ve siyasal mücadeleyi birlikte yürütmek durumunda-
dır.**

Marks, Felsefenin Sefaleti'nde bu konuda şunları yazmaktadır: *"...Direnişin ilk hedefi salt ücretleri korumak olsa da ona karşılık kapitalistlerin onunla orantılı olarak baskı fikriyle, birlik olma fikrinin birleşmesinden ötürü, başlangıçta tecrit olmuş durumda olan birleşmeler, gruplar halinde teşekkül etmiş olur ve durmadan birleşen sermaye karşısında birliğin korunması onların ücretleri koruması için daha önemli ve zorunlu hale gelir. Bu öylesine doğrudur ki, ekonomistlerin gözüyle sadece ücretleri desteklemek üzere kurulmuş olan bu dernekler uğrunda işçilerin ücretlerinin büyük kısmını feda ettiklerini gören İngiliz ekonomistleri hayretten donakalırlar. Bu mücadelede gerçek bir iç savaş-gelecek için, savaş için gerekli bütün unsurlar birleşir ve ge-*

lişir. Bu noktaya gelindiği zaman dernek politik nitelik kazanır. (Marks-Felsefenin Sefaleti)

Marks'ın da belirttiği gibi sendikal birliğin korunması ücretlerin daha da gerilemesi pahasına başlıca amaç haline gelir. Çünkü sendikalar sadece ücretlerin yükseltilmesinin organı değil, işçi sınıfının nihai kurtuluşu giden yolda en vazgeçilmez birliklerden biridir.

Marksistler, sendikaları **işçilerin sosyalizm okulları** olarak değerlendirmektedirler. İşçiler bu örgütlenmelerde **kendisi için sınıf** olma bilincini ve dayanışmanın bütün boyutlarını hergün yeniden yaşayarak geliştirirler. Sendikalar, sınıf savaşımında işçilerin vazgeçemeyeceği örgütlenmeler olduğuna göre, ekonomik ve siyasal mücadeleyi birlikte yürütmek durumundadır.

Sınıf sendikacılığında mücadele biçimleri, örgütlenme ilkeleri ve çalışma tarzı nasıl olmalıdır?

a) Mücadele biçimleri konusunda: Mücadele biçimleri konusunda reçeteci ve şabloncu yaklaşımlardan kaçınarak belli biçimleri ilkeleştiren sektör, dogmatik ve teslimiyetçi anlayışları reddederek buna karşı mücadele etmek,

-Karşılıklı güçler dengesinin durumunu ve kitlelerin kendiliğinden hareketini örgütlülük durumuna bağlı olarak değerlendirerek yasal ve meşru mücadele biçimlerinin şu veya bu şeklini belirleyip hayata geçirmek,

-Siyasi partilerle ilişkilerde emekçi kitlelerin çıkarlarını temel alarak siyasi partiler arasında, sömürücü güçlerin sözcüsü durumundaki partilere karşı mücadeleye ağırlık vermek.

-İktidar mücadelesine, yerine ve durumuna göre doğrudan ve dolaylı olarak katılmayı hedeflemek.

-Grev, genel grev, hak grevi ve dayanışma grevi, direniş gibi araçlara önem vermek ve bunlara başvurma anlayışına sahip olmak,

-Emekçilerin birliğini baltalayan dar-grupçu, faydacı ve sektör tavırları mahkum ederek bunlara karşı mücadele etmek.

-Emekçilerin mücadelesinde en etkin silahı olan grevi protokol eylemine dönüştüren ve gerçekte grevin işlevini yok eden her türlü anlayışa karşı mücadele ederek, grevin şekli ve sonucuna karar verme yetkisinin çalışanların tümünde olduğunu savunmak,

-Grev ve genel grev örgütlenmesinde ekonomik mücadele ile siyasal mücadelenin kaynaşmasından oluşan devrimci görüşten hareket etmek ve uygulamak.

b) Örgütlenme ilkeleri konusunda: Sınıf sendikaları bürokratik değil, demokratik kuruluşlardır. Sendikal demokrasi sendika üyelerinin her düzeyde sendikayı temsil edecek, yönetecek kişi ve organları demokratik bir biçimde seçmeleri, yüklenebilecekleri göreve seçilmeleri, sendikayı ilgilendiren kararların oluşturulmasına etkin bir biçimde katılmaları demektir. Sendika üyeleri arasında

aynı sosyal sınıfa mensup olmaları nedeniyle temel çıkar karşıtlığı yoktur. Ancak üyeler arasında eylem ve çalışma programı, yöneticiler konusunda görüş ayrılıkları olabilir. Bunlar sendikal demokrasi ile sınıf temeli üzerinde uyumlu hale getirilebilir. Sendikal demokrasi, sendikaların kitle niteliğinin korunması ve geliştirilmesi için gereklidir. Sendikal birliğin temelidir. Sendikal çalışmalarda en geniş anlamıyla DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK ilkeleri egemendir. Bu ilkeleri şöyle sıralayabiliriz;

-En alt düzeyden en üst düzeye kadar tüm sendika organları seçimle işbaşına gelirler. Kontenjan ve atama uygulamaları reddedilmelidir.

-Sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin yolu ortak iradenin ürünü olan seçilmiş delegelerin yönetimi belirlemesidir.

-Yönetim, merkezi yönetim, disiplin ve denetleme kurulu üyelerine **doğal ve asli delegelik** hakkı veren ve fiiliyatta sözkonusu örgütlenmelerdeki üyelerin iradelerinin inkarı olan uygulamalar reddedilmelidir. Yönetim, denetim ve disiplin kurulu üyeleri **gözlemci delege** olarak genel kurul veya kongreye katılırlar. Seçilme hakları vardır. Ancak seçme hakları yoktur. Kongre ve genel kurul, üyelerinin ortak iradeleri dışında bir irade tanımaz.

Sendika üyelerinin sendikaların en üst yönetimine kadar seçilebileceği gerçeğinden hareketle bu konudaki tüm kutlamalara her zaman karşı olunmalıdır.

Kararların hazırlanması, alınması ve uygulanmasının denetlenmesinde tabanın görüşleri alınır. Alt düzeydeki organlar, üst düzeydeki organlara bilgi verirler. Üst düzeydeki organlar gelen bu önerileri gözönünde bulundururlar. Sendika yönetimleri kendi faaliyetlerinde kullandıkları yöntemlerden tutun da, elde ettikleri sonuçlar hakkında kendi üyelerine ve alt organlarına raporlar yoluyla bilgi vermek zorundadır.

-Üyeler sendikaya, azınlık çoğunluğa, alt organlar üst organlara uyar. Kararların oluşmasında azınlıkta kalanlar çoğunluğun kararına uymak zorundadır.

-Eleştiri ve özeleştiri yöntemi en canlı biçimde işletilir. Üyeden, en üst yöneticiye kadar herkes eleştiri ve özeleştiri ilkesine uyar. Eleştiri-özeleştiri olmadan sendikal demokrasi ilkesi hayata geçirilemez.

-Sendikal demokrasi gönüllü birlik ve disiplin içinde kendiliğindenciliğe, anarko-sendikalist eğilimlere, kitle kuyrukçuluğuna, tepeden inmeciliğe izin vermez.

Demokrasi ve merkezîyetçilik ayrılmaz bir bütündür. Sendikalarda salt “merkezîyetçilik” uygulanması yöneticilerin kesin egemenliğine yol açar. Yalnızca “Demokrasi” ilkesinin uygulanması ise sendikal disiplinin yok olmasını getirir.

c) Sınıf sendikalarının çalışma tarzı ve ilkeleri

1. Sendikal birlik ilkesi: Sendikalar ortak çıkarları doğrultusunda üyelerin bir araya gelmesiyle oluşan örgütlerdir. Egemen sınıflar ellerindeki medya araçlarıyla kendi ideolojilerini ve çıkarlarını sürdürmek için yoğun bir etkinlik için-

dedirler. Koşulların adil olmadığı bir ortamda mücadele sürer. **Çalışanların elindeki en öncelikli ve temel silahı, üretimdeki rolünden gelen güçtür.** Bunun etkili olabilmesi için bu güce sahip olanların bir araya gelmesi gerekir. Kitlenin gücü, birliğin olmaması ile kırılır. Egemen sınıflar; politik görüş, ulus, dinsel inanç, mezhep, ırk, dil ve meslek ayrımlarını körikleyerek çalışanları birbirine düşürmek istemektedirler. Böl-parçala-yönet politikası egemenler tarafından her örgütlülüğün parçalanmasında kullanılır. Sendikal alanda üyeleri parçalamak için her türlü yasal yol da denenmiştir. Çalışanların bir bölümüne grevli, toplu-sözleşmeli sendikalaşma hakkı tanınırken, kamu emekçilerinin içinde bulunduğu bir diğer kesime ise bu hak tanınmamıştır. İşkollarında birden fazla sendika (özellikle gerici, uzlaşmacı sendikalara çeşitli olanaklar sağlanarak) kurdurtularak çalışanların bölünmeleri istenmiştir. Kısaca, çalışanların işyerinde, işkollarında, ülke çapında ve uluslararası çapta birlik ve dayanışma içinde olmamaları için her yol geliştirilip, denenmektedir. Böylesine **“böl-parçala-yönet”** politikasının uygulanmaya çalışıldığı bir ortamda çalışanların birlik içinde eyleme girmelerinden başka çıkar yoi yoktur. Genelde çalışanların birliği maddi temeller üzerinde yükselir ve bu birlik sınıfsal bir birliktir. Sendikalar bu tür birliği bozacak her türlü harekete karşı uyanık olmak zorundadırlar. **Sendikal birliğin temeli işyerindeki birliktir.**

2. Gerçeklik ilkesi: Sınıf sendikalarının çalışmalarında gerçekçilik egemen olmalıdır. Sınıf sendikaları ekonomik mücadelesini kendiliğindenci bir çizgide yürütemez. Bu mücadelede kuyrukçuluğa ve kitle dalkavukçuluğuna yer yoktur. Sendikal mücadelede örgütlenme ve toplu sözleşme çalışmaları başta olmak üzere eğitim, basın-yayın, araştırma ve diğer çalışmalarda gerçekçilik ilkesi, olaylara nesnel bir açıdan yaklaşımı egemen kılmak zorundadır. Ayağı yerden kesik bir mücadele yenilgi ile sonuçlanacaktır. Bu anlamda mücadelenin bilimsel bir çizgide yürütülmesi ve sınıf bilimi ışığında nesnel sonuçlara varılması gerekmektedir.

3. Tabanın söz ve karar sahibi olma ilkesi: Bir sendikal örgütün, üyelerinin hak ve çıkarlarını iyi savunabilmesi, savunmaktan da öte bunları kazanarak koruyup geliştirmesi, onların söz ve karar sahibi olması hakkını kullanmasına, bu temel üzerinde yükselecek mücadeleye aktif olarak katılmasına bağlıdır.

4. İşyeri komitelerinin işlevi ve önemi: İşyeri komiteleri, çalışanların kendi sorunlarını kendi çabalarıyla çözmeye yönelik örgütlenmeler olduğu için, işçilerin birilerine bel bağlama, bekle-gör tavrına girme, parmak işaretleriyle yönetilme, yasalara riayet etme vb. alışkanlıkların kırılmasında önemli roller oynayabilirler ve onları kendi sorunlarına karşı duyarlı davranmaya, kolektif tavır almaya, örgütlülük fikrini benimsemeye ve geliştirmeye yöneltebilirler. İşyeri komiteleri, yasal olanakların hepten ortadan kalktığı, grev, toplu sözleşme, sendikal örgütlenme vb. hakların hepten silindiği koşullarda doğabilecek tüm sendikal boşluk-

ları asgariye indirebilme ve bu hakları yasal zeminleri aşarak fiilen uygulanabilir duruma getirebilirler, getirmelidirler. İşyeri sendika komiteleri, mücadelesi, fedakarlığı, yaratıcılığı ile kendisini arkadaşlarına kabul ettirmiş çalışanlar arasından seçilerek gelenlerden oluşmalıdır. Aksi halde kendi yandaşlarından birilerini alıp memur gibi atamanın hiçbir yararı olmayacaktır. Yaratıcı olmadığından işyeri ile ilgili politikalar üretmekten aciz kalır. Ondandır ki, bu komiteler en alttan en üste kadar mutlak surette seçimle oluşturulmalıdır.

5. İşyeri temsilciliği ve önemi: Gerek sendikaların işyerlerindeki sesi kulağı ve gözü olmaları gerekse de işçilerin hem sendikal, hem de işyeri sorunlarının takipçisi, denetleyicisi olması dolayısıyla işyeri temsilcilerinin önemi oldukça fazladır. İşyeri temsilciliği, sendika ile ilişkide olmaları ve temsilciliğini yaptığı üyelerin sendikalarda söz ve karar sahibi olmalarının sağlanması,

İşveren ile ilişkide olmaları ve çalışanların her türlü hak ve menfaatlerinin korunması, sağlanması denetlenmesi ve takipçisi olarak işyeri yönetiminde yer almaları gerekmektedir. Özetlemek gerekirse; temsilci sendikanın örgütlü bulunduğu işyerinde, hem temsilciliğini yaptığı üyelerin, hem de sendikanın her türlü hak ve çıkarlarını savunan, koruyan geliştiren ve denetleyen, çalışanların söz ve karar sahibi olması için mücadele eden seçilmiş kişidir.

6. Demokratik ve ana dilde eğitim ilkesi: Eğitim "Bireyin bedensel, coşkusal, zihinsel, sosyal yeteneklerini kendisi ve yaşadığı toplum için en uygun şekilde gelişmesini sağlama işidir." Eğitim bir üst yapı kurumudur. Sosyo-ekonomik yapıyı etkileyen, gelişimine ve değişmesine yardım eden bir güce sahiptir.

Ülkemizde eğitim sistemi, yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapı üzerinde şekillenmiş ve onu yansıtmaktadır. Egemen eğitimin amacı, emperyalizme ve onun ülkemizdeki sosyal dayanakları olan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarlarını koruyarak sömürü ve zulüm düzeninin devamını sağlamaktır. Sınıflı toplumlarda sınıf mücadelesinin bir aracı olan eğitim, ülkemizde burjuva-feodal bir karakter taşır.

Sendika din, dil, ırk, cins, düşünce ayrımı gözetmeksizin çeşitli ulus ve milliyetlere mensup eğitim emekçilerinin bir sınıf örgütüdür. Ulusların eşitliği, halkların kardeşliği anlayışından hareket edilmelidir. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını ve buna bağlı olarak ana dilde eğitim hakkını savunmak, devrimci, demokrat, sendikal anlayışın ölçüsüdür. Sendika eğitiminin demokratikleşmesine ilişkin olarak;

-Eğitim, demokratik, laik, bilimsel ve halkın çıkarlarını savunan bir öze sahip olmalıdır.

İrkçi, şoven, gerici, cins ayrımcı, asimilasyoncu öğelerden arındırılmalıdır.
-Eğitim, ulusların eşitliği, halkların kardeşliği anlayışına sahip olmalı, uluslar, diller, kültürler üzerindeki baskıların kaldırılması ana dillerin özgürce kullanılması ve kültürlerin geliştirilmesini içermelidir. Tüm ulusların kendi diliyle eği-

tim yapma hakkı tanınmalıdır.

-Eğitim yaşamla bağlantılı, üretime dönük, insan kişiliğinin tüm yönleriyle açılıp serpilmesine olanak sağlamalıdır.

-Eğitim demokratik bir işleyişe sahip olmalı, planlamadan, uygulama kadar eğitimci, öğrenci ve veliler söz sahibi olmalıdır.

-Eğitim, insanı ve toplumu, ileriye yönelik dönüştürmenin aracı olmalıdır.

-Eğitim, çevre sağlığı ve doğa sevgisini içermelidir.

-Eğitim, bilimsel ve deneyci olmalıdır.

7. Grev ve toplu sözleşme hakkı: Sendikal örgütlenme hakkı, grev ve toplu sözleşme hakkı ile bir bütündür. Etle tırnak gibi birbirinden ayrılmaz. Birinin yokluğu ve yetersizliği, diğer öğeleri de kısıtlı duruma sokar. Sendikal örgütlenmelerde grev olmadan toplu-sözleşme görüşmelerinde etkili bir güç oluşturulamaz. Sağlıklı bir grev mücadelesi de yürütelemez. Bir sendikanın grevli-toplu-sözleşmeli hakkı yoksa, gerçek anlamda sendikal kurum sayılamaz.

8. Sınıf sendikacılığının temel siyasi ilkeleri:

-Faşizme, emperyalizme, feodalizme, komprador kapitalizme, cins ayrımcılığına, ulusal baskıya ve her türden gericiliğe karşı direniş ve savaşımları demokrasi güçlerinin manifestosu olarak görmek ve savunmak.

-Nerede, kime yapılırsa yapılsın her türlü baskı, zulüm ve işkenceye karşı tavır almak ve bunların ortadan kaldırılması için mücadele etmek ve dayanışma içinde olmak.

-Dünyanın neresinde ve hangi ulusa ve ulusal azınlıklara yapılırsa yapılsın, bütün şoven baskı ve asimilasyon politikalarını ve uygulamalarını lanetlemek, buna karşı mücadele etmek ve ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunmak.

-Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasını, dünya proleter zincirinin bir halkası olarak görerek, işçi sınıfının enternasyonal ruhu ile eğitmek ve örgütlemek.

-Son yıllarda giderek küllenmeye başlayan uluslararası işçi dayanışması noktasında işçi sınıfının devrimci mirasına sahip çıkmak ve uluslararası dayanışmanın daha üst boyutlarda canlandırılması için mücadele etmek.

-Uluslararası sendikal hareket içinde günümüz koşullarına uygun bir birlik ve dayanışma platformu yaratmak için atılımda bulunmak.

-Nihai barış, sosyal, kültürel ve ekonomik doygunluk demek olan sınıfsız ve sömürsüz bir dünyayı savunmayı ve bunun için üzerine düşeni yerine getirmeyi insanlık ve uygarlık tarihine sahip çıkmanın bir gereği saymak.

İşçi sınıfı içinde çalışmaya nasıl yaklaşılmalıdır?

İşçilerin gündelik yaşamın ağırlığı altında düşünsel mücadeleye yeterince zaman ve enerji ayıramaması nedeniyle sınıf bilincinin dışardan verilmesi gerektiği, bu bilinci verecek yegane gücün de devrimci aydınlar olduğu herkesçe savu-

nulan bir yaklaşımdır. Bu temel doğru üzerine oturtulan sınıf içinde çalışma anlayışı, sosyalist aydınların sürekli verici, işçilerin ise sürekli alıcı olduğu biçiminde bir ilişkiye dönüştüğünde, Marksist düşünce tarzının başka temel doğrularıyla çelişir duruma gelmektedir. Marksistler sosyalist toplum projesini, ütöpic sosyalistlerin hayatla yeterince bağ kuramayan soyut önermelerine karşı, sürekli bir mücadele ile tarihsel hareketin gerçek ilişkilerini bilimsel bir tarzda yorumlayarak geliştirmişlerdir. İşçi sınıfına dışardan bilinç götürme ilkesini sınıf mücadelesinin gündemine ilk defa getiren Lenin, sosyalistlerin böylesi bir ilişki içerisinde işçilerden çok şey öğreneceklerini ve öğrenmeleri gerektiğini sürekli vurgulamıştır. O halde sosyalistler, sosyalist ideolojinin işçi sınıfı için içsel bir olgu olduğunu, sosyalist teorinin ancak işçi sınıfının pratik hareketi içinde sosyalist ideoloji kimliğini gerçek anlamıyla kazanacağını esas alan politik bir hatta sahip olmalıdırlar.

Devrimciler, sendikal mücadeleyi yalnızca onlara sosyalist teorinin doğrularını iletme veya yalnızca onların gündelik taleplerine sahip çıkmak için yürütmemelidir. İşçilerin bütün ileri taleplerine sahip çıkarken, işçileri toplumsal ilişkileri sorgulamaya yöneltecek ve sosyalist ilişkileri hayatın içinde her gün yeniden üretecek tarzda yapmalıdırlar. **Bireysel ve toplumsal yaşama yön verecek olguları, bunlar bizim savunduğumuz doğrularda olsa, sorgulamadan benimseyen insan tiplerine dayanılarak yaratılan sosyalizm, bugün dünya ölçeğinde yaşanmakta olan sorun ve çözümsüzlükleri tekrar tekrar yaşatmaktan öteye gidemeyecektir.**

İşçi sınıfı içinde devrimci çalışma, sosyalist teorinin genel doğrularını işçilere sunma ve benimsetme görevine indirgenemez. Yeni toplumsal ilişkiler ancak işçilerle, sınıfın öncü unsurlarını da içeren sosyalist aydınların bütünlük hareketinden çıkabilecektir. Devrimciler sendikal mücadeleye ilişkin bütün politik açılımlarını böylesi bir zemin üzerinde geliştirmelidirler. İşçilerin toplumsal yaşam ve üretim ilişkileri içindeki gözlenebilen gerçek rol ve hareket tarzı bütün yönleriyle kavranmadan ve bu gerçekliğin nasıl bir dönüşümüyle sosyalist toplumun kurulacağı konusunda politika üretme çabasına girilmeden, söz konusu zemini yaratmak olanaksızdır.

Sonuç olarak; sosyalizm işçi ve emekçilerin yaygın ve güçlü desteği ile yaratılmayacak, onların bizzat yaşamının ve emeklerinden, mücadelelerinin içinden çıkacaktır. Sosyalizm, ücretli kölelik sisteminin bütünüyle ortadan kaldırılması mücadelesi içinde yer alan işçi sınıfının ve emeğiyle geçinen her kesimin günbegün dönüşen gerçek yaşamlarının sistemleşmiş ifadesidir. Hayatın sadece bir bölümüne veya bir parçasına sahip olmakla yetinmemeli, her adımda yeni bir kazanım yaratırken, bunu hayatın tümüne sahip olma perspektifiyle birleştirmeliyiz. Ancak bu şekilde gündelik kazanımlar, sosyalist geleceğin birikimini oluştururlar. Gelecek bu şekilde gündelik kazanımların üzerine inşa edilebilir.

Sendikalarda ve yaşamın her alanında devrimci çalışma yürütürken Mao'nun belirttiği gibi **“Kitlelerin hem ğrencisi, hem de ğretmeni olmak zorundayız”** ilkesinden hareketle çalışmayı asla unutmamalıyız.

Dünyada ve ülkemizde 1996

'96'nın ilk saldırısı, ülkenin emperyalistlerle daha pervasızca sömürtülmesinin ifadesi ve tam bir teslimiyet anlaşması olan Gümrük Birliği anlaşmasının imzalanmasıydı. Türkiye gümrük duvarlarını tek yanlı olarak kaldırırken aynı zamanda AB'nin alacağı tüm kararlara uymayı kabul etti. Bu anlaşma ile zaten güçsüz olan millet sermaye ve küçük üreticiler haksız bir rekabetin içerisine sürüklendi. Birçok küçük işletme kapısına kilit vürmek zorunda kaldı. Milyonlarca işsiz binlercesi daha katıldı. Kısacası emperyalizme uşaklık daha da perçinlendi ve GB'den umut bekleyenlerin de umulları yaşanan gelişmelerle suya düştü. Fakat bu yalnızca bir başlangıçtı. Hedeflenen saldırı çok daha kapsamlıydı.

Yeni bir mücadele yılına girdik. Devrim ve karşı devrim cephesinde yaşanan gelişmeler '97 yılının daha da şiddetli sınıf mücadelelerine gebe olduğunun somut göstergelerini vermektedir bizlere. İçerisine girilen yeni süreci devrim cephesinin lehine çevirebilmenin koşulları oldukça fazladır. Bugün emperyalist ülke emekçileri de dahil dünyanın bir çok ülkesi işçi, köylü, memur, öğrenci, gerilla eylemleriyle sarsılmaktadır. Bu olumlu gelişmelere, devrim cephesinin gelişebilmesinin nesnel zemininin uygunluğuna rağmen hala emperyalist sistemi kökünden tehdit eder bir duruma ulaşamamıştır. Bunun temel nedeni ise birçoğunun reformist, revizyonist önderliklere sahip oluşudur. Bunlar, çağımız sınıf mücadelelerini başarıya ulaştırmaya muktedir tek bilimsel ideoloji olan MLM ideolojiden yoksun olmaları nedeniyle, sınıf mücadelesi hatında muğlaklığı, bulanıklığı getirmektedir.

Oldukça boyutlu olması gereken '96 yılı değerlendirmesinin tüm ayrıntılarına burada giremeyeceğiz. Burada yapacağımız yalnızca '96 yılında sınıf mücadelelerinin dünyada ve ülkemiz özgülünde nasıl bir seyir izlediğini tekrardan hatırlamak, gelişmelere kısaca değinmek olacaktır.

İçerisinde bulunduğumuz süreç emperyalist-kapitalist sistemin istisnasız tüm dünya halklarına en pervasız ve birleşik saldırısını yönelttiği bir süreçtir. Özellikle RSE ve Doğu Bloku'nun dağılması, modern revizyonizmin Marksizm'le bilinçli olarak özdeşleştirilmesiyle insanlığın kurtuluş projesi olan sosyalizmin prestij kaybına uğraması, emperyalist kapitalist sistemin 1970'li yıllarla beraber içerisine girdiği krizden çıkamaması, devrim cephesindeki olumlu gelişmelere rağmen emperyalist sistemi tehdit eder bir devrim dalgasının oluşmaması

vb. nedenlerin bir araya gelmesi sonucunda emperyalist kapitalist sistemin dünya halklarına yönelik saldırısı boyutlandı.

1980'lerin sonuyla birlikte "Yeni Dünya Düzeni, globalleşme, tek kutuplu dünya, entegrasyon, sınırların ortadan kaldırılması, piyasa ekonomisi, hantal devlet mekanizmasından kurtularak devletleri yeniden yapılandırma, ideolojiler öldü, sınıf çatışmaları tarihe karıştı, barış" vb. demagojik söylemlerle kitleler manipüle edilmeye çalışıldı. Amaçlananın ne olduğu oldukça açıktı. İnsanlığı tek tip düşündürmek, sömürü sistemlerinin en barbarı olan kapitalist sistemin tek seçenek olduğunu kabul ettirerek, bunun karşı çıkılmaz bir süreç olduğu, karşı çıkanların mutlaka kaybedeceği biçiminde bilinçleri bulanıklaştırarak emekçileri sistemin köleleri haline getirmektir. Bu demagojik söylemlerin altında yatan gerçek ise çok fazla sürmeden açığa çıktı. Tek kutuplu dünya aldatmacısının daha çok bölgesel bloklar, emperyalistler arası dalaşın artması, piyasa ekonomisi, devletlerin hantal yapısından kurtulma, bireysel teşebbüs denilen demagojik söylemlerinin, kamu hizmetlerinin ve sosyal güvenlik haklarının ortadan kaldırılmaya çalışılması, sendikasılaştırma, her geçen gün artan işsizlik, KİT'lerin emperyalistlere ve kompradorlara peşkeş çekilmesi olduğu, sınırların ortadan kaldırılmasının ise emperyalist tekellerin pervasız sömürüsünün önünde kısmi de olsa fren oluşturan gümrük duvarlarının ortadan kaldırılarak ülke zenginliklerinin daha pervasız talan edilmesi, sömürge-yarı-sömürge ülkelerde milli sermayenin tasfiye çabası olduğunu emekçi halklar dolaysız pratik süreçlerinde, tüm iğrençliğiyle yaşayarak gördüler.

Ortaya çıkan tablo oldukça net. Dünya ekonomisinde spekülörler egemen hale gelmiş durumda. Borsada dönen günlük para miktarı 1.5 trilyon dolar ve bu paranın yalnızca %5'i üretim için kullanılmakta. Dünyada çalışma çağında bulunan 10 kişiden biri iş bulamıyor. Dünyanın tüm bölgelerinde etnik ve bölgesel çatışmalar emperyalist kışkırtmalar sonucu her zamankinden daha fazla artmış durumda. Uyuşturucu kullanımı ve fuhuş 9-10 yaşlara kadar düşmüş durumda. Nükleer denemeler ve daha fazla kar hırsı yüzünden ekolojik denge her geçen gün daha fazla tahrip olmakta. Her yıl 13-18 milyon insan açlıktan ölmekte, milyarlarcası ise yoksulluk sınırında yaşamakta. Buna karşılık dünyanın en zengin yüz kapitalistinin geliri ise 1.5 milyar emekçinin gelirine denk düşmekte. Ve bu tablo emekçiler aleyhine her geçen gün daha da fazla büyümekte.

Emperyalist sistemin insanlığa yönelttiği bu saldırılara ve ortaya çıkan çürümüşlüğü tepkisiz kalınmayacağını bilen sömürücü sınıflar ideolojik baskı aygıtlarının yanında emekçilerin üzerinde estirdikleri baskı, terör ve katliamların da boyutlarını genişlettiler. Çünkü bu çok yönlü ve oldukça kapsamlı saldırı ancak tüm muhalif kesimlerin bastırılmasıyla yaşama geçirilebilirdi. Fakat emperyalistler ve onların uşaklarının ideolojik manipülasyon ve terörüne rağmen '96 yılında sınıf çatışmaları daha da derinleşti. Toplumsal muhalefet her geçen gün

kabaran dalgalar halinde yükseldi. Yıllardır suskun kalan emperyalist ülke emekçileri yüzbinlerle alanları doldurdu. Adeta uyuyan dev uyanmıştı. Sahte sosyalistlerin, sarı sendikaların tüm çabaları dahi bu uyanışı engelleyemedi. Refah ve mutluluk cenneti, medeniyetin merkezi olarak gösterilen ve emperyalistlerin kendilerini en fazla güvende hissettikleri Avrupa'nın emperyalist kapitalist ülkeleri işçi, köylü, memur, öğrenci eylemleriyle sarsıldı. Fransa'da, Belçika'da, Almanya'da, İngiltere'de, Yunanistan'da yaşamı durdurarak işçi ve emekçilerin rolünü küçümseyenleri, teknolojik gelişmelerle geçmiş sınıf tanımlamalarının misyonunu yitirdiğini iddia edenlerin demagojik söylemlerini tarihin çöplüğüne bir kez daha fırlattılar. Meksika, Filipinler, Nepal, Bangladeş, Peru, Kolombiya vb. birçok ülkede gerilla eylemleri kimilerinde yeniden başlarken, kimilerinde ise gelişerek devam etti. Benzeri birçok gelişme emperyalistlerin ve onların uşaklarının hiç de istedikleri gibi cirit atamayacaklarını, bu karşı-devrimci saldırıların emekçiler tarafından öyle kolayca sineye çekilmeyeceğini, kabullenilmeyeceğini, sınıf çatışmalarının daha da boyutlanacağını somut pratiklerle gösterdi.

ÜLKEMİZDE '96

Dünya genelinde bu gelişmeler yaşanırken benzeri gelişmeler de ülkemizde yaşanıyordu. '96 zulmün ve ona karşı yönelen isyanın boyverip geliştiği bir tarih kesitinin ifadesiydi. Komprador patron ve büyük toprak ağalarının faşist diktatörlüğü ile komünist, devrimci, yurtsever ve ülkemiz emekçi halkları arasında şiddetli sınıf mücadelelerine tanık oldu. Süreklileşen ekonomik-siyasal krizlerini belli bir süre için de olsa "aşabilmenin" çabasıyla hareket eden egemenler, emperyalist patentli ekonomik-siyasal terör paketini her ne pahasına olursa olsun yaşama geçirmenin zorunluluğunun da dayatmasıyla karşı karşıya kalınca baskı ve şiddetin dozunu daha da arttırdılar. Çünkü emperyalistlerin bir an önce uygulanması için bastırdıkları özelleştirme, sosyal güvenlik kurumlarının ve kamu hizmetlerinin tasfiyesi, eğitimin paralı hale getirilmesi, sendikasılaştırma, sıfır zamlar, taban fiyatlarının kısılması ve teşviklerin ortadan kaldırılması, gümrük duvarlarının kaldırılması vb. ekonomik-siyasal terör paketi toplumun tüm kesimlerini hedefliyordu. Bu kapsamlı saldırının o kadar kolay uygulanamayacağını geçmiş tecrübelerinden oldukça iyi bilen egemen sınıflar, her yerde olduğu gibi bu hesaplarının önünde engel olabileceklerini düşündükleri başta komünist ve devrimciler olmak üzere toplumsal muhalefet odaklarını susturmanın çabasına girdiler. Kendi içlerinde boyutlanan çıkar dalaşını geri plana almayarak çalışarak komprador patron ağaların önemli bölümünün sözcüsü durumunda olan ANAP ve DYP bir araya getirilerek ANAYOL hükümeti oluşturuldu.

Oluşturulan ANAYOL hükümeti adeta komprador patron-ağaların faşist diktatörlüğünün emekçi halka, Kürt ulusuna ve devrimci-komünist-yurtseverlere yöneliminin nasıl olacağını da göstergesiydi. Mehmet Açar'dan Doğan Gü-

reş'e, Necdet Menzir'den Ünal Erkan'a tüm tescilli, kontra, halk düşmanı, faşist, katil meclise yerleştirildi. Bu durum aynı zamanda egemenlerin yaşadıkları çıkmazı 'aşabilmeleri' için gerçek yüzlerini saklamanın dahi koşullarının kalmadığının göstergesiydi.

'96'nın ilk saldırısı, ülkenin emperyalistlere daha pervasızca sümürtülmesinin ifadesi ve tam bir teslimiyet anlaşması olan Gümrük Birliği anlaşmasının imzalanmasıydı. Türkiye gümrük duvarlarını tek yanlı olarak kaldırırken aynı zamanda AB'nin alacağı tüm kararlara uymayı kabul etti. Bu anlaşma ile zaten güçsüz olan milli sermaye ve küçük üreticiler haksız bir rekabetin içerisine sürüklendi. Birçok küçük işletme kapısına kilit vurmak zorunda kaldı. Milyonlarca işsize binlercesi daha katıldı. Kısacası emperyalizme uşaklık daha da perçinlendi ve GB'den umut bekleyenlerin de umutları yaşanan gelişmelerle suya düştü. Fakat bu yalnızca bir başlangıçtı. Hedeflenen saldırı çok daha kapsamlıydı. GB anlaşmasının imzalanmasının üzerinden bir iki ay sonra kurulan ANAYOL hükümeti bu saldırıyı üstlenmişti.

ANAYOL hükümeti kendisine verilen bu karşı-devrimci saldırı görevini uygulamaya başladı. İller İdaresi Yasası ile olağan üstü hal tüm ülkeye yayılırken, polise tanınan yetkilerle yapacakları katliamlarına yasal kılıflar da hazırladılar. Devrimciler, komünistler, yurtseverler cezaevlerinde, sokak ortalarında, gözaltında katledilirken, işçi, memur, öğrenci eylemleri hem resmi hem de sivil faşistlerin saldırılarına hedef oldu. DKÖ'ler, sosyalist basın üzerinde tutuklamalar, kapatmalar, para cezaları artarken Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe yüzlerce kişinin gözü önünde katledildi. Birçok aydın yalnızca düşüncelerinden dolayı tutuklandı, para cezalarına çarptırıldı. EP gibi düzen içi reformist partiye dahi tahümmül edilmezken, HADEP yöneticileri çeşitli provokasyonlarla tutuklandı. Gerilla savaşını engellemek için başvurdukları fakat ulusal ve sınıfsal mücadeleler karşısında başarısızlığa mahkum olan kontra savaş taktiği köy yakmalar, sürgünler, gıda ambargoları, katliamlar T.Kürdistanı'ndan Sivas'ı da içine alan bir alana yayıldı. Sivas'ın ilçeleri olan Divriği, Zara, Hafik, Kangal ve Ulaş'ın kürt Alevi köyleri; Erzincan'ın Refahiye, Tercan, İliç ve Kemah; Malatya'nın Arguvan, Hekimhan, Arapgir ve Doğanşehir ilçelerinde birçok köy yakıldı, boşaltıldı. Yöre halkı tutuklandı, işkencelerden geçirildi. dersim ise adeta tümünden imha edilmeye çalışıldı. Şehir merkezi de dahil Dersim'in her santimetresinde faşist terör uygulandı. Hemen hemen tüm Dersim uygulanan gıda ambargosuyla açlığa mahkum edildi. Ve Lice. Kürt ulusal direnişinin önemli mevzilerinden Lice, dastansı bir direnişe sahne oldu olmaya da devam etmekte. Lice halkı kendilerine uygulanan tüm faşist teröre rağmen koruculuğun onursuzluk olduğunu haykırarak direnmenin en güzel örneğini sergiledi.

Karşı-devrimci tüm güçler devrim cephesine olanca kinleriyle saldırma noktasında birleşmelerine rağmen kendi içlerindeki çıkar dalaşı da iyice arttı, kimi

noktalarda açıktan çatışmalara dönüştü. Komprador patron-ağaların büyük umutlarla bir araya getirdikleri ANAYOL hükümeti kurulmasının üzerinden birkaç ay geçmeden çattırdadı ve dağıldı. Egemenler cephesinde yaşanan bu gelişmeler içerisine düştükleri çıkmazın ve yönetememe krizinin de derinleşmesiydi. ANAYOL hükümetinden umduklarını bulamayan egemenlerce bu sefer de 24 Aralık seçimlerinde birinci parti çıkmasına rağmen, MGK'nın müdahalesiyle hükümette yer verilmeyen Refah Partisi ile DYP bir araya getirilerek yeni bir hükümet oluşturuldu. Kurulan Refahyol hükümeti özellikle Refah partisinin demagogik söylemlerle kitleleri aldatma sürecinin de sona ermesinin başlangıcı oldu. Kimi sol çevrelerce dahi umut bağlanan, düzenin diğer faşist partilerinden ayrı bir yere oturtulan Refah'ın emperyalizme olan uşaklık yaklaşımının diğer düzen partilerinden pek de farklı olmadığı, MGK'nın denetiminde hareket ettiği ve emekçi halklarımıza yönelttiği karşı-devrimci saldırılarıyla gerçek yüzü kısa sürede görüldü. 12 şehidin verildiği SAG ve ÖO süreci, Diyarbakır'da 10 yurtseverin vahşice katledilmesi, gecekonduların yıkılması, belediye çalışanlarına yönelik saldırılar, sahte denk bütçeler vs. Refah'ın da kısa süre içindeki halk düşmanı uygulamalarından bazılarıydı.

'96 yılının en önemli gelişmelerinden bir tanesi de Susurluk kazasıydı. TC'nin kontra yüzü bu kaza ile gizlenemeyecek biçimde ortığa saçıldı. Milletvekillerinden polislere, ülkücü faşistlerden toprak ağalarına kadar geniş bir kesime yayılmış olan kontrgerilla örgütlülüğünün pislikleri ortaya döküldü. TC devletinin tepeden tırnağa uyuşturucu kaçakçılığından katliamlara uzanan tüm pis işlerin gerçek sahibi olduğu gizlenemez bir biçimde en geri yığınlarca dahi görüldü. Bu durum egemenler arası dalaşın iyice su yüzüne çıkmasını sağladı.

Kısacası '96 yılı, egemenler açısından ekonomik-siyasal buhranın çözülmek bir yana, daha da boyutlandığı, yöneten-yönetilen çelişkisinin daha da derinleştiği, egemenler arası çatlakların daha da büyüdüğü, kitlelerin devletin ve düzenin faşist partilerinin yüzünü daha iyi gördükleri, alternatif arayışlarının daha da arttığı bir süreçti.

Tüm baskı, terör ve katliamlara rağmen toplumsal muhalefet gerilemek bir yana daha da militanlaşan kitlesellikle bu uygulamaların karşısına dikildi. '96 Mayısı bunun somut örneklerinden birisidir. 100 bini aşkın emekçi, polisin tüm provokasyonuna, daha başlangıçta iki, miting bitiminde de üçüncü emekçiyi katletmesine rağmen Kadıköy Meydanı'nı zaptetti. Saldırı ruhuyla kuşanan emekçiler saatlerce polisle çatışarak egemenleri panik ve şaşkınlığa uğrattılar. Düşmanın kendisini en güçlü sandığı cezaevlerinde de yine devrimciler-komünistler cezaevleri tarihinin en görkemli direnişlerinden bir tanesini 12 şehit, onlarca sakat kalan beden pahasına gerçekleştirdiler ve faşizme bir kez daha diz çöktürdüler. Yiğit Kürt devrimcileri Sivas'ta, Adana'da gerçekleştirdikleri intihar eylemleriyle feda ruhunun en güzel örneklerini sergilediler. Öğrenci gençlik

artan resmi ve sivil faşist terörün karşısına daha da militan, daha da kitlesel karşı koyuşlarla dikilmekten geri durmadı. Kısacası artan terörün gerçekleştirebildiği tek şey toplumsal muhalefet dalgasının daha da büyümesi oldu.

Toplumsal muhalefet dinamiklerinde ortaya çıkan bu gelişmenin radikal devrimci örgütler ve komünistler tarafından yakalandığını, geliştirilip doğru kanallara akıtıldığını ise ne yazık ki söyleyemiyoruz. Kitlelerle sağlıklı ilişkiler geliştirilememiş, bir takım belirlemelerin dışında somut, günceli karşılayan politikalar üretilememiş, kitleler birçok alanda reformistlerin ve sarı sendikaların denetimine terk edilmiştir. Yaşanan gelişmeleri yönlendirmekten ziyade daha çok gelişen hareketliliğin peşinden sürüklenilmiştir. '96 yılına şöyle bir geriye dönüp baktığımızda komünist ve devrimci hareketin birtakım teorik belirlemeler yap-salar da içerisinde bulunan sürecin niteliğini ve önderlik misyonunu yeterince kavrayamadıklarını görmekteyiz. Tabii bu komünistlerin ve devrimcilerin tüm-den sürecin dışında kaldıkları anlamına da gelmemekte. '96 yılında faşist diktatörlükle dışa dış geçen düzen sınırlarını zorlayan birçok hareket de gerçekleşmiştir. Fakat nesnel durum değerlendirildiğinde bunun olması gereken düzeyin oldukça altında olduğunu söylemek gerekmektedir. Yaşadığı tıkanıklıkları doğru bir tarzda ele alan komünist ve devrimci hareket kısa bir sürede gelişen bu dalgayı kucaklayabilecektir. Ama bu herşeyden önce '96'dan devrimci-komünistlere miras kalan Ölüm Orucu direnişçilerinin devrimci ruhuyla, Kurt savaşçılarının feda ruhuyla, onurlu Lice halkının direnişiyle ve yiğit Tuzla proletaryasının sınıf tavrıyla mümkündür. Maoizmle silahlanmakla, halk savaşını geliştirmekle mümkündür.

'96'daki umut verici gelişmelerin '97 yılında da büyüyerek devam edeceğini ülke halkının daha örgütlü, daha bilinçli ve daha bilimsel bir hatla eskisinden katbe kat büyük ve etkili tarzda emperyalist haydutlara ve onların uşaklarına karşı duracaklarını söylemek yalnızca iyi bir niyet olmayacaktır. Zira emperyalist sistemin çürümüşlüğü ve krizinin derinliği, emperyalistler arası dalaş ve dünya halklarına yönelttikleri vahşi terör, kitlelerin başkaldırılarını daha da boyutlandıracağını, dünya çapında muazzam devrimci bir gelişimin başlangıcının işaretleridir.

İŞÇİ VE EMEKÇİ CEPHESİNDE '96

Geride bıraktığımız '96 yılı işçi ve emekçi cephesi açısından değerlendirildiğinde, komprador patron-ağaların faşist diktatörlüğünün krizine ve saldırılarına paralel olarak geliştiğini söyleyebiliriz. Kompradorların krizi arttıkça emekçi kesimlere yönelik topyekün saldırılarının boyutu ve şiddeti de arttı. Buna karşılık emekçilerin bu saldırılar karşısındaki duruşunun ise geçmiş yıllara oranla kitleselleştiğini ve militanlaştığını söyleyebiliriz. Tuzla Deri-İş, Antep Dokuma işçileri ve ASTİ çalışanları bu süreçte öne çıkan pratik sergilediler. Antep dokuma işçilerinin içerisinde buldukları ilkel, sağlıksız ve hiçbir güvenceye sahip ol-

mayan koşulların iyileştirilmesi için 20 bin kişiyle gerçekleştirdikleri grev, AŞ-Tİ çalışanlarının kararlı direnişi ve yıllardır sınıf bilinçli pratiklerinde de kararlılıkla devam eden yiğit Tuzla proletaryasının hem kendilerine yönelik saldırılara hem de toplumun diğer kesimlerine yönelik saldırılara sınıf bilincini kuşanarak verdikleri yanıtlar '96 yılında öne çıkan pratiklerdi. Tabii düzenin çizdiği kalıpları parçalayan ya da parçalamaya çalışan hareketler bunlarla sınırlı değildi. Komünist ve devrimcilerin etkin olduğu tüm işyerlerinde benzeri olumluluklar kendisini gösterdi. Komünistler ve devrimciler bu süreçte düşmana harcadıkları enerjinin belki daha fazlasını reformist ve sarı sendikal anlayışların işçi ve emekçi hareketini geriye çekmesini önlemeye çalışmakta harcadılar. Emekçi cephesinin geniş bir bölümü üzerinde etkin olan Türk-İş, DİSK, Hak-İş gibi gerici düzen yanlısı faşist sarı sendikalar ile uzlaşmacı reformist KESK ve benzeri anlayışlar tepkilerin daha da radikalleşmesinin, faşist diktatörlüğü daha da köşeye sıkıştırır biçime bürünmesinin önünde tampon görevi gördüler. İşten atılmalar, sürgünler, sendikasızlaştırma vb. hak gaspları yoğunlaşmasına, kitlelerin bu duruma tepkisinin artmasına ve bu tepkileri radikalleştirerek ileri düzeye taşımının, egemenleri köşeye sıkıştırmanın, kimi noktalarda geri adım attırmanın koşullarının uygunluğuna rağmen sarı sendikalar ve reformistler bu gelişimin önünde güçleri yettiğince set oluşturdular. Kimi zamanlarda ise bırakalım hareketi ileri taşımayı, gelişen hareketleri de kompradorların sözcüleriyle ağız birliği etmişcesine karalamaktan geri durmadılar. Bu durumun en somut örnekleri ise SAG ve ÖO süreci ile '96 1 Mayıs'ında yaşandı. 1 Mayıs '96 faşizmin üç emekçiyi katletmesine rağmen, sinmek, dağılmak bir yana saldırı ruhunu kuşanarak Kadıköy meydanında faşist kolluk güçleriyle saatlerce çatışarak Kadıköy'ü adeta teslim alan emekçilerin bu onurlu eylemine reformistler, diğer düzenin kaleşörleriyle aynı sözleri kullanarak saldırdılar. Katledilen üç emekçinin kanı dahi pervasız çirkin saldırılarını engelleyemedi. Alandaki devrimci başkaldırıcı, görkemli direnişi, kararlılığı bir yana bırakarak kırılan camların hesabını yapmaya giriştiler. Bu berbat yaklaşım kendisini SAG ve ÖO sürecinde de gösterdi. Cezaevlerindeki onurlu direnişe destek için gerçekleştirilen eylemleri, yine 1 Mayıs sonrasında olduğu gibi karalamak için ellerinden gelen çabayı gösterdiler.

Faşist diktatörlüğün emekçi halklarımıza giderek artan ve şiddetlenen saldırısı ve buna verilen yanıtların niteliği aynı zamanda reformistlerle devrimci-komünistler arasındaki ayrışmanın da belirginleşmesini kitleler nezdinde sağladı. Bu ayrışma daha da netleşecektir. Çünkü emekçilere yönelik saldırı özelleştirmelerle, sendikasızlaştırmalarla günbegün artmaktadır. Doğal olarak bu da sınıf çatışmalarının daha da şiddetlenmesini getirecektir.

'96 yılında faşizmin tüm saldırılarına, sarı sendikaların ve reformistlerin çabalarına rağmen giderek kitleselleşen emekçi hareketine 1 Mayıs'da, Tuzla'da ol-

duğu gibi sınıf bilincini, öfkesini, kinini kuşandırarak radikalleştirmenin, geliştirmenin koşulları giderek artmaktadır. Çünkü hem egemenlerin baskı uygulamalarının nedenleri çoğalmakta, hem de kitlelerin kendi dolaysız pratiklerinden öğrendikleri savaşmanın zorunluluğu kendisini daha fazla dayatmaktadır. Kitlelerin en basit ekonomik-demokratik talebinden en geniş siyasal taleplerine kadar her adımda yanlarında olmak, onlara güven vermek, sınıf bilincini taşıyarak önderlik etmek hem her zamankinden daha da zorunlu, hem de varoluşumuzun temelidir. Yönümüzü sınıf mücadelesine dönmenin, demokratik halk devrimi, sosyalizm ve komünizme yürüyüşümüzdeki ısrarın, ciddiyetin, kararlılığın denek taşıdır izyeleceğimiz pratik. Bir yandan emekçi hareketine MLM biliminin ışığında yön verirken, diğer yandan reformist, pasifist anlayışları teşhir etmek, ayırım noktalarımızı emekçilerin bilincinde netleştirmek gerekir. Böyle bir pratik yönelim içerisine girdiğimizde işçi ve emekçilerle bütünleşmemizin onları faşist-feodal düzenden kopararak devrim yürüyüşümüze katmamızın oldukça fazla koşulu olduğu görülecektir.

ÖĞRENCİ GENÇLİK CEPHESİNDE '96

Toplumun tüm diğer kesimlerine uygulanan karşı-devrimci terörün öğrenci gençliği de kapsamaması düşünülemezdi. Böyle de oldu. Hem emperyalist patentli eğitimin paralı hale getirilmesi, har(a)çların arttırılması vb. uygulamaların yaşama geçirilmesi, hem de toplumun duyarlı ve dinamik kesimini oluşturan öğrenci gençliğin toplumsal muhalefet içerisindeki yerini almasını engellemek için komprador patron-ağların faşist diktatörlüğü, idare, sivil ve resmi faşist işbirliğiyle öğrenciler üzerindeki baskı ve saldırılarını yoğunlaştırdı.

Öğrenci gençlik ise artan baskılara rağmen Taksim, Beyazıt, Kadıköy, Kızılay mitingleri, Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi, İÜ işgalleriyle giderek militanlaşarak ve kitleselleşerek faşizmin saldırılarına karşı güçlü barikatlar ördü. Faşist politikaları kitleler nezdinde iyi teşhir etti.

Bu olumlu yönelime rağmen öğrenci gençliğin sınıf mücadelesindeki yerini ve buna uygun duruşu yakalayabildiğini ne yazık ki söyleyemiyoruz. Kimi zaman grupçu kaygılar, kimi zaman izlenen yanlış pratik ve politik yaklaşımlar hareketin gelişimini engelleyen başlıca etkenlerdi. Toplumun diğer kesimlerinde olduğu gibi öğrenci gençlik içerisinde de gerek uygulanan eğitimin niteliğine, eğitimin paralı hale getirilmesine, resmi ve sivil faşistlerin öğrenciler üzerinde estirdikleri teröre, sağlıksız barınma koşullarına, yurt sorununa vb. sorunlara karşı tepkiler artmasına rağmen devrimci-komünist öğrenciler henüz öğrenci hareketinin dışında kalan geniş öğrenci kitlesini çekememiştir. Ki bunun zemini oldukça uygundur. Ezici çoğunluğu işçi, memur vb. yoksul kesimlerin çocukları olan, faşizmin emekçi halklarımıza yönelik karşı-devrimci saldırısından yalnızca öğrenci oldukları için değil, aynı zamanda emekçi kesimlere mensup oldukları için de paylarını alan bu kesimin sorunları sahiplenildiğinde, uygun örgütlü-

lükler oluşturulduğunda, toplumsal muhalefet ve gençliğin akademik-demokratik mücadelesi içerisinde yer almaları sağlanabilecektir.

Gerek sivil faşistlerin artan saldırılarına, gerekse de akademik-demokratik hak gasplarına karşı takınacağımız kararlı militan duruş, karşı-saldırı ruhu bizi geniş öğrenci kitlesiyle bütünleştirecektir. Bunun yapılması bir zorunluluk olarak bilinçlerimize kazılmalıdır. İyi bir yönelim yakalamış olan öğrenci gençlik hareketini ancak böyle bir pratik seyir izleyerek geliştirebilir, sınıf mücadelesinin bizlerin omuzlarına yüklediği görevi yerine getirmiş oluruz.

CEZAEVLERİ CEPHESİNDE '96

Komprador patron ve büyük toprak ağaların faşist diktatörlüğünün emekçi halklarımıza yönelik topyekün karşı devrim saldırısının '96 yılında en önemli ayağını cezaevlerine yönelik saldırı oluşturdu. Karşı devrimin azgın saldırılarına karşı ise devrimci-komünist iradenin yenilmezliği, emekçi halkımıza, devrime, sosyalizme bağlılığın, karşı saldırı ruhunun onlarca şehit ve onlarca sakat beden pahasına onuru çiğnetmemenin amansız duruşunun tutsaklar tarafından sergilendiğini söyleyebiliriz. Tutsaklar kimi zaman kurdukları barikatlarda çatışarak, kimi zaman da bedenlerini açığa yatırarak onlarca şehit pahasına karşı-devrimin ne emekçi halklarımıza ne de kendilerine yönelik saldırılarına sessiz kalmayacaklarını, boyun eğmeyeceklerini gösterdiler.

TC tarihinde cezaevleri sürekli olarak egemenlerin kendileri için potansiyel tehlike olarak gördüğü kesimleri 'ıslah etme', 'topluma kazandırma' adı altında her türlü insani yaşam koşullarından yalıtılarak itirafçılaştırma, kişiliksizleştirme, faşizmin uşakları haline getirme ve başaramadıklarını da katletmenin aracı olarak kullanılmıştır. Faşist diktatörlük bundan hiç vazgeçmemiş vazgeçmeyecektir de. Ekonomik ve siyasal krizin derinliğine paralel olarak da bu saldırılar boyutlanmaktadır.

'96 yılında tutsaklara yönelik ilk boyutlu saldırı Ümraniye Cezaevi'nde gerçekleştirildi. Dört devrimci tutsak katledilirken, onlarca da yaralandı. Katliam öğrenen cezaevlerinin bir çoğunda gardiyanlar ve müdürler rehin alınarak barikatlar kuruldu. Bu saldırı yalnızca bir başlangıçtı.

'96'da kurulan ANAYOL hükümeti halk düşmanı kontra şefi Mehmet Ağar'ı Adalet Bakanı yaparak tutsaklara yöneliminin ne olacağını da ortaya koyuyordu.

6-8-9 Mayıs genelgeleriyle, tutsaklara karşı saldırının startı verildi. Genelgeler ile tutsakların can bedeli kazanılmış haklarının gasbedilmesinin yanısıra tutsakların birbirinden yalıtılması, itirafçılığı yaygınlaştırma ve şehitler verilerek kapatılan Eskişehir tabutluğunun yeniden açılarak hücre tipi cezaevlerinin oturtmanın hesapları yapılyordu.

Faşizmin bu saldırısı hiç beklemediği bir karşı duruş ve kararlılıkla yanıtlandı. MLM'ler cezaevlerine yönelik bu karşı-devrimci saldırının topluma yönelik sal-

dırının basamağını oluşturduğunu ve burada atılacak geri adımın yalnızca tutsaklar açısından değil, emekçi halkımız açısından da önemli gerilemelere neden olacağını ortaya koyarak, bu saldırının ne pahasına olursa olsun püskürtülmesi gerektiğini belirlediler. MLM'lerin bu tespitine benzer tespitlerle süreci değerlendiren devrimciler ve MLM'ler, saldırının geri püskürtülmesinin en önemli ayağının da yakalanacak kararlı birliktelik olduğunu belirleyerek, cezaevleri merkezi Koordinasyonunu oluşturdular. 41 cezaevinde TKP/ML, DHKP/C, MLKP, TKP(ML), TİKB, EKİM, TDP, Direniş Hareketi-HKG ve TKEP/L davalarından yargılanan 1500'ü aşkın tutsak 20 Mayıs'ta süresiz açlık grevine başladılar.

Komünist ve devrimci tutsaklar kararlılıkla süresiz açlık grevini sürdürürken Uşak Cezaevi'nde eylemi destekleyen adli davadan hükümlü Mete Unsay, Muharrem Akbulut, Abdulgafur Yavuz, Metin Sümbül ve Kadir Subaşı ülkücü faşistler ve idarenin işbirliğiyle katledildiler.

45. gününe kadar 1500'ü aşkın tutsak tarafından kararlılıkla sürdürülen AG, 45. günden sonra eylem yedi devrimci örgüt ve parti tarafından (TKP/ML, DHKP/C, MLKP, TKP(ML), TDP, TKEP/L, Direniş Hareketi) Ölüm Orucu'na çevirirken, TİKB ve EKİM tarafından SAG biçiminde devam ettirildi.

Bu direniş ölüm ve yaşam arasındaki uzlaşmazlığı, çetin bir mücadeleyi kapsıyordu. Tarihin her kesitinde gerçekleşen sınıf çatışmalarının gösterdiği gibi haklar ancak bedeller ödemek göze alınarak alınabilirdi. Tutsaklar bunun bilinciyle geri adım atmadan bedeller ödemeye başladılar. Tarih 21 Temmuz'u gösterdiğinde tutsaklar ilk şehitlerini sonsuzluğa uğurladılar. TKP(ML) tutsağı Aygun UĞUR Ümraniye Cezaevinde şehit düştü, Aygün yolu açmış, finali göğüslemişti. Aygün'ün ardından 11 devrim koşucusu daha kararlılık ve feda ruhuyla finali göğüsledi.

23 Temmuz '96 Altan Berdan Kerimgiller	DHKP/C	Bayrampaşa
24 Temmuz '96 İlginç Özkeskin	DHKP/C	Bayrampaşa
25 Temmuz '96 Ali Ayata	TKP(ML)	Bursa
25 Temmuz '96 Hüseyin Demircioğlu	MLKP	Ankara
25 Temmuz '96 Müjdat Yanat	DHKP/C	Aydın
26 Temmuz '96 Tahsin Yılmaz	TİKB	Bayrampaşa
26 Temmuz '96 Ayçe İdil Erkmen	DHKP/C	Çanakkale
27 Temmuz '96 Yernliha Kaya	DHKP/C	Bayrampaşa
27 Temmuz '96 Hicabi Küçük	TİKB	Bursa
27 Temmuz '96 Osman Akgün	TİKB	Ümraniye
28 Temmuz '96 Hayati Can	TKP(ML)	Bursa

Kıran kırana süren irade savaşında 12 kızıl gülün şehitler kervanına katılmasıyla şu gerçek beyinlere daha iyi kazınmıştır: Tarihsel olarak haklı olan, inat ve kararlılıkla sürdürülecek savaşında devrimci komünist güçlerin zafer

yürüyüşünü hiçbir güç engelleyemez.

Faşist diktatörlük aldığı ağır yenilginin hıncıyla 24 Eylül '96'da Diyarbakır Cezaevi'nde 10 yurtsever tutsağı demir çubuklarla saldırarak katletti. Birçok cezaevinde provakasyonlar arttı. 1 Ekim '96'da Çanakkale Cezaevi'nde tutsaklar yaratılmaya çalışılan provakasyon girişimini, Diyarbakır katliamını ve uygulanmaya çalışılan 9 Ağustos genelgesinin iptali için barikat kurarak direnişe geçtiler. 5 gün süren barikat direnişi 9 Ağustos genelgesinin iptal edilmesiyle bitirildi.

'96 yılı cezaevleri cephesinde devrim ve karşı-devrim cephelerinin amansız mücadelelerine tanık oldu. Tutsaklar hangi koşulda olunursa olunsun düşmanın devrimci-komünistleri teslim alamayacağını şanlı pratiğini sergilediler.

İktidara elkoyuşu Halk Savaşı'nın ortasında inşa et!*

Aşağıdaki alıntı, Peru Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin II. Oturumu belgelerinden aktarılmıştır. 1991 yılında yapılan oturumun belgelerinden yaptığımız bu alıntı, Halk Savaşı'nın manevra ve dönüşümlerine ışık tutmaktadır.

HAZIRLIK DÖNEMİ

Komünistler çalkantılar ve zorluklar içerisinde pişecektir. Kadın veya erkek, kim sonuna kadar dayanırsa zafer onun olacaktır ve biz sonuna kadar nasıl dayanılacağını biliyoruz. Çünkü biz doğru ideolojiye sahibiz: Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesi. Doğruluğu tartışılmaz olan bu ideoloji ruhlarımızın ve ellerimizin silahıdır. Büyük veya küçük olsun, dengesizlik, bizleri pişirir, kıvama getirir ve çelikleştirir. Başkan Mao der ki: "Zor zamanlarda, aklımıza başarılarımızı getirmeli, parlak geleceğimizi görmeli ve cesaretimizi toplamalıyız."

... Özel şartlar üzerine. Şu gerçeği biliyoruz ki, sorun onların bileşenlerini doğru tahlil etmek ve onlardan öğrenmektir. Parti, onun önderleri ve Başkan Gonzalo, fırtınalar ve çalkantılar ortasındaki bir geminin nasıl yol alacağını özgülleriyle ve esaslarıyla ispatladılar. Başkan Mao, bize tüm gelişmelerin dengesizlikten doğduğunu, ki mücadele de böyledir ve bunun mutlak olduğunu öğretir. Sonuçta, biz dengesizlikle uyuşmayı öğrenmek zorundayız; fakat bununla uyuşmaktan kastedilen nedir? Olguları anlamamıza yardımcı olacak, basit veya karmaşık yasalar olgulardan çıkarılır ve bu yasalar proletarya ve halka ve devrime hizmet için gerçekliği faydalı bir biçimde dönüştürebilir. İktidarı almak için şanlı perspektifimizle demokratik devrim için son darbeyi vuracağız, buradan durmaksızın sosyalist devrime geçeceğiz, bu aşamada kanlı savaş dönemine ara verilecek ve zafer engin dengesizliklerden biri olacaktır: Biz iktidarı aldıktan sonra bile sıkıntılar ve fırtınalar olacaktır. Nitekim bizim güçlü olduğumuz böylesi durumlarda asla sükunet olmayacak, komünistler çalkantılar ve zorluklar içerisinde pişecektir. Kadın veya erkek, kim sonuna kadar dayanırsa zafer onun olacaktır ve biz sonuna kadar nasıl dayanılacağını biliyoruz. Çünkü biz doğru ideolojiye sahibiz: Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesi. Doğruluğu tartışılmaz olan bu ideoloji ruhlarımızın ve ellerimizin silahıdır. Büyük veya küçük olsun, dengesizlik,

bizleri pişirir, kıvama getirir ve çelikleştirir. Başkan Mao der ki: **“Zor zamanlarda, aklımıza başarılarımızı getirmeli, parlak geleceğimizi görmeli ve cesaretimizi toplamalıyız.”** Bugün komünizm tüm dünyada saldırı altındadır ve burada bizim ülkemizde de emperyalizmin uşakları ve yabancı revizyonist ustalarını izleyenler ona saldırılmaktadır. Ne yapmalı? Emperyalizm ve revizyonizmle aynı hatta birleşen uğursuz karşı-devrimci saldırı, Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesini savunanların Maoizm’i zincirlerinden boşandıran karşı saldırısıyla püskürtülmelidir. Partimiz, savaş içerisinde daha yüksek, daha karmaşık, daha zaferli yeni bir durum içerisinde ve Oturum’un özel duruma bunun bir yansımasıdır. Nasıl ki biz bu dengesizliğin bir parçasından başka hiçbir şey değilsek ve bu bizi daha karmaşık bir sürece doğru taşıyorsa, her devrim bu yoldan geçmek zorundadır. Komünizm bize yenilgilere hazır olmayı öğretir. Başkan Mao der ki, **“Kim ki zaferleri ve yenilgileri anlayamaz, o savaşı da anlayamaz...”**

ASKERİ STRATEJİNİN SORUNLARI:

“UZUN SÜRELİ SAVAŞ VE ONUN ÜÇ SAFHASI”

“Peru’daki uzatılmış Halk Savaşı’nın üç özgül aşaması vardır. Stratejik denge ve karşı saldırı için hazırlık: Düşman kendi sistemini yeniden sürdürmek için çabalar; Parti ise El Koyduğu İktidarı İnşa için stratejik saldırıya hazırlanır. Halk el koyulmuş iktidarı inşa etmek zorundayken, gericilik Halk Savaşı’nı ve Parti’yi imhaya gereksinim duyar”

Uzun süreli savaşın safhalarına dair iyi bir betimleme. Başkan Mao, Halk Savaşı’nın üç aşamadan geçeceğini öğretir: **Stratejik savunma, stratejik denge ve stratijik saldırı.** Bu teori Japonya Karşısı Savaş’a özgü değildir, aksine Halk Savaşı teorisinin tamamlayıcı bir unsurudur. Biz, bu safhaların **kendi Halk Savaşı’mıza nasıl yansıdığını ve her bir safhanın uyarlanmasındaki özgül özellikleri görmek zorundayız.**

Şunu tanımlamak muazzam önem taşımaktadır ki, gerçekler tarafından ve resmi olarak onaylamıştır ki, biz Halk Savaşı’nın ikinci safhası olan stratejik denge safhasındayız. Başkan Mao bu safhayı, düşmanın devrimci güçler gibi pozisyonlar alabileceği ve her iki gücün kendisini stratejik saldırıya geçmek için kesin savaşa hazırlandığı bir dönem olarak tanımlar. “Uzun Süreli Savaş Üzerine”nin 37. noktasında, düşmana gönderme yaparak “Onlar işgal edilmiş alanları korumaya çalışırlar” der Mao ve devrimci güçlere gönderme yaparak ekler: “Bizim gerilla savaşımız birinci safhada genişçe yaygınlaşacaktır; ve birçok üs bölgesi, düşmanın takviye ettiği işgal alanlarını ciddi bir biçimde tehdit edecektir ve böylece ikinci safha içinde yaygın bir savaş olacaktır.” Ve sonra devamla “Bu safhanın seyri içerisinde bizimle düşman arasındaki güç dengelerinin değişimi, bize ve düşmana ve uluslararası duruma bağlıdır...” “Bu ikinci safha, bütün savaşın geçiş safhasıdır; bu çok yorucu bir süreç olacaktır ve tabii en önemli

süreçtir.”

Biz, “Stratejik denge ve karşı saldırı için hazırlık: Düşman kendi sistemini yeniden sürdürmek için çabalar; Parti ise El koyduğu İktidarı İnşa için stratejik saldırıya hazırlanır. Halk el koyulan iktidarı inşa etmek zorundayken, gericilik Halk Savaşı’ını ve Partiyi imhaya gereksinim duyar” kısmını ayrıca ele almıştık. Biz, bizim Halk Savaşı’mızın gelişiminin seyrinin ve düşmanın durumunun, bu iki hususun her iki savaştan partiye de karakterini verdiğini düşünüyoruz.

Biz nerede bir iktidar boşluğu yaratmışsak orada Yeni İktidar’ı inşa ederiz. Halk Komitelerimiz ve üs Alanlarımız vardır, iktidar’ı yürütürüz ve buralarda Peru gericiliği politika başta olmak üzere tüm alanlarda “yeniden kazanma durumunda” olmak zorundadır. Şehirlerde bile silahlı grev ilan ettik ve kitleler Parti’nin sesini izlediler. Gericiler eski devletin kırsal bölgedeki birçok yerde sürmediğini ve diğer yerleri yönetemediklerini bizzat gördüler. Daha da kötüsü, kitleler, eski devletin halkın yiyecek, sağlık ve eğitim gibi temel ihtiyaçlarını bile karşılamadığını yavaşça ve derinden iyice hissettiler ve biz bu çok net duruma dikkat çekmek zorundayız. Eski devlet kendi dayanaklarını kurt gibi kemiriyordu, özel fonksiyonlarını tamamen oynayamıyordu, halkın gözünde eski kredisini kaybetmiş ve altı kazılmıştı. Eski devletin önderliğini yapan yeni hükümet, yani şimdiki rejim büyük ve esasen konprador burjuvazinin ve toprak ağalarının temsilcisidir ve çok küstahça Yanki emperyalizmi yanlısıdır. Yeni hükümetin işi eskisinden daha berbattır. Çok daha fazla itibarsızdır. Parlamentoda çoğunluğu eksiktir. Bir partisi yoktur ve Cambio 90 denilen birleşme eksikliği vardır. Örneğin eski devletin liderleri yürütme organlarının gittikçe güçlenmesiyle ona bağımlı olduklarını bizzat görüyorlar. Önemli yasalar emirlerle yazdırılıyor ve Belaunde hükümetinden bu yana Peru Anayasası’nın 20. bölümü 211. maddesi suistimal edilerek kullanılmaktadır, böylece yönetmektedirler. Parlamento yasa geçirme ve bütçe denetleme rolüne soyunmuştur. Fujimori, resmîlik kazanır kazanmaz yargı erkine saldırdı ve hergün kendi tüzüklerini, yasalarını ve anayasalarını kepazece çiğniyorlar. Büyük burjuvazinin hizipleri ve grupları arasındaki çelişkiler, gerek gerçek anlamda ve gerek danışıklı dövüş ortamında derinleşmektedir. Onların, ekonomik krize çözüm bulmaları imkansızdır ve bunu yapamazlar. Üstelik kriz, daha da kötüye gitmektedir. Karşı-devrimci savaş, tutsakları bile yoketmekte, jenosid yapmakta ve öfkelerini kitlelere kusmaktadır. Silahlı kuvvetler cinayet işlemekte ve en temel denilen insan haklarına dahi saygı göstermemektedir. Tüm ulusal sınırların üçte ikisinde sıkıyönetim vardır ve Peru Komünist Partisi Halk Savaşı ile esas olarak kırsalda geniş alanları kontrol etmekte ve etkilemektedir. Bütün bunlara ek olarak, Parti yurtdışında da çalışmaktadır ve Peru’daki Halk Savaşı’nın uluslararası yankıları vardır. Kısacası, onların devleti ciddi bir tehlike içerisinde.

Düşmanın, devletini korumak için politik ve askeri olarak tekrar kazanabilme-

sinin tek yolu, bizi silip süpürmektir. Peru halk Savaşı'nın her bir ciddi dersine baktığımızda, en basit yorumlarda bile Ayacucho senatörü J.Valencia örneğindeki gibi, biz şunu görüyoruz ki onlar kendi eski devletlerinde bir eksiklik veya zayıflık gördükleri zaman eski istifa etmiş yetkililere sürekli gönderme yapmaktadırlar.

Kongre'den bu yana, elkoyulan iktidarı inşa etmeyi planlıyor ve bunu yapıyoruz. Stratejik denge, sadece kuru bir slogan değil, politik bir gerçekliktir. Biz elkoyulan iktidarı inşa ediyoruz. Bu talep neden şimdi ısrarla yükseltildi? Biz zaten gerilla savaşımdan hareketli savaşa sıçramada 4 safhadan geçtik ve bu, gelişme yönteminin nasıl olduğunu gösterdi; problem şudur ki eğer onlar bizi süpürmezlerse biz onları süpüreceğiz. Gericiler Halk Savaşı'nı imha etmeye ihtiyaç duyuyor, biz de el koyulan iktidarı inşaaya gereksinim duyuyoruz. Rail Gonzalez gibi sözcülerin "Durgun bir zaman" demesi bile tepkimelerin gerçek olduğunu ispatlar. Bu ayki Gestion dergisi, onun demeçlerini yayınladı. Gericiler bizi yönetmeyi planlıyorlar fakat şüphe onları kemiriyor. Legal Savunma Enstitüsü (IDL) gibileri, bunun Fujimori hükümetinin son bulmadan önce olabilme ihtimalini gözönünde tutuyor. Yine, Arciniegas, Kenjifo ve Jarama gibi generaller alenen yaptıkları açıklamalarda Parti'nin iktidarı almaya hazırlandığını duyuruyorlar. Onlara bunu kabul ettiren oldukça etkili bir nesnel gerçekliktir.

Burada belirtmek gerekir ki, biz bu inşanın sadece Parti'nin görevi olduğunu söylemiyoruz. Bu, tabii ki halkın da görevidir. Parti'nin durumu ve kitlelerin gelişen öfkeleri, ki bunlar derhal ve doğru olarak tabli edilmiş ve programımızda kesinlikle belirtilmiştir, içtenlikle bağlanmıştır. Hiçbir noktada ayrılık yoktur. Eğer biz "üç temel ve üç rehber çizgi"ye bakarsak, diğer örneklere de sahip oluruz: "Halk Gerilla Ordusu'nu güçlendir, özellikle temel güçlerini inşa et", "Yeni İktidar'ı Geliştir ve Açık Halk Komitelerini İnşa Et" ki bunlar Parti için üç yol gösterici tavsiyedir ve "Yapıyı ve Kadro Fırını Güçlendir"e sahibiz. Şuna da dikkat çekmek isteriz ki, "Elkoyulan İktidarı İnşa boyunca stratejik saldırıya hazırlan" da stratejik dengenin bir parçasıdır. Burada, ileriki safhanın, bizim stratejik saldırımız için ana ilkeyi koymuş bulunuyoruz.

Bütün bu unsurlar bir politik gerçekliği ispatlar. İsrarla belirtiyoruz ki ve bu bir maddi gerçekliktir ki, **gerçek, pratikten, toplumun içinden, ülkenin sınıf mücadelesinin içinden, Halk Savaşı'ndan çıkar ve bizim fikirlerimize yansır.** Halka şunu kavratalım ve idrak edelim: Biz stratejik denge safhasına girmiş bulunuyoruz.

"Devrimci iç savaşın üç safhası, anti-emperyalist direnme savaşından farklı özellikler gösterir. Öncekinde, stratejik savunma oldukça uzundur ve gerilla savaşından hareketli savaşa geçişte bu esastır."

Burada Halk Savaşı'nın üç safhasının sadece anti-emperyalist direnme savaşında olmadığı, ancak Halk Savaşı'nın tüm özgül şekillerinde, örneğin bizim

devrimci iç savaşımızda ve Halk Savaşı'nın her bir devresinde bu üç safhanın olduğu belirtiliyor. Bu, Halk Savaşı teorisinin bir parçasıdır. Bu, sadece Çin'deki Japon Karşıtı Savaş'a özgü bir uygulama değildir. Bundan dolayı, üç safha içinde bu özellikler farklılık gösterir. Bu özellikler, iç savaş içerisinde farklı ve anti-empyralist direniş savaşı içerisinde farklı görünümde arzeder. Sivil savaşta, devrimin stratejik savunması daha uzundur ve bundan dolayı gerilla savaşından gelişerek hareketli savaşa geçiş esas hale gelmiştir. Üçüncüsü, Başkan Mao'nun öğretilerinden "gerilla Savaşında Stratejik Savunma ve Stratejik Saldırı" ile İkinci Oturum Hazırlık Dönemi, dökümanımızın 390. sayfasında onayladığımız anlatımlara bakarsak, savunma ve saldırının tüm savaş ve kampanyalarda olageldiğini görürüz.

Uzun süreli savaşın üç safhası, her devrede farklı özellikler taşır. Örneğin, anti-empyralist savaşta savunma farklıdır. Burada savunma kısadır. Bir iç savaşta kiyle aynı değildir. Sivil savaş esnasında savunma daha uzundur; bizim bugünkü savaşımız sivil savaştır ve biz stratejik savunmadan stratejik dengeye geçmiştik. Böylece, eğer doğrudan empyralist saldırı ortaya çıksaydı, bu başçelişkinin değişmesi anlamına gelirdi ve savaşın doğası sivil savaştan anti-empyralist savaşa değişim gösterirdi. Bu, daha muazzam kitleyi devrimde birleştiren ulusal bir savaş olurdu. Muazzam birleşme. Örneğin; eğer 5.000 veya 20.000 adam ellerindeki tüm mevcutlarla müdahale ediyorsa, bu güçlü, kanlı empyralist bir saldırı olacaktır ve bizim geri çekileceğimiz anlamına gelir. Biz savunmaya çekiliriz fakat bu savunma sivil savaştaki savunmadan ve bizim Halk Savaşı'na başladığımız zamanki savunmadan kısa olacaktır. Üstelik, aynı da değildir. Burada, iktidara el koyma için içinde bulunduğumuz şartlar, İLA döneminden (silahlı mücadelenin başlangıcı) daha elverişlidir. Eğer anti-empyralist direnme savaşı biz stratejik dengeye geçmeden önce ortaya çıksaydı, biz farklı bir stratejik savunmaya gider ve başarılı savunma ve saldırılarla daha çok gelişerek stratejik saldırı safhasına varır ve iktidarı alırdık. Eğer empyralizm biz stratejik saldırıdayken gelirse; bir zaman için stratejik savunmaya geçeriz. Fakat bu kısa bir zaman için gereklidir ve biz tekrar saldırı aşamasına ve iktidarı almaya yöneliriz. Bir sivil savaştaki savunma ile bir anti-empyralist savaşta ki savunma aynı değildir. Anti-empyralist savaş içindeki empyralist saldırı harap edici, güçlü ve kanlıdır ve stratejik denge veya stratejik saldırı içerisinden stratejik savunmayı doğurur. Stratejik savunmalar farklıdır, herbirinin kendine özgü stratejisi vardır. Her uygulanan saldırı operasyonunun kendine has özellikleri vardır. Fakat anti-empyralist savaşta ki stratejik savunma daha kısadır, çünkü başçelişki içindeki değişiklik ve savaşın özelliği, bunlar en geniş kitleleri çok derinden ve pekiştirerek birleştirir, aynı zamanda uluslararası destek gelişir ve daha güçlü olur.

Gördüğümüz diğer bir durum değişikliği ise gerilla savaştan hareketli sava-

şa geçiş esastır fakat yegane şekil değildir. Gerilla savaşı yakın gelecek için temelden değişimini sürdürür.

“Uzatılmışlık özelliği, üç durumun karşılıklı ilişkilerinden türer:

1. Bizim.
2. Düşmanın
3. Uluslararası durumun

Sonuncusu, şimdi ve yakın gelecekte problem teşkil edecektir, fakat devrimin daha somut bir hal almasında bizzat karşı devrimin mahmuzlamasının yarattığı temel eğilim gerçeği bir yana bırakılırsa, esas olan kendi gücümüze güvenmek ve dünya devriminin gelişmesine hizmet için iktidarı almaktır. Biz sosyalizmi inşa ve proletarya diktatörlüğü için kendi sosyalist devrimimizi geliştirmeye devam edeceğiz.”

Üç durumdan sorun olanı uluslararası durumdur, fakat esas olan biziz. Tüm ülkede iktidarı almak bizim ellerimizdedir. Parti ile böylece elkoyma dünya devrimine hizmet edecektir. Biz durmaksızın sosyalist devrime geçmeyi, inşasını geliştirmeyi, kültür devrimleriyle proletarya diktatörlüğünün tesisi ve onu korumayı, komünizme varana dek sürdüreceğiz.

Uluslararası durum, esas olmasa bile temeldir. Bugün sorun olsa da biz onu kavramalıyız. Yakın gelecekte devrimin karakterinin esas eğilimi bizzat karşı devrimin kendisi tarafından mahmuzlanacaktır. Dünyada, devrim saldırıda olmamasına rağmen zafer kazanabiliriz. Bazıları diyor ki “Dünyada tek başımıza nasıl zafer kazanabiliriz?”. Onlar, Başkan Mao’nun esas olan kendi gücüne güven ilkesini görmüyorlar. Oysa ilerlememizin yolu budur ve kesinlikle olacaktır. Bu, uluslararası durumu hızlandırmak için gereklidir...

“Kuşatma ve yok etme kampanyaları. Karşı kampanyalar esas şekildir. Bu kampanyalar vasıtasıyla, bu kampanyaları genişleterek ve geliştirerek, inisiyatifi elden bırakmayarak, stratejik denge aşamasına vardık. Hiçbir büyük bozguna uğramadık. Kendimizi bunu engellemeye hazır tutuyoruz. Fakat eğer ABD emperyalistlerinin doğrudan veya dolaylı eylemiyle böyle bir şey olursa, bu yenilgi sadece Yanki emperyalizmini ve kuklalarını hedef alan Halk Savaşı’nın gelişim perspektifini kısmi ve görelî olarak geriletir ve ulusal kutuplaşma içerisinde onu iktidara taşır. Ek olarak uluslararası durum ve tüm proletarya enternasyonalizmi yükselecek ve dünya halklarının desteği daha geniş ve kararlı olacaktır.”

Halk Savaşı’nın on yılında biz bu tür kampanyalardan ve kuşatma ve yok etme hareketlerine karşı kampanyalardan geçtik ve geliştirdik. Burada gördüklerimiz bizim özgülümüze aittir. Bu yöntem bizi yeni bir safhaya taşıdı. Biz stratejik savunma içerisindeki kampanyalar ve kuşatma ve yoketmeye karşı kampanyalardan geçerek stratejik denge safhasına ulaştık.

Askerî söylemle, **inisiyatifi korumak anahtardır.** Silahlı mücadelenin başla-

masından bu yana, biz, kendi kendimiz için politik ve askeri hedefler koyduk ve bunlara ulaştık. Hiç kimse bizim kendi hedeflerimize ulaşamadığımızı söyleyemez ki **Halk Komitelerini Örgütleme Komiteleri'nden Açık Halk Komitelerine kadar çeşitli şekilleri olmasaydı, yeni iktidar varolamazdı.** Açıktır ki düşman Açık Halk Komitelerinin görevlilerini yok ederek Yeni İktidar'ı imhayı hedefliyor. Halk Gerilla Ordusu'nun müfrezeleri, bölükleri ve taburları ile varlığı, gazetelerin de haberlerine göz atılırsa bir gerçekliktir. Ordu olmasaydı, gazeteler nasıl "300 saldırı veya fırtına onların kışiasından mı bizim kışlamızdan mı?" yazabilirlerdi. Ana güçler, bölgesel güçler ve kitleler arasındaki kök salmış milis, eğer bunlar yoksa kimlerle savaşıyor, köyleri ve gecekonduları harap edip "Yolcular yaptı" diye kimleri itham ediyorlar? Ve bütün bunlara kim önderlik ediyor? Parti. Ve bu örgütlülükleri kim bağrına basıyor? Kitleler. Onlar hayaletler mi? Gerçekten Yanki emperyalizminin ve Perulu gericilerin şu veya bu sözcüsünün gerçekleri çarpıtması, eski ve çürümüş burjuva düzenden kaynaklanıyor ve tüm bunlar bizim için sürpriz olmamalıdır. Şimdi biz stratejik dengeye girmiş bulunuyoruz; onlar diyorlar ki "Olamaz!", "Mümkün değil!" vs. vs. Fakat olgular açıkça süregidiyor ve bazı kararsızlar çaresizlikle feryat etse de ve beyinlerini bunları yalanlamaya yorsa da durmayacaktır.

Hiçbir büyük bozguna uğramadık. Kendimizi bunu engellemeye hazır tutuyoruz'a gelelim. Bugüne dek bu yöntem başarı ve engellerle gelişti. 1983-84 yılları gibi sıkıntılı dönemleri tek bir büyük bozgun almadan geçirdik. Yine de şunu düşünmeliyiz ki devrim nasıl gelişiyor ve güçleniyorsa, karşı-devrim de uyguladığı planlar, taktikler vs. ile öğreniyor. Biz, onların, Yanki emperyalizmini buluşturma hazırlıkları olduğunu biliyoruz. **Dünyanın en büyük koka üreticisi Peru'dur** (Bolivya ile birlikte koka tarlalarının %90'ına sahip). **Kokanın en büyük tüketicisi Yanki emperyalizmidir. Ve o, askeri eylemlerle uyuşturucu trafiğini düzenliyor, çünkü bu global çıkarlarının bir bölümüdür.** Buna bir de MLM Gonzalo Düşüncesi hattındaki ve nihai olarak komünizmi hedefleyen Halk Savaşı'nı eklersek, emperyalizm için bile sorunun büyüklüğü ve tehlikesi ortaya çıkar. Buradaki temel nokta, devrim ile karşı devrim arasındaki mücadeledir. Burada Marksizm uygulanmaktadır. Dünya devrimi; Peru Halk Savaşı komünistlerin, proleterlerin ve dünya halklarının umut feneridir. Bundan dolayı, kendi kendimizi ideolojik ve politik olarak mümkün olan en iyi şekilde sağlamlaştırmak ve her dalda, özellikle askeri olarak Yanki emperyalizminin doğrudan veya dolaylı müdahalesine hazırlanmak gereklidir. Eğer bize emperyalizmin müdahalesi olacaksa, bu Yanki emperyalizmi olacaktır. Biz, hegemonya, büyük jandarma arayan büyük güç olan temel düşmana sahibiz. Bunu biliyoruz ve korkmuyoruz. Fakat bu diğer emperyalist büyük gücü, SSCB'yi, sıksa köpeği unuttuğumuz anlamına gelmez ve onu da hedef almalıyız. Bugün problem hala baş düşman olan ABD'dir. Tabii biz asla emperyalist güçleri unutmayız. Daima

emperyalist kamp içerisindeki çelişkileri hesaba katarız ve özellikle anti-emperyalist savaşta onları kullanırız. Ciddi bir biçimde belirtiriz ki, büyük güçler ve ya diğer güçler gelse bile, komünizme varana dek silahlarımızı bırakmayacağız ve komünizm için mücadelede ısrar edeceğiz. Onların güçlü silahlarına karşı bizimle tırnağımızla mücadele edeceğiz. Biz komünistler, ne istediğimizi ve neden mücadele ettiğimizi biliriz. Hiçbir şey Parti'nin halka, proletaryaya ve dünya devrimine hizmet hedefine hizmet etmemizi durdurmamalı ve durduramaz.

Kitlelere Yanki emperyaliziminin ve gericilerin kağıttan kaplan olduğunu, emperyalizmden korkmamayı, ideolojik ve askeri olarak hazırlanmayı öğreteyim. Biz tünellerin nasıl açılacağını iyi biliriz. Çin'de büyük deneyim sağladılar ve sonra bunun başarılı bir uygulaması Vietnam'da oldu. "Tünel Savaşı"nı geliştirmek mümkündür, daha da ötesi, Başkan Mao bunların inşasının tayin edici olduğunu öğretir. Biz, 1983'ten bu yana tünel kazıyoruz. Bugün onları geliştirdik. Bu önemlidir.

Eğer emperyalizm saldırırsa, kendi işgalini meşrulaştırmak ve kitleleri harap etmek için muazzam propaganda yapacaktır. Uyuşturucu trafiğini imha veya komünizmi yıkma ve "demokrasi"yi koruma söylemlerinin altında fiilen emperyalist saldırı bir haksız savaş, büyük bir kitle kıyımı ve zalim ve uğursuz bir yıkım yatmaktadır. Bugünden başlayarak bunları teşhir etmeliyiz. Bunlardan korkmak bir yana, bunlar bizi daha güçlü kılıyor. İran Körfezi'nde küstahça giriştikleri müdahale, büyük kinle giriştikleri jenosid seviyesinde katliamlar (halkı bombaladılar ve ezdiler), bunlar emperyalizmin, özellikle de Yanki emperyalizminin canavarca barbarlıklarına örnektir.

Eğer stratejik saldırı esnasında Yanki emperyalizmi tekerci, asalak ve çürümüşlüğünden kaynaklı kanlı vahşiliğiyle doğrudan müdahale ederse, biz savunma durumuna geçeceğiz. Fakat bu, stratejik saldırı aşamasının niteliğinin değiştiği anlamına gelmeyecektir. Bizim savunmamız, karşı saldırı için stratejik çekilmeyi ifade eder. **Açıktır ki, onlar, bize ve kitlelere sıkı bir şekilde vuracaklardır. Fakat biz çekilecek, sonra tekrar toplanacak, onları kuşatacak ve onları yıkıma uğratan ve atana dek zayıf noktalarında yoğunlaşacak, parça parça yok edeceğiz.** Bu çetin ve kanlı bir görevdir, fakat bu şartlar çok büyük halk yığınlarını birleştirmede görkemli olanaklar sağlayacak ve emperyalizme karşı sürdürülen bir ulusal bağımsızlık savaşını sürükleyecek, ülke çapında iktidarı almak için, diğer bir deyişle kukla rejimi yıkmak için bir başlangıç olacaktır. Orada büyük bir kutuplaşma olacaktır: Bir tarafta emperyalizm ve emperyalizm destekçileri tüm büyük burjuvalar ve ortakları feodal toprak ağaları ve onların uşakları; diğer tarafta halk içindeki sınıflar, yurtseverler ve tüm emperyalizm karşıtları. Biz daha yüksek saldırılar ve başarılarla gelişmeye devam ederken, durmadan daha yüksek derecelerde kampanyalar ve karşı kampanyalar sürecek, sonunda ihtilal ilerleyecek ve tüm ülkede iktidar alınacaktır.

Biz tabii ki emperyalist müdahalenin çeşitli biçimlerini, doğrudan veya dolaylı, başka ülkeler üzerinden veya kendisinin “düşük şiddetli savaş” uygulamalarını gözönünde tutmalıyız. Onlar güçlerini toplayarak “danışmanlar”, “yardım verme”, “terörist saldırıya” karşılık verme görünüşleriyle gelebilecek veya biz iktidarı aldıktan sonra müdahale edecek ve altımızı oymak için sistematik olarak emperyalizm yanlısı ve silahlı unsurları kullanacak, kaşı devrimci bir darbe için fırsatların kendilerine dönmesini bekleyeceklerdir. Bu yüzden, biz Halk Savaşı ile iktidarı almaya ve savunmaya kendimizi hazırlamalıyız. Yankiler, Vietnam savaşı gibi uzun süreli tipte ve işlerine gelmeyen bir savaşın bataklığına girmek istemezler. Onlar, “düzeni yeniden tesis” için çabuk ve kesin eylemleri tercih edecek ve bunun için anlaşmalarla uşaklarına “yardım”ı tercih edeceklerdir. Biz çeşitli tipte ve yöntemde emperyalist saldırıya, esas olarak Yanki saldırısına hazırlıklı olmalıyız. Onlar bizi bazı bölgelerden ve hatta mücadelemiz için tayin edici bölgelerden dahi çıkarabilecek, fakat Halk Savaşı’nı yıkıma uğratabileceklerdir.

Bu büyük bir yenilgi gibi görünebilir ama emperyalist saldırının mantıksal dersinden başka hiçbir şey değildir. Biz, Halk Savaşının prensiplerinden öğrenmeye ve uygulamaya devam edeceğiz. Biz bazı bölge ve alanlardan geri çekileceğiz ve daha da çelikleşmiş olarak durmaksızın geri dönüp onları geri alacağız. Daha çok tecrübeyle geri döneceğiz ve ülke çapında iktidarı alıp baştan başa koruyacağız. Ulusal kutuplaşmanın, Yanki emperyalizmi ve kuklalarını hedefleyen Halk Savaşı’nı ülke çapında iktidarı almaya götürdüğü bu şartlarda alınan yenilgi, Halk Savaşı’nın gelişme perspektifi açısından görece ve kısmidir. Biz stratejik saldırıyı böylece geliştireceğiz. Bedel sözkonusuysa, biz en büyük bedelleri bile ödemeye hazırız, ancak bu bedelin olabildiğince az olmasını sağlamalı, Halk Savaşı’nın prensiplerini uygulamalıyız. Her şeyde olduğu gibi, emperyalizme karşı da stratejik metanet ve ortaya çıkan özgül durumlara göre esnek taktikleri sürdürürüz.

Tabii her bir durumda, proleter enternasyonalizm ve dünya halklarının desteği daha da genişleyecek ve daha da kararlı olacaktır. Emperyalizmin karşı devrimci eyleminin kendisi, proletarya ve dünya halklarının anti-emperyalist eylemini doğuracaktır...

**Bu yazıyı, Kazanılacak Dünya adlı uluslararası Maoist yayının, 1995 yılı 20. sayısından Türkçeye çevirdik. Dünyadaki Halk Savaşı tecrübelerinin, günümüzde ise özellikle Peru Halk Savaşı tecrübesinin incelenmesini önemli bulduğumuz için okuyucularımızın dikkatine sunduk.*

ser verip sır vermeyen komünist önder

ibrahim kaypakkaya

hayatı ve mücadelesi

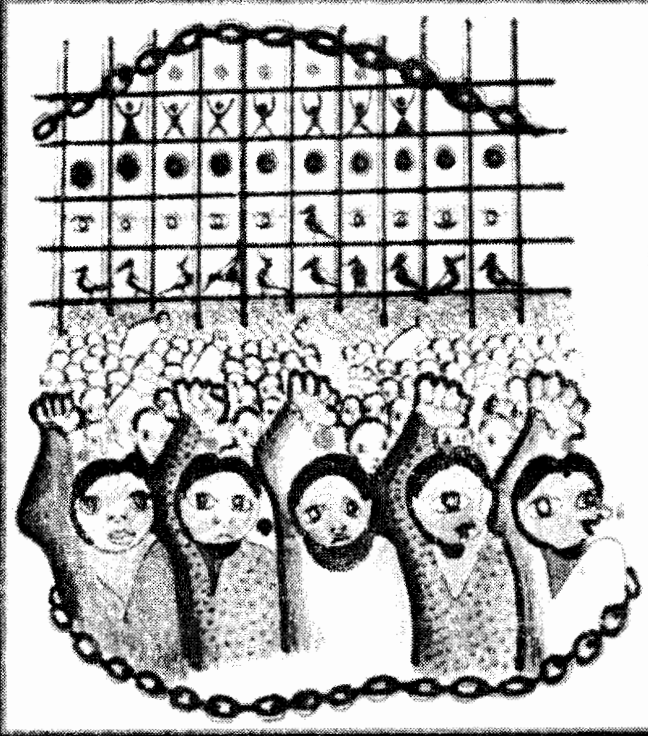
NIHAT
BEHRAM

EMUL YAVINCILIK

KAZANACAĞIMIZ GÜNLER İÇİNDİ

M. ALİ ESER

UMUT YAYINCILIK

YAYIN
1-30 Mart 1997
FİYATI: 100.000 TL.

Devlet gazetesi
Kırsalıda, her
yazın başında çıkar

1997 MART AYI ÇİFTÇİLERİN İHTİYAÇLARI

özgür gelecek

**OKU-OKUT
ABONE OL-ABONE BUL!**

Bu kiymetli geleceği
çeliktan yapıyoruz.
Bilki biz alıp vereceğiz
sana bu çelik adınısbu
ünvanıdır.

İbrahim KAYPAKINAYA

Proletarya Parti'sinin 25. Yılı Kutlamalarında Buluşalım

Gece Tertip Komitesi

“Parti sadece işçi sınıfının öncü müfrezesi değildir. Eğer bu sınıfın mücadelesini gerçekten yönetmek istiyorsa, sınıfın örgütlü müfrezesi de olmalıdır. Kapitalizm koşullarında partinin görevleri son derece büyük ve çeşitlidir. Parti iç ve dış gelişmenin son derece çetin koşulları altında proletaryanın mücadelesini yönetmeli, durum saldırıyı gerektiriyorsa proletaryayı saldırıya geçirmeli, durum geri çekilmeyi gerektiriyorsa, proletaryanın güçlü hasmının darbelerinden sakınmasını sağlamalı, parti örgütünün işçi kitlesinin milyonlarına disiplin ruhunu ve sistemli mücadeleyi, örgüt ruhunu ve metaneti kazandırmalıdır. Ama parti ancak kendisi de disiplin ve örgüt ruhunun somut örneği ise, ancak kendisi proletaryanın örgütlü müfrezesi ise bu görevleri başarabilir. Bu koşullar olmadan partinin proletaryanın muazzam kitlelerine önderlik etmesi söz konusu olamaz.

Parti işçi sınıfının örgütlü müfrezesidir.”

STALİN

(Leninizm’in Temelleri)